

Định Mệnh Của Mạnh Ký Ưc

Contents

Định Mệnh Của Mạnh Ký Ưc	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	7
4. Chương 4	9
5. Chương 5	12
6. Chương 6	15
7. Chương 7	19
8. Chương 8	20
9. Chương 9	22
10. Chương 10	24
11. Chương 11	26
12. Chương 12	28
13. Chương 13	31
14. Chương 14	32
15. Chương 15	34
16. Chương 16	36
17. Chương 17	38
18. Chương 18	41
19. Chương 19	42
20. Chương 20	45
21. Chương 21	46
22. Chương 22	48
23. Chương 23	49
24. Chương 24	51
25. Chương 25	53
26. Chương 26	54

Định Mệnh Của Mạnh Ký Ưc

Giới thiệu

truyện được tác giả Cỏ Thơm kể về một câu chuyện tình yêu, ngọt ngào có, hạnh phúc cũng đủ cả, y

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dinh-menh-cua-manh-ky-uc>

1. Chương 1

-Chào anh, em tới đây để giao hàng ạ!

-Xin trình cmnd trước khi vào.

-Dạ đây ạ.

Nó bắt đầu chạy theo con đường dẫn vào khu villa, những gì nó sắp thấy phía trước là ngoài sức tưởng tượng so với những gì nó được thấy trước đây.

Các căn biệt thự sang trọng lớn dần hiện ra trước mắt nó. Nó bắt đầu trở mắt ra: một sân tennis rộng lớn phía bên trái, xa xa hơn là một khu hồ bơi trong xanh, nó ngó con mắt về bên phải là một phòng Gym vô cùng rộng lớn và một cái nhà hàng nhỏ nhưng vô cùng cầu kỳ. Nó đang lạc vào chốn xa hoa nào đây, cả đời nó chưa bao giờ dám mơ tưởng đến một nơi như thế này. Trong khi đầu óc nó đang bay trên trời, thì từ xa xa có một chiếc mô tô K1300R Dynamic đang phóng tới chỗ nó với tốc độ khá nhanh. Âm thanh lớn của chiếc xe làm nó hoảng hốt, nó lại một phen há hốc miệng...

Và ...

Chiếc mô tô đã kịp thắng lại ...

Trong khi đó, nó chao đảo, chiếc xe của nó cũng chao đảo theo, nó không thể cầm vững chiếc bánh pizza trên tay. Sau đó cả 3 đều phải “hun đất” (nó, xe, pizza)

Nó lật đật đứng dậy, dáo dác nhìn món pizza mình cần chuyển, nay đã làm bạn với mặt đất.

Trong khi vẫn còn đang bàng hoàng thì một tiếng quát cất lên:

-Cô đang chạy xe hay đang đu dây điện vậy hả?

Rồi nó quay mặt về nơi âm thanh phát ra.

-Yaaaaaaaaaaaaaaaa!!!!!! Anh không thấy chính anh làm tôi ngã hay sao mà còn lớn tiếng hả???

-Cô nói lại xem nào? Chính cô làm cản đường của tôi đó chứ?

-Tôi cản đường anh hồi nào? Mà sao anh chạy cứ như ăn cướp vậy...

-Tôi “cướp” như thế nào là quyền của tôi. Không liên quan đến cô.

-Her, anh có phải con trai không hả?

-Không thêm nói với loại người như cô. Hấn rồ ga lên chuẩn bị vọt.....

-Anh tính như vậy mà đi à ? Đâu có dễ dàng như vậy chứ. Xin lỗi tôi mau trước khi tôi lên cơn!

Nó lao đến vội rút chìa khóa trên xe hất ra. Hắn nhìn lên với ánh mắt giận dữ. Khi đó 2 cặp mắt gặp nhau, bất giác cả 2 có một cảm giác nhưng không ai trong cả 2 có thể diễn tả cảm giác đó...

-Chỉ cần tiền thôi chứ gì? Đây!

Vừa nói hắn vừa rút nhanh trong bóp ra vài tờ polyme đỏ mà không cần nhìn tới, hắn ném vào mặt nó và giật lấy chìa khóa trong tay nó rồi phóng xe đi mất.

Mặt của nó hiện giờ còn đỏ hơn quả bơ bị dập. Nó không tin được trên đời lại có loại con trai dễ tiền, trơ trẽn, xấu lão, khinh người...như vậy. Nó nhặt những tờ tiền đang vương vãi trên đất lên và quyết định đem chúng ra cho chú bảo vệ và nhờ gửi trả lại cho hắn.

Nó cầm chiếc bánh pizza về cửa tiệm và bị bà chủ quát:

-Cô mang về nhà mà ăn luôn đi, sau này cũng đừng đến đây nữa.

-Bác ơi, cháu rất cần công việc này. Bác có thể cho cháu một cơ hội không?

-Không là không! Cô về đi ...

Nước mắt nó bắt đầu rơi trên khóe mi ...

Các nhân viên có mặt ở đó ai cũng nhìn chằm chằm vào nó. Nhỏ Vy, bạn thân bắt chí ý nhằm chí cốt với nó, bước vội đến an ủi. Vy ôm nó và nói:

- Thôi nín đi. Dù gì tuần sau cũng bắt đầu học kì rồi. Lúc đó thì chúng ta sẽ cùng tìm công việc khác phù hợp với thời khóa biểu hơn. Còn giờ thì về nhà nghỉ ngơi đi. Tối tao về, tao sẽ mua bánh tráng trộn ày nhé. Hi. (món ăn khoái khẩu của cả hai).

Sau đó nó đạp xe về nhà, trên đường đi nó nghĩ về tên chết bầm lúc nãy vì đã làm nó mất việc. Nó tự nhủ, sau này nếu một ngày xấu trời nào đó nó gặp lại hắn thì sẽ cho hắn bầm dập. Rồi bỗng xuất hiện một suy nghĩ lạc đề trong nó : “hừm, khi nãy đối diện trông hắn cũng có vẻ “được trai” đó chứ...mà trong khu đó thì chắc cũng thuộc loại con nhà giàu. Ey ya, sao mà giống phim Hàn quá mọi, có khi nào sau này mình và hắn sẽ.....”

Bỗng, tiếng kèn xe ở phía sau làm nó “tỉnh giấc”

“haizzzz, mày nghỉ vớ vẩn gì thế nhở? Mày chỉ là đứa con gái nhà quê thì làm sao lại may mắn như vậy chứ. Vả lại trông hắn “thú tính” thế kia thì làm sao có được điểm phúc được nó yêu chứ! Há há” (nó vẫn thường hay tự sướng như vậy đó)

Bình Bình, tên đầy đủ là Trần Ngọc Thiên Bình, ra đời trong một gia đình nghèo khó. Mẹ nó mất từ lúc sinh ra nó, nên cả cuộc đời của nó đã không thể cảm nhận được hơi ấm từ sự yêu thương của một người mẹ. Đôi khi nó nhìn những đứa trẻ khác được mẹ ôm ấp, quát mắng, iu thương mà cảm thấy chạnh lòng. Bố nó thì phải làm việc cực cực để kiếm tiền nhiều hơn để nuôi nó ăn học trường thành. Vì thế bản thân nó lúc nào cũng cố hết sức để học tập để phụ lòng bố cũng như người mẹ đã mất. Vậy nên suất học bổng toàn phần của trường Đại học Hoa Sen là kết quả trong suốt 12 năm phấn đấu của nó.

-“Ừm, Khỉ mập đi đường bình an nha, sống vui vẻ và nhớ là phải nghe lời bố mẹ đó”.-Con bé cười mỉm nhưng có vẻ gượng gạo.

-“Móm sẽ ở đây chờ tớ chứ?” – Cậu bé hỏi lại

- “Đương nhiên là tớ sẽ ở đây rồi, nhưng mà chờ Khỉ mập để làm gì?” – một câu hỏi ngớ ngẩn của đứa bé 8 tuổi.

-“Tớ cũng không biết nữa, chỉ muốn là móm chờ tớ thôi” – cậu bé bối rối đáp

-“Khi nào thì Khỉ mập về?”....

-“Khi nào... móm hết móm thì tớ về...”

-.... – nó đá một cái thật mạnh vào chân hắn

-Ui ya .. tớ chỉ đùa thôi mà ... thật ra thì

RENG....RENG....RENG!!!!!!!

Nó bật người dậy, tiếng chuông đồng hồ báo thức làm cho câu hỏi bấy lâu nay nó rất muốn biết đáp án vẫn không có hồi âm.

“Aaaaaaaaaaaaaa!!!!!!!!!!!!!!” Mình lại vừa mơ thấy cậu ấy”, vẫn là cái giấc mơ mà trong suốt 10 năm qua thỉnh thoảng nó vẫn hay thấy. Nó ngồi thờ thẩn, cố nhớ lại giấc mơ khi nãy xem Khi mập có trả lời câu hỏi của nó chưa, và cái cảm giác tiếc nuối vì thiếu một điều gì đó chưa trọn vẹn sau những lần như thế cứ hiện ra. Đang trong vòng suy nghĩ rồi bởi thì nhỏ Vy nằm kế bên lay nó và hét :

-Bình Bình , đến giờ đi học rồi kìa, sao mà ngồi ngu ngu ngơ ngơ ra đó vậy? Gặp ác mộng àh? Hay thấy mày được kiss Justin Bieber ? Há há

-Mày bớt xàm xí đi, tao có phải là Selena Gomez đâu, mà thôi tao đi rửa khuôn mặt xinh xắn của tao đây hehe!!!

.....

-Mày đi học cẩn thận nha. Tối về kể tao xem trường mày có hot boy nào rồi giới thiệu tao nhen. Nghe giảng hồ đồn thì trường ĐH Hoa Sen của mày có nhiều “trao nhân” lắm đấy. Đừng có diếm tao mà hưởng một mình nghe chưa!

-Yên tâm đi, chúng ta là bạn tốt mà, có thì tao cũng diếm 1 mình không ày đâu. Hình ảnh đã đăngPaizzzzz mày nhen. Moakzzzzzzzzz gái!!!!!!!!!!!!!!

oOo

Nó bước xuống từ chiếc xe bus và lê đôi chân hăng hái, khuôn mặt vui tươi chuẩn bị môi trường học mới nhưng xen lẫn vào đồng cảm xúc đó là những lo lắng về bạn bè mới, thầy cô mới,... Nó hy vọng sự ngỡ ngàng của nó sẽ không khiến nó phải chùn bước, và nó cười một cái thật tươi cùng đôi chân hướng thẳng về phía trước. Bỗng có một âm thanh chói tai từ xa làm khơi gợi lại trong trí nhớ, trong lúc nó đang miên man nghĩ xem đó là gì thì một chiếc xe vụt qua nó với một tốc độ khá nhanh. Nó chợt giật mình và kịp đưa con mắt dõi theo chiếc xe đó. Sau khi chiếc xe đã chạy mất dạng, thì nó mới nhớ ra hình ảnh chiếc xe đó. “Ặch ...không lẽ là cái tên hôm nọ làm mình...mất việc hả ta?” hừ, nhớ đến là muốn điên lên được....Đầu nó bắt đầu sôi sùng sục, chân nó chỉ muốn đuổi theo chiếc xe đó để kiểm chứng xem người lái chiếc xe đó có phải là tên khốn đó không. Nhưng nhìn lại thì nó không biết chiếc xe chạy hướng nào rồi. “grừuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuu” Hình ảnh đã đăng

2. Chương 2

Nó bước vào lớp, bao ánh mắt chợt đổ dồn về phía nó, tay chân nó đổ hết mồ hôi. Nó vội nhìn xung quanh xem có chỗ nào trống nhưng chỉ còn bàn cuối là thừa chỗ nên nó bước thật nhanh xuống dưới đó. Vừa mới chỉ ngồi xuống và kịp định thần thì:

-Eh Lan, nghe đồn là có một boy vô cùng hot sẽ lạc vào lớp chúng ta đó.

-Thiệt không bay, sướng quá ya nhưng hot đến cỡ nào hả Mai?

-Đẹp trai, nhà giàu thì không phải bàn nữa, đua xe thì số 1, chơi rành tất cả các môn thể thao trong đó nổi bật nhất là bóng rổ, body thì cực chuẩn, nhưng hình như lớn hơn chúng ta một tuổi....nói chung từ perfect cũng không thể nào đánh giá nổi

-Trời ơi!!! Đã vậy sao, mà tên là gì ?

-Ngô Hoàng

-Á...nghe tên thôi cũng đã thấy “thèm” há há

“Trên thế giới này lại có một đứa con trai như thế nữa, chắc là mấy nàng này lại chém gió rồi ... Hình ảnh đã đăng” – Thiên Bình nghĩ

Cụp!!! Cánh cửa chợt mở ra, nó vội nhìn lên thì ra là.....thầy giáo bước vào.

Cụp!!! Cánh cửa lại mở ra một lần nữa, lần này là một sinh viên khác bước vào, nó chợt nhận ra í í íbạn nữ này xinh quá (^.^)

Cụp!!! lần này nó không thèm ngóng lên cửa nữa, đang lay hoay mở balô lấy sách vở ra thỳ.....

[Continue]

Trên cái bàn của nó chợt có thêm một cái ba lô nữa. Nó quay sang tính “hề lú” bạn mới thì phát hiện ra người đang đứng trước mặt nó chính là kẻ đã lái chiếc moto hôm nọ. Nó giật mình tập trung tất cả sức lực lên cặp mắt căng hết sức có thể để nhìn vào hắn.

“Hớ,...chính là hắn, người ở khu khuôn viên villa.” – nó thét lên, nhưng chỉ là trong suy nghĩ.

Mặt nó bắt đầu tối sầm đi, hai bàn tay nắm chặt lại... Đầu nó bắt đầu sôi lên, khi nhìn thấy hắn, những suy nghĩ về hắn bỗng chốc ùa về cùng một thời điểm trong nó, cứ như chuyện vừa xảy ra hôm qua vậy. Mọi thứ rõ mồn một, những ký ức vô cùng xấu về hắn cứ dần ào về trong tâm trí. Từ nhỏ đến giờ, mặc dù nhà nghèo, ba phải làm lụng vất vả để kiếm tiền mà còn phải thay thế vị trí của má nó đã mất từ rất lâu rồi. Nhưng nó chưa bao giờ làm điều gì có thể khiến một ai đó phải sỉ vả nó như hắn.

Bỗng hắn cất tiếng :

-Có phải là tôi đẹp trai đến như vậy không? – Miệng thì hỏi nhưng cặp mắt của hắn thì không thèm nhìn đến nó

-Có, có, anh đẹp trai lắm, nhìn anh Hoàng có khi còn hơn cả mỹ nam Hàn Quốc ấy, hyhy!!! – tự nhiên hai nàng ngồi bên trên quay xuống trả lời một cách nhiệt tình

-Hơ, nhìn hắn đẹp trai chỗ nào chứ? – Bình Bình đáp

-Không đẹp chỗ nào, thế mà từ lúc bước vào đến giờ ai nhìn tôi mê mẩn vậy?

-Nói mà không biết ngượng àh? Mà cũng đúng thôi, tôi nghĩ da mặt anh chắc cũng phải bằng mấy cái mặt bàn này cộng lại.

-Cô có biết mình đang phát ngôn gì không hả? – Hắn liếc sang nhìn nó với vẻ mặt kèn kiêu

-Tất nhiên rồi. Bộ tôi nói sai gì sao? Anh có pro thì chứng minh cái mặt anh không dày như cái bàn này đi – vừa nói tay nó vừa chỉ xuống cái bàn.

-Cô... Cô có giỏi thì chứng minh cái bàn này mỏng hơn cái mặt của tôi xem

BỤP....!!!!

-Đề nghị anh chị không làm ồn lớp học. Hôm nay là bữa đầu tiên nên tôi chỉ nhắc nhở.”- thầy giáo nghiêm nghị nói.

-Dạ! em xin lỗi thầy ạh – Nó lúng túng đáp

Còn Ngô Hoàng thì ậm ừ cho qua chuyện. Không khí giữa cả hai trở nên im ắng hơn cho đến cuối giờ học...

....

Sau khi kết thúc giờ học, đám con gái trong lớp lại ùa nhau xuống xin số dt của chàng hotboy. Một cảnh tượng nháo nhào xảy ra chẳng khác gì một đám fan hâm mộ đang vây quanh thần tượng của mình (hơi chém một tí ^”^) đó là chưa kể bọn gái của lớp khác. Tuy nhiên hắn vội lần đi để tìm lối thoát cho đám đông. Bỗng một tiếng la cất lên : “

-Ngô Hoàng! Đứng lại cho tôi!!!! Hình ảnh đã đăng

Cả đám bao gồm cả hắc ngạc nhiên quay sang hướng phát ra âm thanh chói tai

-Nếu anh không xin lỗi tôi thì đừng hòng về an toàn nhá- Bình Bình chỉ tay thẳng mặt hắc mà nói.

Những người có mặt ở đó (trừ nó) bắt đầu bàn tán xôn xao và ngay cả Ngô Hoàng cũng cảm thấy bất ngờ

-Cô đang đu dây điện àh? – Hắc hỏi với nét mặt trắng tráo vô cùng

-Hơ....vẫn lại là cái câu hỏi vớ vẩn ấy àh? Anh nhìn kĩ xem có thấy tôi quen không rồi hắc nói vậy.

-Cô hả Àh tôi biết rồi

.(Lúc này mọi người đều ngạc nhiên nhìn về hướng Bình Bình, nó hất mặt lên mà cũng có vẻ hơi bất ngờ vì hắc nhận ra mình...)

-Chắc cô cũng là một trong số cô gái xin số đt tôi mà không được tôi cho nên mới nổi cơn điên lên àh?

-Anh.....được lắm bây giờ thì tôi nổi cơn điên thật đây

Nó dùng hết mana(công lực) đá vào chân hắc thật mạnh khiến hắc một phen bất ngờ không đỡ được, sau đó chiếu thẳng cặp mắt đầy lửa vào mặt đối phương và nói “tôi cho anh một đêm để kiểm duyệt lại cái bộ óc xem anh có lỗi gì với tôi hay không? Nếu mai anh vẫn không nhớ thì tôi sẽ cho anh thử thêm tuyệt chiêu mới của tôi.....đồ bại não?”

Wow!!! Một cảm giác rất Yomost, một chân của Ngô Hoàng bị sụp xuống, hai tay thì ôm cái chân bị đau cứ như đang nhảy lò cò vậy, cặp mắt thì không thể nào rời khỏi cái khuôn mặt của Bình Bình, chợt hắc cảm thấy khuôn mặt đó sao mà quen thuộc quá, trông hotboy giờ đây hài không thể tả được. Nói xong nó bỏ đi trước những con mắt tròn xoe, miệng ai nấy đều há hốc cứ như vừa chứng kiến hai con kiến “hun” nhau. (ủa mà hai con kiến có hun nhau được không ta...)

-Sao rồi gái iêu, hôm nay đi học có say nắng anh hotboy nào chưa? – nhỏ Vy hí hửng hỏi

-Hotboy thì chẳng thấy chỉ thấy mỗi hotbainao (hot bại não)

-Ạch...là sao ta? Bộ trường Hoa Sen tuyển sinh bại não àh? Hình ảnh đã đăng – nhỏ vẫn chưa biết Bình Bình vừa mới “lên cơn” nên hỏi một câu rõ ngay ngô

-Thôi ăn cơm đi, tao đói lắm rồi – nó cầm bát cơm ăn khì thế nhưng có vẻ nuốt không vô.

-Mày làm sao vậy? Ngày đầu tiên học đại học mà trông mày “tối thui” vậy? Để tao kể mày nghe thu hoạch hôm nay của tao nhá.

-Ừa

-Sáng ra bắt bus, cái ông tài xế bus mắt bị “chột” hay sao ấy, một cô bé xinh đẹp, dễ thương, ngây thơ, hiền lành, đoan trang, dịu dàng, thủy mị, nét na,...(tạm stop ở đây chứ em~ mà tả về mình là nói đến sáng vẫn chưa hết) vậy mà bác ấy nở lòng nào chạy một lèo.....thế là phải đến trường trễ. Nói tiếp thu hoạch này đến thu hoạch khác, vào đến trường thấy bạn trai kia trông so hot quá, đi ngang nhìn tao một phát, thế là tao phản xạ tự nhiên của một đứa con gái, nhìn lại mà không hiểu sao cây cột nó mọc lên từ khi nào không biết, thế là....BUP!!! Hình ảnh đã đăng

-Há há đáng đời mày, cho chừa cái tội nhí nhố há há...sặc sặc – Bình Bình cười sặc cả cơm vào mặt nhỏ Vy.

-Con nhỏ này mắt nết chưa kìa, lau sạch mặt cho tao nhanh lên, ai lại chơi dơ như mày chứ. Có tin tao “vô tình” sặc lại vào người mày không hả?...kakakakakakakaka

-Mày đúng là con khùng

Trông mặt nhỏ Vy cười gian, làm Bình Bình không nhịn được, cười sặc sụa, quên hẳn chuyện bực bội hồi sáng.

3. Chương 3

[9:00 PM]

-Bình Bình, sáng nay đi học có “vụ án hồ con rùa” gì hay sao mà thấy mày bực vậy?

-Mày còn nhớ tên khốn hôm nọ tao kể không?

-Àh! Nhớ chứ, hần làm gái iêu của tao mất việc mà, đừng nói với tao là....

-Ừa...là vậy đó.

-Vậy mày có bắt hần xin lỗi không? Mà mày gặp ở đâu? Làm sao mà gặp vậy? Sao lại trùng hợp thế nhỉ? – Vy hỏi tới tập

-Ai mà biết được....hần lại học chung lớp với tao, mà hôm nay lại ngồi chung bàn nữa chứ. Tao bắt hần xin lỗi nhưng hần hình như ăn bột ngọt nhiều quá hay sao ấy, không nhớ ra tao.

-Vậy àh, nhưng với tính cách của mày chắc hần cũng được một “món quà nho nhỏ” chứ nhỉ? há há – Vy khùm lại cười đều

-Đúng là chỉ có mày hiểu tao.

-Thôi, dù sao mày cũng thỏa được cơn giận rồi, kệ hần đi, dù sao cũng học chung lớp với mày mà, đừng làm căng quá.

-Ừm, bây giờ cũng bớt tức rồi – Bình Bình nói với vẻ mặt không còn “lửa” nữa

-Êh, ra mua B2T (bánh tráng trộn – thuật ngữ riêng của tụi nó) ăn bay!!!! – cả hai cùng nhau đồng thanh.

“Cái con nhỏ này đúng là bị điên mà, nó mà không phải con gái thì.....Ou!!! cái chân sưng hết cả lên. Nhưng...ánh mắt hung hăng đó, hành động thô lỗ đó, sao mà giống....”

-Thưa cậu hai! Chúng tôi đã theo địa chỉ mà cậu cần tìm, nhưng cả khu nhà đó đã bị quy hoạch vào 5 năm trước rồi ạ, hiện nay nó đang là một khu sinh thái. Những căn nhà trước đó đều đã dời đi nơi khác, và lại cậu không cung cấp tên họ của người đó nên không thể xác định được.

-Các người làm việc như vậy sao? Ra ngoài hết đi! – Ngô Hoàng quát lớn

.....

Thật ra thì trước kia hần và người hần cần tìm ở gần nhà, có một lần “người ấy” đang ngồi tô màu ở công viên, hần đột nhiên chạy đến đổ cả bình mực vào cuốn sách của nhỏ.

-Cậu làm gì vậy, tớ đang tô màu mà? – nhỏ ngược lên hỏi

-Haha, ta thấy cậu tô xấu xí quá nên ta giúp ột tay, lêu lêu!!!!!! (hồi nhỏ hotboy chơi ba gai quá ^”^)

Nói xong hần quay mặt bỏ đi một cách bình tĩnh, còn nhỏ nhìn vào cuốn sách, mà không phải chỉ có mỗi sách không, tình hình bây giờ là tay và cả chiếc váy của nó cũng lem luốc đầy mực.

-Không được đi, cậu phải xin lỗi tớ? – cô nhóc đứng dậy và hét to

-Ta không xin lỗi đó thì sao? Haha – thằng nhóc quay lại vừa đáp vừa le lưỡi cười nhạo

Con bé mặt đỏ cáu, nó bắt đầu khóc òa lên, gương mặt nó tối sầm, nó khóc một cách ngon lành, ...Ngay lúc đó một thằng nhóc khác cũng đứng gần đó thấy vậy, bước lại chọc quê và lấy viên bi ném vào Bình Bình.

“BỐP!!! BỐP!!!” hai quả đấm giáng vào người thằng nhóc kia, hần dắt tay con nhỏ đang chảy máu trên đầu chạy về nhà mình.....

Một tuần sau đó, không hiểu sao mà hai đứa cùng nhau chơi lò cò, tô màu, chơi game,....

12 ngày sau....

-Tớ phải cùng ba mẹ lên thành phố rồi, sau này mình sẽ không được chơi chung nữa.-Cậu bé mặt ủ rũ nhìn xuống đất.

-“Ừm, Khỉ mập đi đường bình an nha, sống vui vẻ và nhớ là phải nghe lời bố mẹ đó”.-Con bé cười mỉm nhưng có vẻ gượng gạo.

-“Móm sẽ ở đây chờ tớ chứ?” – Cậu bé hỏi lại

- “Đương nhiên là tớ sẽ ở đây rồi, nhưng mà chờ Khỉ mập để làm gì?” – một câu hỏi ngớ ngẩn của đứa bé 8 tuổi.

-“Tớ cũng không biết nữa, chỉ muốn là móm chờ tớ thôi” – cậu bé bối rối đáp.

-Àh mà, tên thật của Móm là gì vậy, chơi chung mấy hôm nay mà hình như mình chẳng biết tên của nhau.

-Đúng rồi ha, móm tên là Trần.....

-Cậu hai ơi!!! Lên xe nhanh lên, hai ông bà đang chờ kia!!!! – cô bảo mẫu kéo tay của thằng nhóc

-Thôi Khỉ mập đi đi không thì ba mẹ lại la đó – con bé miễn cưỡng nói

Đứng đó nhìn Khỉ bước lên xe, nó vẫy tay chào, người ngồi trên xe thì chỉ biết nhìn phía trước không dám quay đầu lại, xe nổ máy chạy đi được khoảng 10m, con nhỏ chạy với theo hét to: “ tên của tớ là Trần Ngọc Thiên Bình, cậu nhớ về tìm tớ nhaz, Khỉ mập!!!!!!” Nó hét hết sức có thể nhưng hình như, người trên xe không nghe thấy gì cả.

-Hôm qua giờ có nghe ngóng được gì không Lan- Mai hỏi

-Có sao không, con Thiên Bình nhà nó ở dưới quê nghèo khấp lăm, nhưng ông trời đúng thiệt không có mắt lại để cho nó được cái học bổng full ở trường mình.

-Tưởng chuyện gì ghê lăm, chuyện đó tao biết lâu rồi, nhưng tao đang tò mò nó và Ngô Hoàng của tao có gì liên quan kìa- Mai mặt dăm chiêu hỏi

-Mày tìm Ngô Hoàng mà hỏi?

-Eh, mày nói linh tinh mà linh quá, nó đang vào kìa.

Mọi con mắt trong lớp dồn hết về Bình Bình, mỗi đám tùm tùm nhau xì xào, hôm nay nó ngồi bàn đầu để không phải đối diện với tên “bại não” kia nữa. Nhưng nó nhìn xung quanh thấy ai cũng đang chăm chăm vào mình, nó vội lấy cái gương ra xem: “ Ừa, mặt mình có dính gì đâu ta, sao mà từ lúc bước vào đến giờ, mọi người cứ “ngắm” mình, không lẽ hôm nay trông mình xinh lăm àh, hehe” Nó suy nghĩ xong lại cười một mình.Hình ảnh đã đăng

Bổng.....(Continue)

Cánh cửa phòng mở ra, Ngô Hoàng bước vào, dáng vẻ kiêu ngạo như hôm qua. Hắn đi ngang bàn đầu và thấy được Bình Bình, nhìn nhỏ với ánh mắt dành cho những người mới xuất viện. Hắn xoay cái về mặt lạnh lùng và bước xuống bàn cuối.

“Hello everybody. My name’s Scott Rico and I will be your teacher. Before we start study, I have a small game call name “You will know me”. So I will choose two person and they will make a conversation about “yourself””

Thầy giáo chỉ tay vào Bình Bình, sau đó mất một thời gian “đãi cát tìm vàng” thầy bất ngờ chỉ tay về bàn cuối.....

(...)

-Hi. I’m Ngo Hoang. I’m 19 years old. I have a lot of good ability enough to make girls love me. (các bạn nữ trong lớp ồ lên). But no girls can make me impressed that even the girl who is standing in front of me.

– Hắn vừa nói vừa cười gian

-Oh, I'm Thiên Bình. I'm 18 years old. I e from a poor countryside but I have enough ability to get through difficulty challenges. I have confidence in myself to get success in my life away, not as someone born into a wealthy family, all day just playing and eating. – Nó đáp

-So what, you seem understand me too

-Oh no!!! I have no time to understand you.

Ok! Very good

Thầy giáo khen cả 2 nói rất tốt và gọi bắt chợt người khác lên. Khi bước về chỗ ngồi 2 đứa nhìn nhau 4 con mắt đầy sự cảm ghét.

Giờ ra về, Bình Bình hồi hả chạy ra đến quán ăn KoKo gần đó để làm thêm, lúc này đám con gái cùng lớp cũng kéo nhau vào ăn.

-Tụi bay thấy gì không, con đó làm thêm ở đây kìa – Lan ho lớn tiếng

-Nó không biết nhục hay sao mà làm ở ngay sát trường thế kia, haha đúng là gái nhà quê nó vậy đó bay – Mai cười khoái chí

-Cho hỏi mấy bạn gọi món gì? – Bình Bình cầm tờ giấy lại ghi bàn

-Wow, nhìn chuyên nghiệp quá ta, chắc đó giờ làm quen rồi phải không?

-Cho hỏi mấy bạn gọi món gì? – Nó bỏ ngoài tai cái câu chế giễu đó và tiếp tục công việc.

Đám con gái mỗi người gọi 1 món muốn gây khó khăn cho nó nhưng chẳng hề gì, chuyện nhỏ như vậy sao có thể làm khó được nó chứ. Bỗng, Ngô Hoàng bước vào.....

-Ngô Hoàng ơi lại đây ngồi với tụi mình nà!!!! – Lan gọi í ới vang hết cả quán

Hắn không nói gì, bước đến cái bàn dưới góc, đặt chiếc macbook lên bàn cái cạch

Trong lúc đang chơi game, thì....

-Cho hỏi anh cần gọi món gì?

-Sao cô cứ ám theo tôi mãi thế? – Hắn ngược lên, sau đó lại nhìn vào màn hình và hỏi với vẻ phiền phức

-Tôi cũng đang rất khó hiểu khi tôi ở hiền mà chẳng gặp lành, suốt ngày toàn gặp tên trơ tráo như anh. – Nó đáp lại

-Có thật không, tôi thấy trên nét mặt cô đang toát lên niềm sung sướng cơ mà

4. Chương 4

Anh đẹp ngay cái kiểu nói chuyện với người khác mà nhìn chỗ khác đi, thật là mất lịch sự. Hình ảnh đã đăng ảnh mà quên mất, chắc anh sinh ra đã không có lịch sự rồi thì lấy gì mà mất nhỉ?

-Phải hiểu tôi lắm mới biết được như vậy đó.

-Anh.....cho hỏi gọi món gì? – Nó kiềm chế vì nó chợt nhớ ra mình đang làm việc

-Món nào ngon nhất ở đây thì mang ra. – hắn không thèm ngó tới menu

Bình Bình quay gót bước vào phía nhà bếp. Một lát sau nó mang ra một tô mì nước đặt trước mặt hắn cùng một câu bốn cột :

-Mì Hảo Hảo chua cay ngon tuyệt theo yêu cầu của quý khách đây.

Hắn trở con mắt nhìn tô mì rồi địa con mắt lên nhìn Bình Bình :

-Cô có rảnh không? – Ngô Hoàng hỏi

Lúc này tất cả các màng nhĩ của đám con gái kia đều chổng cả dậy, ngay cả nó cũng cảm thấy ngạc nhiên

-Là sao? Nói rõ coi!!!

-Tôi hỏi cô có rảnh không? Nếu rảnh thì.....vào nhà bếp đổi lại món khác!

-Yaaaaaaa!!!!!!! Rõ ràng lúc nãy anh bảo món gì ngon thì mang ra còn gì. Tôi thấy món này là ngon nhất ở đây rồi – Nó cúi gắt Hình ảnh đã đăng

-Chắc chắn không, gọi quản lí ra đây

Quản lí bất ngờ đứng từ đằng sau bước đến, Bình Bình tỏ ra bối rối

-Thưa quý khách, nhân viên chúng tôi làm điều gì khiến quý khách không hài lòng à? – quản lý hỏi.

-Đây là món ngon nhất ở quán này à. Còn thái độ phục vụ của nhân viên tệ như vậy sao. – Ngô Hoàng đáp

Quản lý liền yêu cầu Bình Bình trình bày rõ lời gọi món của khách hàng cho ông ta nghe. Sau một hồi giải thích, quản lý quay sang Ngô Hoàng nói :

-Xin lỗi, chúng tôi sẽ đền bù cho quý khách món khác, kèm theo nước giải khát miễn phí. Về việc phục vụ của nhân viên quán chúng tôi thì đây là ngày làm việc đầu tiên của cô ấy nên ắt hẳn không tránh khỏi sai sót trong phục vụ. Xin quý khách vui lòng bỏ qua!

-Ừa sao hôm nay mặc đồ thể dục vậy. Học thể dục à? – nhỏ Vy hỏi

-Ừa. Hôm nay tao học ở nhà thi đấu Phú Thọ Q10, nghe nói có cả sân ngựa nữa, mà có hứng thú cưỡi ngựa không? – Bình Bình cười

-Mày rủ tao đi xem trai đẹp thì được chứ ngắm ngựa thì...nhường hết ày háhá

-Cái con này, con gái con đũa mà nói chuyện không giống đứa con gái gì hết.

-Chứ giống gì?

- Giống....bạn tao

[Giờ ra về]

-Ngô Hoàng!!! Có hứng thú đấu một trận bóng rổ không – lời thách đấu của một tên nổi tiếng nông cuồng không kém hẳn

-Thích thì chiều. Cược cái gì ày chọn – Ngô Hoàng tỏ ra phấn khích

-Nếu tin đồn không sai thì hôm qua, mày bị con nhỏ nhà quê làm mất mặt phải không? Như thế với chúng ta là mất thể diện đám con trai đây và nhất là với mày nữa. Giờ tao cược nếu như mày thua thì bằng mọi cách phải kiss được con nhỏ đó. Sao, có dám chơi không? – Tên kia suy nghĩ mãi mới ra được cái trò hết sức “thú” vị

-Nếu ngược lại thì sao?

-Tùy mày.

Hầu như tất cả những sinh viên có mặt ở trong Sân Vận Động đều tụ tập lại địa điểm cá cược. Đám đông hô hào chọn bên ủng hộ, được chia thành 2 phe để cổ vũ. Không khí trận đấu bắt đầu nóng dần lên từng phút từng giây, nhất cử nhất động của các thành viên trong sân đều được mọi người quan tâm. Trận đấu bắt đầu diễn ra với những tiếng đập banh vô cùng điệu nghệ, những bước chân uyển chuyển cùng với những cú lên rổ đầy bất ngờ. Tất cả đã tạo nên một trận đấu đầy sôi động.

“Ngô Hoàng cố lên! Ngô Hoàng cố lên! Ngô Hoàng vô đối! Ngô Hoàng vô đối! “

Hắn liên tục vượt qua mặt các đối thủ bằng những kỹ thuật chẳng khác gì một tay bóng rổ chuyên nghiệp để ghi điểm khiến mọi người đứng xem cảm thấy mãn nhãn. Nhưng Zoy đẹp trai, đối thủ của hắn, cũng không phải là tay bóng vừa. Zoy ghi điểm liên tiếp khiến cho đám đông trở nên sôi động hơn hẳn khi được chứng kiến một cuộc so tài đầy gay cấn.

Tình hình bây giờ, Zoy đang dẫn đầu Ngô Hoàng 1 điểm và trận đấu cũng đang trôi về hồi kết.

Lúc này Bình Bình đang đứng trước cổng SVĐ để chờ xe bus, nó nghe phía trong la ó khí thế cũng thấy tò mò nhưng vì phải về gấp để làm part time.

-Thiên Bình, cậu không vào xem Ngô Hoàng đấu bóng rổ với tên Zoy đẹp trai sao? – đứm bạn ngồi kể nó trong lớp hỏi

-Lại có thêm một tên “ăn hành” nữa àh. Không, coi làm chi có liên quan gì đến tớ đâu.

-Sao lại không, hình như cậu chưa biết gì sao?

-Sao!? – Nó ngơ ngác hỏi

Trong khoảnh khắc vô cùng quan trọng của trận đấu, tỉ số hiện giờ là 30-29 nghiêng về phía Zoy đẹp trai. Thời gian chỉ còn lại những giây ngắn ngủi và Ngô Hoàng là người đang nắm giữ vận mệnh của chính mình. “Thắng làm vua, thua làm giặc”, cái chân lý muôn thuở của bất kì cuộc chơi nào vẫn luôn tồn tại. Hắn không thể thua, vì luôn muốn mình đứng trên mọi người, hắn phải là người pro nhất như trước giờ mọi người vẫn thường ca tụng.

Ngô Hoàng choàng bóng qua mặt tên đối thủ, nắm chặt bóng và nhảy vọt lên đưa bóng vào....chỉ còn 1 khoảng cách nhỏ nữa thôi.....zô ô ô ô ô ô ô ô ô ô

BỘP.....!!!!!!! Hắn mất trớn ngã xuống, trái bóng vừa chạm tới rổ nhưng vẫn không vào được.Hình ảnh đã đăng

“Trận đấu kết thúc, đội thắng thuộc về Zoy đẹp trai” – Trọng tài thổi còi và tuyên bố

Lúc này mọi ánh mắt đổ dồn về người đã tạo nên cú ném hết sức “chuẩn”. Ngô Hoàng lao đến:

-Con nhỏ này, làm cái quái gì vậy hả? – hắn quát to

-Tôi hỏi anh mới phải, ai cho anh cái quyền mang tôi ra cá cược hả? – Nó quát lại còn to hơn

- Cô.....- hắn đưa tay lên tính đánh vào mặt Bình Bình nhưng lại thôi ” có biết nếu không tại cô tôi đã ghi điểm cuối cùng rồi không hả?”

-Thôi, đừng phí lời nữa. Đã dám cá thì phải “ăn cá” đi chú em. Ah mà cảm ơn cô bé này đã giúp anh kakakakakaka – Tên Zoy mặt sung sướng

Lúc này không khí đột nhiên yên ắng, mọi người trong sân cứ như bị đứng hình.

.....

-Á Á Á Á Á!!!!!!!!!!!!!! Ngô Hoàng làm thật kìa, trời ơi sao lại như vậy chứ – Những lời nói thốt lên của các bạn nữ sinh

Ngô Hoàng bước đến ôm chầm lấy khuôn mặt của “con cá” và...hắn hôn nó. Mắt Bình Bình thì mở căng hết sức có thể, tay chân nó giờ đây cứ như bị tê, không còn cử động được nữa Như một giai điệu của khoảnh khắc, mọi thứ dường như trở nên khác biệt hơn so với hiện tại. Nó đang ở một không gian khác, ở một nơi chỉ có những suy nghĩ trong tiềm thức đang đối diện cùng nó. Điều gì đang xảy ra vậy? Đây là sự thật sao? Nụ hôn đầu tiên của mình, vội vã và đầy chóng vánh đến từ một người như thế này sao? Ôi không, ai đó hãy quay ngược thời gian, ai đó hãy nói cho nó biết cần phải làm gì đi? Nó dù chỉ là một cô gái thô kệch, quê mùa nhưng nó biết nụ hôn đầu tiên đặc biệt và ý nghĩa như thế nào.

Lạ thay, vẫn còn một cảm giác khác đang dần xuất hiện trong nó. Một cảm giác của sự thân thuộc, một điều gì đó nó từng cảm nhận trước đây và y như rằng trái tim nó mách bảo thứ cảm giác ấy cũng đặc biệt không kém.

Ở giữa lưng chừng thời gian, có một giọt nước mắt đã rơi .. thật khẽ .. thật nhẹ .. chỉ một mà thôi. Rơi vì một thứ cảm xúc không tên.

Nó không phải loại con gái dễ dàng chấp nhận để người khác đem mình ra làm trò chơi như vậy. Và hẳn thuộc loại con trai trơ trên nhất mà nó từng gặp, nếu có một cuộc thi “Kẻ trơ trên” nhất hành tinh thì hẳn hẳn đoạt ngôi vương rồi.

Trong cái khoảnh khắc này Ngô Hoàng, kẻ đã đem đến bao cảm xúc tồi tệ cho nó, cũng đang có một thứ cảm giác rất khác lạ. Đó không chỉ đơn thuần là hôn một người con gái như bao lần hẳn hôn một ai đó, hẳn không biết phải miêu tả tâm trạng hẳn lúc đó như thế nào. Con nhỏ đứng trước mặt hẳn thua xa các hot girl khác hoàn toàn thì làm sao lại có thể khiến một thứ xúc cảm lạ kì xuất hiện trong hẳn.

Có chút gì đó của quá khứ, có chút gì đó của hoài niệm,... chúng đang về trong hẳn, cùng nhau tạo thành một bản giao hưởng nhỏ của thời gian của cái cảm xúc mỏng manh trong cái khoảnh khắc ngắn ngủi ấy. Hẳn chợt nhớ về một người, một hình bóng ủa về trong tâm trí hẳn. Hẳn nhớ, hẳn luôn nhớ như rằng mọi thứ chưa bao giờ phai nhạt.

5. Chương 5

Từ hôm chạm mặt với con nhỏ đến giờ, hẳn luôn có cảm giác như thế. Phải chăng nó chính là....nét ngờ ngàng thoáng hiện trên gương mặt Ngô Hoàng ..

Nó gạt phăng tay của Ngô Hoàng, vừa lấy tay ngăn những dòng nước mắt vừa chạy đi thật nhanh trước hàng chục cặp mắt đang dõi theo. Lúc này trên mặt của kẻ khốn kia cũng toát lên vẻ bối rối, dường như hẳn cũng nhận thấy mình vừa làm một điều gì đó tồi tệ.

Có vẻ như ông trời cũng đang trêu người Bình Bình, những giọt nước mưa đã bắt đầu rơi, rồi đổ ào xuống một cách mạnh mẽ tạo thành bức tường mưa trắng xóa che phủ tầm nhìn của nó. Lê đôi chân bước đi trong cơn mưa, nước mắt hòa vào trong cơn mưa, nó muốn mưa hãy cuốn trôi đi những cảm xúc lúc này.

Lạnh. Lạnh lắm! Từng hạt, từng cơn đau buốt khi mưa chạm vào da nó. Nó thấy cô đơn một cách lạ kì, từ ngày lên thành phố này. Nó đã cố gắng mạnh mẽ, cố gắng để đứng lên để không phụ lòng ba nó dưới quê làm việc cật lực. Nó đã luôn như thế cho đến ngày hôm nay, sự mạnh mẽ nó tạo ra đã bị hẳn, bị cơn mưa này lột bỏ đi hết. Chỉ còn lại thân xác mỏng manh cùng nỗi nhớ. Nó nhớ nhà, nó nhớ ba nó, nó nhớ sự gần gũi và ấm áp của gia đình nhỏ. Chợt nó nhớ về một người bạn, đã lâu nó không còn được gặp, lâu lắm rồi đủ lâu để người ta có thể quên nhau mà không cần một lý do nào. Vậy mà nó lại thấy ấm và nhẹ nhàng lắm.

Đôi chân Bình Bình vẫn cứ bước đi nhưng đôi môi nó đã khẽ cười.

Lúc này có một cặp mắt phía sau khung cửa sổ chiếc BMW đang nhìn Bình Bình. Chiếc xe đi phía trước nó một đoạn rồi chợt dừng lại....Nó cứ tiến về phía trước một cách vô định cho đến khi đi qua chiếc xe.

“Đi được chưa cậu Ngô?” – bác tài xế ngoái ra hàng ghế dưới hỏi.

Rồi chiếc xe chạy vụt đi và không quên tặng một vũng nước bắn tóe cho người đi đường.

[Continue...]

[8:30 PM]

-Mày làm sao thế? Nhìn mặt xanh méc hơn tàu lá chuối nữa. – Vỵ khùng hỏi

-Ừm...Tao....

-Mà hồi xưa, nhà tao hay dùng lá chuối gói xôi để bán kiếm tiền. Nhưng không hiểu sao mỗi lần tao gói là bị má tao quở riếc, đúng là quởn thật. Giờ tay nghề tao khá hơn rồi, bữa nào về quê tao sẽ ày coi. Àh với lại....

-Thôi....cần chi đợi đến về quê, giờ mày gói tao vào bệnh viện luôn đi là ok rồi .. hix mệt quá, mày còn ở đó mà nói chuyện cổ tích nữa – Bình Bình nói nhỏ giọng

-Trời!!! trán mày nóng quá rồi này, để tao chở mày vào viện nhaz – Vy vừa nói vừa sờ trán nó

-Tao đùa thôi, chứ vào viện tốn chi phí lắm, đến sáng mai sẽ khỏi thôi mà.

-Được không đó, để tao ra mua thuốc ày uống nghen.

[5:00 AM]

- Bình dậy dậy đề.....!!!!

Vy gọi liên tục nhưng không nhận được phản ứng gì.

Bình Bình gắng gượng mở con mắt ra, nhưng mọi thứ trước mặt cô cứ nhòe dần đi. Nó không thể điều khiển nổi cơ thể đang nóng hừng hực, mắt nó bắt đầu khép dần trở lại. Mọi thứ bắt đầu tối dần, tối dần ,
....

Mở mắt ra, chớp chớp. Bỗng có một giọng nói trầm ấm từ 1 chàng trai vang lên:

-Cô tỉnh rồi hả?

-Dạ, cho tôi hỏi đây là đâu ạ? – nó ngơ ngác hỏi

-Đây là bệnh viện

-Sao tôi lại ở đây vậy?

Vy đột ngột chạy vào:

-Con quý, mày tỉnh rồi à? Hyz làm tao lo quá lắm có biết không hả?

-Lo gì mà nhìn mặt mày gian ớn, chắc là lo không ai share tiền nhà với mày chứ gì. –Nó cười nhẹ

-Nhỏ này, sao lại nói trắng ra như vậy chứ, hyhy. Mày nói vậy chắc là khỏe hơn rồi đúng không?

-Trông cô ta vẫn còn yếu đó chứ.. – chàng trai nằm giường bên nói vọng qua

-Anh ấy trông men quá mày ơi !!! (Vy nói khẽ vào tai Bình Bình) kaka

-Ạch.....bạn bè đang nằm một đống ở đây mà còn tâm trạng “ngóng” nữa àh? Tốt ghê bây

-Hihi, tao đùa tý mà, nhưng sự thật là nhờ mày tao mới được gặp anh ấy đó chứ.

-OMG!!! Vậy tao nằm viện là may mắn àh ?

-.....

Sau khi ăn bữa cơm tối.

-Hiiiiiiii! Anh tên gì ạ? – Bình Bình khẽ chào

-Thiên Phong. Còn cô bé đây tên gì?

-Em tên giống anh nhưng thay chữ Phong bằng chữ Bình. Anh gọi em là Bình Bình cũng được. hihi

-Wow, cái tên đẹp như chính chủ của nó vậy.

-Hi, anh đừng có chọc em chứ, mà em cũng thấy vậy kaka

-Em vui tính nhỉ ^.^

.....

Sáng hôm sau, trong lúc nó đang say ngủ nó bỗng nghe một tiếng nói lớn văng vẳng bên tai. Nó mở mắt và đảo mắt nhìn quanh căn phòng thì thấy một người phụ nữ tuổi trung niên diện đồ có vẻ sang trọng. Trông như bà ta là mẹ của anh Phong và 2 người đang nói chuyện gì đó khá là nghiêm trọng. Nó thấy tình hình rất là...tình hình, nên vờ nhắm mắt lại. Sau khi bà mẹ bước ra về, nó từ từ ngồi dậy, thấy Thiên Phong với gương mặt đầm chiêu cùng đôi mắt trông buồn rười rượi đang hướng tầm nhìn về một nơi xa xăm nào đó ở ngoài ô cửa sổ kia.

-Anh không được khỏe à? – nó vụt miệng hỏi.

-Đã vào đây thì có ai khỏe đâu em. Hỳ, đùa em thôi, anh không sao cả. Chào buổi sáng cô bé. – anh nhoẻn miệng cười nhẹ nhưng đôi mắt thì tương phản hoàn toàn.

Anh bước xuống mảnh sân vườn của bệnh viện, đón lấy từng giọt nắng lấp lánh, gió tung bay tà áo bệnh viện. Anh ngồi trên cái ghế đá ở một góc khuất của mảnh vườn. Mặt đầm chiêu nhìn lên những gốc cây đa.

-Dì lúc nãy vào thăm là mẹ của anh à.? – Nó khẽ ngồi xuống bên anh.

-Ừ ... – Thiên Phong trả lời chỉ vồn vện một câu duy nhất.

Không khí giữa hai người im lặng.

-Hôm nay trời đẹp thật anh nhỉ ?!

-Uhm.

-Ôi! Tóc em thơm thật ! – nó vừa vuốt tóc vừa tự khen

-Ừ.

-Thế anh thích em à?

-Ừ. – Sau khi trả lời anh ấy mới khựng lại. “Anh.....”

-Nếu thích em thì anh hãy nói Wò ái nì...anh yêu em sao lại cứ “ngu ngu” thế này...- Nó chẳng những hát mà còn chế

Thiên Phong bật cười khúc khích, “em hát “hay thật đấy” ”

-Anh chịu cười rồi à? Anh có biết lúc nãy nhìn anh như cái bánh bao thiu vậy không?

-Hi, chỉ là có một số chuyện không vui lắm

-Vậy để em hi sinh làm thùng rác để anh vứt nỗi buồn vào nhé – Nó nhìn Thiên Phong cười khê

-Em thật là lắm trò đó cô bé, đang bệnh mà còn chọc anh nữa – Anh nhìn nó nở nụ cười tươi hơn lúc nãy

-Em khỏe hơn hôm qua rồi, em định hôm nay sẽ xuất viện nhưng bác sĩ không cho, bảo là em phải ở lại theo dõi thêm 2 ngày nữa hyz hyz

-Đúng rồi, bệnh thì nên nghỉ ngơi cho khỏi hẫng đã. Sức khỏe quan trọng hơn em àh.

Sau một hồi đàm đạo, anh cũng chịu kể ra tâm sự của mình. Mama của anh muốn anh thôi cuộc sống tự lập ở ngoài đi, về lại với gia đình lớn của mình. Anh không cần phải khổ cực khi gia đình đã có rất nhiều điều kiện để giúp anh thực hiện ước mơ của chính mình và sống một cuộc sống sung túc hơn hoàn cảnh của anh bây giờ. Nhưng anh không muốn như thế. Anh muốn phải tự lực gánh vác.

Bình Bình cảm thấy ngưỡng mộ anh vô cùng, mặc dù gia thế giàu có nhưng anh ấy vẫn từ chối sự trợ giúp đó để có thể bắt đầu cuộc sống của bản thân. Không như cái tên ôn dịch kia, suốt ngày chỉ biết ăn chơi

tiêu hoang tiền của gia đình, đã thế lại còn thiếu tôn trọng con gái và phân biệt giai cấp. “ Àch, tự nhiên khi không lại nghĩ đến hần !?”

-Ôi! Tự nhiên em thấy chóng mặt quá – Nó dùng tay đập đập vào đầu

-Có sao không, anh đỡ em vào phòng nhé. Thiệt tình, đang yếu mà còn ra gió nữa.

Đã 2 ngày rồi không thấy con nhỏ rắc rối đó đi học, Ngô Hoàng bắt đầu có những cảm giác lạ lẫm không thể nào diễn tả được. Hần chợt nghe được thông tin từ đứa bạn ngồi kế Bình Bình trong lớp rằng con nhỏ đang nằm trong bệnh viện XYZ. “Mặc kệ, chẳng liên quan gì tới mình.”

Hần chạy xe trên đường tính về nhà, nhưng có một thứ gì đó vô hình đã dẫn dắt hần đến cổng bệnh viện đó.....

Ngô Hoàng đứng trước cửa phòng, nơi Bình Bình đang nằm bên trong, hần nhìn con nhỏ từ sau khung cửa sổ. Nhìn nét mặt tiêu tụy của nhỏ khi đang ngủ, hần cảm thấy hình như mọi lỗi lầm đều thuộc về mình.

Hần từ từ bước vào, đặt tay lên trán nhỏ. Gương mặt nhỏ bé của Bình Bình chưa bao giờ hần nhìn nó gần như thế này. Một cảm giác quen thuộc mà mỗi lần đối diện với nhỏ đang hiện về trong hần, hần bắt đầu hy vọng một điều gì đó. Chợt hần không tự chủ được, cầm bàn tay Bình Bình lên.....

-Cậu là bạn của cô bé này àh? Thiên Phong đột nhiên xuất hiện

Ngô Hoàng giật mình đứng dậy, hần đeo trong mình cái cảm giác như đang ăn trộm mà lỡ bị bắt gặp khi nhìn thấy Thiên Phong. Hần tỏ ra hơi bối rối với câu hỏi trên.

-Vâng. Xin lỗi! Tôi có việc gấp nên phải đi ngay.

Hần bước vội ra khỏi căn phòng trước cái nhìn chăm chú của Thiên Phong. Anh nhún vai rồi tiến tới chỉnh lại tấm chăn bị trượt trên người Bình Bình. Chợt....

-Em tỉnh rồi àh? Còn mệt nữa không?

-Dạ, em đỡ nhiều rồi, cảm ơn anh. Àh mà từ nãy giờ chỉ có mình anh ở đây thôi hả?

-Sao vậy em?

-Àh không, vì khi nãy trong lúc đang mơ màng, em cảm thấy có ai đó đang nhìn em.....

-Ừm lúc anh vào có một cậu con trai đang ở đây, nói là bạn em.

-Bạn em!?????

6. Chương 6

“Không phải, không phải là người con gái ấy.”

Mình không thấy dấu vết xưa ... vết sẹo ...

Nhưng có hơn một dấu vết của cảm giác ngày ấy mà mình tìm thấy ở nhỏ đó ...

Lạ !? Mọi thứ thật lạ ... “

Ngô Hoàng bước đi thật chậm rãi. Từng dòng suy nghĩ miên man đang bủa vây lấy nó. Chưa bao giờ hần cảm thấy phiền toái với một người con gái nhà quê, thô kệch như vậy.

“Mà tại sao mình lại ở nơi sặc mùi thuốc men như thế này?” – Ngô Hoàng như bừng tỉnh sau một cơn mộng mị, bước thật nhanh khỏi nơi này ra bãi đậu xe.

[3 ngày kể từ khi nó nhập viện, 3:00 PM]

Bình Bình đang thu dọn đồ xuất viện. Chợt một giọng ồm ồm vang lên :

-Xuất viện à cô bé.

-A! anh Phong sao lại vào đây, hôm qua anh đã xuất viện rồi mà, hay là còn thiếu nợ bệnh viện rồi vào trả đó? kaka

-Sao em lúc nào cũng thích “chém” anh thế. Thấy anh trai hiền ăn hiếp àh.

-Hỳ,em đùa tí mà. Vậy anh đến đây làm gì?

-Thỳ.....làm tài xế.

-Thôi, em sợ phiền anh lắm. Mà anh lỡ đến đây rồi, mình đi thôi anh hyhy – nó cười khoái chí

-Ồ, anh có nói làm tài xế cho em àh hehe

-Ạch,...zzz....người VN quê là khó huề nhá – Nó chu mỏ

-Haha, có qua có lại thôi cưng! Àh, em có bận gì không? Đi ăn với anh rồi về sau nhé?

Thiên Phong vừa hỏi dứt lời, đã xách đồ đạc của nó đi thật nhanh ra khỏi phòng mà không cần đợi Bình Bình đáp lại.

-Sao về trễ vậy? – Vy hỏi

-Tại Thiên Phong mời tao đi ăn đó mà.

-Ạch, thật àh? Sao không rủ tao đi với huhu...chơi hưởng một mình kìa bay Hình ảnh đã đăng

-Hỳ, ai biết đâu...

-Nhưng sao anh ấy lại rủ mày nhỏh? Hai người có gì với nhau àh? – Vy nháy mắt

-Bây bạ, tao đi ôn bài đây. Hyz nghỉ mấy bữa nay chắc vào lớp ngu người luôn quá.

-Sao hôm nay mày hiền rứa? Gặp như mọi hôm là nhào tới cắn tao rồi kaka– Vy tò mò

-Thỳ.....

[Hai tháng sau]

Băng rôn lớn được treo lên trước cổng trường ĐH Hoa Sen, một đám đông tùm lại coi :

“Chương trình Sức Trẻ Sinh Viên – được tổ chức qua đêm tại khách sạn ngàn sao ở khu vui chơi Suối Tiên, hãy mau mau đăng ký tham gia.”

.....

[Tại Suối Tiên – Chương trình Sức Trẻ Sinh Viên]

Các sinh viên đã có mặt tại địa điểm vui chơi Suối Tiên. Không khí vô cùng hào hứng, các bạn sinh viên tách nhóm, dựng lều làm chỗ cắm trại, nghỉ ngơi. Sau đó mọi người đều thực hiện kế hoạch vui chơi riêng của họ hoặc của nhóm họ. Bình Bình và Ngô Hoàng cũng có những dự định vui chơi cũng bè bạn.

Một chương trình ca múa nhạc hoành tráng do trường Hoa Sen tổ chức đã thu hút rất đông đảo những người có mặt ở đó đều đến hòa vào cuộc vui.

Sau một thời gian khá dài, khoảng 1 tiếng rưỡi, thì trong cái không gian ngày càng cảm thấy ngọt ngào, ồn ào, bức bối này. Ngô Hoàng quyết định rời cuộc vui sớm để đi dạo một mình cho khuây khỏa.

Hắn đi dọc bờ hồ và quyết định dừng bước tại Vòng đu quay. Chợt một mảnh ký ức xưa quay về, cửa vào lòng hắn một vết trầy nhỏ làm tim hắn nhói lên.... ngày ấy hắn chỉ là một cậu bé và có một người bạn rất

đặc biệt. Hắn nhớ hắn đã hứa sẽ dẫn người bạn ấy đi Vòng Đu Quay, để có thể ngắm nhìn cảnh vật xung quanh từ trên cao xuống mặt đất. (con nít thường mộng mơ mình được bay trên cao).

Hắn bắt giác bước vào cái khoang đu quay. Bỗng một giọng nói yếu ớt : “ Vé của cháu đâu?”.

Ngô Hoàng đưa tiền cho chú và nói : “Bác cầm lấy tiền này, coi như cháu mua nguyên cái đu quay vào lúc này, bác đừng cho ai vào làm phiền”. Hiện giờ đu quay chẳng có ai đi ngoài hắn.

Đu quay càng lên cao hơn, quay được một vòng, rồi hai vòng...

“Tớ lại nhớ về cậu, đã lâu rồi từ ngày tớ được nhìn thấy cậu lần cuối cho đến bây giờ thì mọi thứ về cậu vẫn chưa phai nhòa. Bầu trời nhiều sao quá cậu à, giá như tớ được cùng cậu ngắm, cùng nhìn mọi thứ xung quanh. Tớ sẽ giữ được lời hứa của chính mình cũng như giữ được cậu ở bên mình chứ không để năm tháng vô tình đặt dấu chấm hết cho câu chuyện con nít ngày ấy. Cậu là khoảng lặng của trái tim tớ và tớ vẫn chưa thể nào lấp đầy khoảng trống ấy.”

Trong khi đó ở phía dưới, Thiên Bình cũng rảo bước đi và dừng chân trước chiếc đu quay đang hoạt động. Cô vừa nhìn cái vòng đu quay vừa nhớ về một kỷ ức về một lời hứa của ai đó...

[continue...]

“Sao đã hứa rồi lại nuốt lời? Mọi thứ trôi qua nhanh quá liệu người đó còn nhớ tới mình, nhớ tới lời hứa đó không nhỉ. Haizz. Ngốc thật, tự dưng muốn gặp lại người đó quá.”

“ Có hơn một lần tôi nhớ về cậu, hơn một lần tôi mơ về cậu và nhiều hơn nữa những lần tôi mong được gặp lại cậu. Nhưng cậu như cơn gió vậy, nhẹ nhàng đến bên tôi để lại trong lòng tôi những kỷ ức, những cảm xúc của một thời con nít hồn nhiên nhưng mọi thứ đều luôn chân thật. Không như bây giờ, mọi người đôi khi luôn mang cái giả tạo trên người để giấu đi những gì họ thật sự muốn, tớ nhớ về cậu từ cái sự hồn nhiên của một thằng con trai nghịch ngợm nhưng biết quan tâm một người khác, sẵn sàng vì tớ. Dẫu cậu chọc tớ nhiều lắm, dẫu không ít giọt nước mắt đã rơi vì cậu nhưng chúng cũng không đáng không đủ để bù đi những giọt nước mắt của tớ rơi vào ngày cậu ra đi.”

Nó bước vô thức lên sàn chiếc đu quay, nó quay sang ông soát vé đang gật gù buồn ngủ hỏi : “Bác ơi, bán cháu một vé đi ạ!”

Ông già đứng dậy, đưa cho nó một cái vé rồi gạt cần cho đu quay dừng lại (có lẽ ông già bị đãng trí). Ông mở cửa rồi kéo tay Bình Bình lên sau đó đóng cửa lại cho xong nhiệm vụ. Tiếng cửa đóng sầm lại làm người đang ngồi trong đó giật mình....

-Cô.....??????

-Anh.....??????

Sặc sặc....Ông ơi cháu muốn đổi khoang!!!!!!!! Hình ảnh đã đăng(cả hai vừa kịp nhận ra thì đã quá muộn...đu quay đã bắt đầu vòng quay rồi).

Bốn tròn mắt đảo liên hồi nhìn nhau...và cũng hiểu được rằng: “oan gia ngõ cụt ngùn”...

Đu quay bắt đầu những vòng quay của nó, nhẹ nhàng và chậm rãi, mọi thứ cứ lên dần lên dần. Trong cái buồng có hai người đó, cũng có một vòng quay đang quay, vòng quay của cảm xúc của những kỷ ức tìm về.

Quay quay quay, cứ thế quay hai vòng rồi lại ba vòng. Trong cái khoảng không ấy, không có một tiếng nói nào cất lên giữa hai người. Chỉ có tiếng gió, có trăng, có sao, có tiếng nhạc từ xa xa và kèm theo tiếng đập khẽ của trái tim....

Bỗng

Đu quay dừng lại nghe cái “cách”đèn trên đu quay tắt đi, không gian tối sầm lại vì mất ánh sáng.

Bình Bình hoảng hốt vì chưa bao giờ gặp tình cảnh này, nó chưa kịp la lên thì bị người kia bay qua bầu tay của nó. Nó bất thành linh đứng đậy đẩy hấn ra sẵn tiện thẳng chân đạp vào tay hấn và hét lên.

-Anh.....anh.....làm cái quái gì vậy? Tính lợi dụng thời cơ sàm sỡ con gái nhà lành àh?

-Tôi.....tôi.....- Hấn ôm mặt nhìn vật vã

Tôi cái cóc khỉ gì? – nó vươn tay thủ thế đề phòng. Hình ảnh đã đăng

-Tôi.....tại sao lại tối thui thế này? – Hấn tỏ ra bối rối

-Giờ mới để ý, cái đu quay cũng ngưng hoạt động luôn rồi – Nó bình tĩnh suy nghĩ lại.

-Cái đu gì mà cùi bắp thiệt.

-Sao lại nói như vậy chứ. Hàng Việt Nam chất lượng cao đấy.

-Này, cô nhìn xuống dưới xem thấy ai không.

-Sao anh không nhìn mà bảo tôi?

-Tối như vậy sao tôi thấy được.

-Vậy anh tưởng mắt tôi mất thần chắc.

Hai đứa nhìn ra ngoài khoang, nhưng thấy tối hù. Sau đó cả hai hốt hoảng đi qua đi lại nhìn xung quanh..."CỐP" sọ của nó và óc hấn va vào nhau...

-Á!!! Đau quá, anh biến thái à? Từ nãy giờ anh chạm vào "cơ thể" tôi hai lần rồi đó. Muốn đầu thai sớm hả? – Nó xoa xoa đầu

- Tôi...xin lỗi. – Hấn đáp giọng run rẩy.

-Sao hiền như cún con đang lạc mất mama vậy? Đừng để tôi đoán trúng.....anh sợ tối àh?

-Không, tôi sợ gì đâu chứ – Hấn xoay mặt sang hướng khác

-Phủ nhận tức là thừa nhận kaka. Thôi cún con ngoan đi, lại đây mama cho ăn phát nữa để bớt sợ nà –Nó đắc chí

-Cô lại đu dây điện àh? Có thôi đi không???

-Không, dây điện Việt Nam chưa đủ độ cao để tôi đu đâu háhá. Tôi thấy lần nào anh cũng nói câu đó, có vẻ anh thích đu lắm thì phải?

-Đừng có mà phí sức nữa, tìm cách mà đi xuống còn hay hơn

-Ồh hó, tôi thì có cách đó, nhưng không muốn nói anh biết, trông diện mạo anh lúc này đáng thương lắm cơ kakaaaaaaa

-Gruuuuuuuu, lúc này mà còn đùa nữa? Xuống dưới thì.....biết tay tôi – Hấn tức tối

-Không biết tay anh ra sao, nhưng lúc nãy anh đã biết chân tôi như thế nào rồi đó. – Nó cười gian. Thôi, không thèm đùa với anh nữa, lấy điện thoại ra gọi cho bạn anh thì ok rồi, có vậy mà cũng không biết, đúng là "bại não" mà háhá

-.....

-Alô!!!! Alô!!!!Tao Hoàng nà...đến cứu tao với , alo alo nghe tao nói gì không????????? (đầu dây bên kia bị tiếng ca nhạc làm ồn nên không nghe rõ Ngô Hoàng nói gì cả)

Chợt, dưới chân như có con gì đó bò bò, hấn nhảy người lên, nhảy tới nhảy lui rồi lỡ tay làm rớt cái điện thoại ra khỏi khoang.... Hấn hoảng hồn với người tính chộp lấy đt khi còn kịp nhưng chiếc đt đã rơi xuống dưới dần rồi xa tầm mắt hấn. Hy vọng cầu cứu cuối cùng đang biến mất trước mặt. Nỗi lo lắng, sợ hãi lại bắt đầu ủa về.

-OMG!!! Đặt cho anh cái tên "bại não" có vẻ hơi nhẹ thì phải – Bình Bình mắng

-Cô thôi đi, tôi có muốn đâu ai bảo dưới chân tôi có con gì ấy – Vừa nói hắn vừa nhìn xuống chân kĩ lại, hòa ra là cái bọc nilon ^.^

-Con gì là con gì, có mỗi cái đầu heo ở đây thôi – Nó bức xúc

7. Chương 7

-Àh, điện thoại cô đâu lấy ra mau – Hắn chợt nhớ ra vẫn còn một hy vọng cuối cùng, con mắt hắn lóe lên

-Điện thoại tôi.....hết tiền rồi. Nếu không thì cần gì đến anh, đúng là.....

-Sặc, Có cần phải nghèo đến mức đó không trời? :emxin: – Hắn hỏi một cách thản nhiên

-Yaaaaa!!!! :ketui: Đừng có mà xem thường người khác nhá – Nó nhéo vào con chuột ở bắp tay hắn

-Oau!!!! Tôi nhin cô này giờ đó nha, đừng có mà làm tới.

-Hơơ, anh thì được cái khỉ gì mà lên mặt với tôi chứ.

Bình Bình vừa dứt lời, Ngô Hoàng vội bước tới áp sát vào nó, tay trái chống lên thành khoang còn tay phải thì áp sát đầu của nó vào gần mặt hắn. Khoảng cách giữa hai sống mũi như gần chạm vào nhau, không gian trở nên im ắng lạ thường, nhưng trái tim thì đối lập với sự yên lặng đó.

Những tiếng đập trở nên loạn nhịp vì sự bối rối của cảm xúc trong nó lúc này. Nó không biết phải làm gì lúc này nữa, mắt nó nhắm tịt lại. Một cảnh vô cùng lãng mạn trong phim Hàn phải chăng sắp sửa “phát sóng” ?!

-Sao, đang mơ mình là nhân vật chính trong phim nào đây? Để xem nào...DOF, Ngu Ngơ, hay là phim “một anh chàng vô cùng, vô cùng...đẹp trai bị mắc kẹt trên đu quay cùng một con nhỏ vô cùng, vô cùng.....tự biết đi há” – giọng Ngô Hoàng đều không thể tả.

Nó bắt đầu định thần lại rồi nghĩ tới lời hắn nói, mắt nó từ từ mở ra. Dưới ánh sáng mập mờ của mặt trăng cùng ngàn vì sao đang dôi theo...Chợt một làn gió khẽ luồn qua mái tóc, hương thơm từ mái tóc của Bình tỏa ra.

Cảm giác bối rối có lẽ giờ đây đã chuyển sang “nhân vật nam”. Cái vết cắt trong tim nó khi xưa lại nhói lên, nó chợt thấy xốn xang, gần gũi với người con gái trước mặt. Tim hắn đập nhanh hơn hắn nghĩ, chuyện gì vậy nhỉ, một mùi hương thôi mà, một người con gái thôi mà. Không! Mà là điều mà mình đã tìm kiếm bấy lâu, bao năm trời... mùi hương quen thuộc, cảm giác quen thuộc, phải chăng người con gái trước mặt cũng quen thuộc với hắn nốt.

Nhưng lần trước ở bệnh viện hắn nào thấy vết sẹo trên tay nó. Bao câu hỏi cứ quẩn quanh trong đầu hắn, ngày càng đầy hơn, như muốn bùng ra để đi tìm câu trả lời cho chính mình. “Hắn có nên hỏi ...?” ...

-Móm ... – hắn vụt miệng mà không quan tâm điều gì ...

“Ồ, hắn gọi gì thế nhỉ? Chẳng lẽ.....Không, chắc là hắn đang chọc mình? “– Nó nghĩ trong đầu.

-Anh.....anh.....làm gì vậy? – Nó hỏi bằng cái giọng thều thào

-Cô biết còn hỏi àh? – hắn đáp nhưng trong lòng cũng chẳng biết mình đang làm gì nữa.

-Nãy giờ anh ăn đòn chưa no hay sao mà không buông tôi ra mau hả?

-Tôi không thích đó làm gì tôi? – Ngô Hoàng thay đổi sắc mặt, lại trở nên đều đặn

-Đồ bại não, não của anh chắc chẳng có nếp nhăn nào đâu nhờ? Lúc này anh nói phim gì...DOF, Ngu ngơ àh? Sau này biết thì hãy lớn tiếng nhé, phải là BOF và Thơ Ngây – Nó vênh mặt

-Không thèm nói với cô nữa – Hắn buông tay ra và hướng mắt lên ánh trăng

Bình Bình đỏ mặt khi hắn buông tay, nó ngượng ngịu quay mặt đi chỗ khác.

Nó ngồi xuống một góc, hần ngồi xuống góc đối diện. Cả hai hướng mặt ra ngoài ngắm bầu trời đêm với sự ngưng ngững của bản thân mà quên đi tình cảnh hiện giờ.

Thời gian trôi dần, trôi dần, cho đến giữa khuya ...

Bình Bình gục đầu trên thành khoang mà ngủ. Người nó run cầm cập vì những cơn gió lạnh buốt trên cao cứ bầu bạn với cô suốt.

Còn Ngô Hoàng, vì chỗ lạ nên không ngủ được, cứ trằn trọc. Mỗi lưng quá, hần không quen phải nằm ngủ như thế này, nên thật là khó chịu. Xoay người lại, để kiểm tra thể thoải mái hơn thì vô tình nhìn thấy Bình Bình say sưa ngủ nhưng lại run trông tội làm sao.

Thấy kệ, hần nhắm mắt để cố đưa mình vào giấc ngủ nhưng không tài nào ngủ được, lại mở mắt ra và vẫn thấy nhỏ run rẩy. Bỗng dưng hần đứng dậy và cởi chiếc áo khoác ngoài một cách vô thức. Hần tiến lại gần nó, choàng chiếc áo lên vai nó, dưới ánh trăng thơ mộng, gương mặt của nhỏ trở nên hiền hòa, có nét trong sáng trên từng nét cạnh của khuôn mặt khác hẳn với vẻ mặt đanh đá mà hần thường thấy.

Chẳng biết từ khi nào, gương mặt của hần mỗi lúc một sát gần hơn với khuôn mặt Bình Bình. Hần có thể nghe thấy tiếng thở thều thào của nhỏ, khóe mi cử động.

Chợt, nắm lấy tay nhỏ.....

Gió cứ thổi, nhưng đã không còn ai cảm thấy lạnh nữa.

8. Chương 8

[5:00 AM]

Bình Bình chợt tỉnh giấc, mí mắt mở dần ra. Nó nhìn xung quanh một cách lơ đãng, rồi nó nhìn thấy mình đang tựa đầu vào vai Ngô Hoàng.

Vừa tỉnh đưa tay tát mặt hần vì cái tội dám để đầu nó tựa vai hần, nhưng.... dưới ánh sáng tinh mơ của buổi ban mai, khuôn mặt hần trở nên trẻ con với giấc ngủ say sưa, mà nó thì lại không nỡ đánh trẻ con nên thôi đành bỏ tay xuống.

Lúc này nó thấy trên người đang khoác một cái áo. Để ý kĩ hơn, nó nhận ra chủ nhân của áo đó.

Nó ngược mặt lên nhìn hần cùng những suy nghĩ trong đầu:

“Hần ta chịu lạnh để ỉn ảm àh? Không thể tin được...chẳng lẽ mình mộng du rồi tự lột áo hần đắp ỉn ả ta? Làm sao được ta?

Tên này bình thường đáng ghét vậy mà cũng có lúc tốt bụng lắm chứ. Nét mặt này, miệng thì há hốc như cún con đang khát nước, cái tóc nhuộm vàng của hần giờ đây bù xù chẳng khác tổ quạ. Nhìn hài không thể đỡ được kakaaaaa”.

Nó lật đật lấy đt ra lưu lại cái khuôn mặt vô cùng “đẹp trai” này và sẽ phát tán cho cả lớp xem, để bọn con gái được ngắm hot boy khi ngủ như thế nào háh.

Chợt....[Continue]

Chợt....

Tay nó dần dần chạm lên mặt Ngô Hoàng, ngón trỏ vuốt theo chiều cao của sống mũi hần: “người VN gì mà mũi lại cao thế nhỉ? Tên này chắc là đi nâng mũi rồi?”.

Ngô Hoàng rùng mình, thấy nhột nhột nên đưa tay lên xoa mũi, và.....vô tình nắm lấy tay của nó, sau đó lại tập trung vào chuyên môn (ngủ).

“Cái tên này đến cả khi ngủ mà cũng giở trò nữa? Làm sao bây giờ, hần nắm tay mình chặt quá. Thật đáng ghét mà !?”

Nó cố dần tay ra, nhưng càng dần thì hấn càng nắm chặt. Nhưng đợi đã, sao nó lại thấy ấm áp thế nhỉ, dù gì đây cũng là lần đầu tiên có một người con trai nắm lấy tay nó, chút xao xuyến trong lòng đang nhảy múa cùng sự ấm áp mà nó cảm nhận.

Mặt nó hồng hơn, đỏ hơn... Không tài nào dứt tay ra được, nó nghĩ đến cách làm khác, gỡ từng ngón từng ngón ra.....đang hí hửng vì sắp mở được ngón cuối cùng thì ...

-Cô làm gì vậy? Gái nhà quê đòi sờ sờ trai thành phố àh? – Ngô Hoàng giật mình hỏi

-Àch, anh vẫn còn đang mơ hay sao hả? Là tại tay anh nắm tay tôi đó chứ.

-Đâu, thấy nắm gì đâu? – Hấn đưa hai bàn tay lên lắc lắc

-Thì.....

-Thôi đi, phủ nhận tức là thừa nhận. – Hấn cười đều

-Câu này quen quen mọi, bắt chước tôi àh? Mua bản quyền chưa đó? – Nó cười

-Cô đăng kí bản quyền ở đâu mà la làng?

-Ô hay, anh.....mà sao chưa có ai cho đu quay khỏi động thể nhỉ? – tắt đài, nó chuyển sang kênh khác.

Khoang đu quay quay xuống dưới. Ông già đang đứng đó trở mắt nhìn và hét lên:

-Sao.....sao hai cô cậu lại ở đây?

-Cháu cũng đang muốn hỏi ông đây? Sao lại nhốt chúng cháu ở trên đó. – Bình Bình bước xuống

-Là sao? Cháu nói gì ông không hiểu?

Tối qua tôi đã bao hết cái đu quay, ông chẳng những không làm theo, cho con nhỏ này lên mà còn để tôi ở trên đó suốt đêm qua. – Ngô Hoàng giận dữ

-Àh, àh ông nhớ ra rồi? Xin lỗi hai cháu, ông già nên bị lãng trí không nhớ gì cả, sau khi chớp mắt được một chốc thì quên mất, tưởng đâu không còn ai nữa với lại thiếu ánh sáng nên ông không thấy rõ. Mong hai cháu bỏ qua cho ông nhé. – Ông già nói giọng lắp bắp.

-Ông nói vậy mà muốn tôi cho qua được àh? Chuẩn bị về bế cháu đi!! Hình ảnh đã đăng– hấn hùng hổ

-Thôi thôi, anh làm gì mà hung hăng với người già thế? Dù gì chuyện cũng đã qua rồi. Thôi về lều nhanh lên.

Nó nắm lấy tay Ngô Hoàng kéo hấn chạy theo, không cho hấn kịp phản ứng. Hấn bị kéo lê một cách đầy bất ngờ, càng ngạc nhiên hơn lại là con nhỏ nhà quê nắm tay hấn.

Trước khi cuộc đi chơi kết thúc, mọi người đều tranh thủ tắm biển Tiên Đồng và chụp hình kỷ niệm những giây phút cuối cùng.

Trong lúc đám con gái, đa số ai cũng khoác lên mình bộ bikini để show lên sự hấp dẫn của cơ thể thì Bình Bình cũng không kém cạnh. Nó trưng diện ình một bộ bikini rất rất rất là.....“xìtai” gồm cái quần short ngắn và một cái áo thun đơn giản.

Ngô Hoàng đang chơi bóng chuyền dưới biển với đám bạn, thì cũng gần đó Bình Bình vui đùa với những bạn nữ cùng lớp.

Hấn vô tình thấy nó, rồi lại nhớ về cái đêm xui xẻo cùng với con nhỏ đó. Từng dòng suy nghĩ miên man cứ lẩn quẩn bước đi trong tâm trí hấn mặc cho lũ bạn đang hối thúc hấn trả banh để tiếp tục cuộc vui.

Bất giác hấn ném trái banh một cách vô thức về phía Bình Bình trước sự ngỡ ngàng của đám bạn.

“Bụp!!!” ... vật thể lạ từ đâu bay tới trúng vào đầu, làm nó mất thăng bằng rồi uống một vài ngụm nước. Sau khi định thần lại, nó bắt đầu đảo mắt tìm nguyên nhân.

Tia mắt vừa lia tới chỗ đám con trai, thì thấy tụi nó kêu lên “bạn ơi trả banh cho tụi mình với...”. Nó nghĩ chắc đó là do vô ý nên cầm trái banh ném trả lại. Rồi quay mặt tiếp tục nô đùa với lũ bạn.

Thế nhưng ...“Bụp!!!”, nó uống nước tập 2, lần này nó tức quá. Rõ ràng là cố ý chơi nó mà, nó hét lên: “Ai mà không biết chơi cứ ném về phía bên này vậy ??”.

Cả đám đồng loạt nhìn Ngô Hoàng như chào cờ vậy, còn hấn thì quát lên : “Chơi tiếp đi làm gì vậy?” – “Banh đâu mà chơi?!?” – “Thì tụi bây qua đó lấy banh về chơi” – “cái bà cha nhà mày, mày ném qua đó mà kêu tụi tao lấy à.”.

Hấn đơ họng rồi hướng về phía Bình Bình vừa nói vừa nháy mắt đầy tình ý: “Ném banh về đây nào cô pé”.

“Pé nè!!!”- vừa nói dứt lời nó nhún người ném một phát thật mạnh trúng vào vai hấn, sau đó cười hả hê.

Hấn tức tối bơi lại chỗ nó :

-Có muốn được uống thêm vài ngụm nước không hả?

-Không, tôi sợ anh lắm cơ!

Vừa dứt lời, nó lấy tay vẩy nước vào mặt hấn. Nước vào mũi, vào mắt , hấn chu mỏ phun phèo phèo.

-Đám chơi với tôi này – hấn quát tới tấp vào mặt Bình Bình, sau đó chạy đi và cười to tiếng

-Này, đứng lại đó, chơi mà chơi chạy àh? Nó hét lên, cười và đuổi theo hấn.

Dưới ánh nắng chói chang của ngày Chủ nhật, nó và hấn lần đầu tiên cùng hòa vào nhịp cười của nhau, cùng đùa nghịch dưới sự bất ngờ của bạn bè. Ai cũng trở mắt ra nhìn chỉ vì không tin vào mắt mình cứ như chuyện lạ Suối Tiên.

9. Chương 9

Buổi chiều khi Thiên Bình dắt xe ra chuẩn bị đi làm. Thiên Phong vô tình thấy nên vẩy tay lại

-Hi anh Phong. Anh làm gì ở đây vậy?

-À, anh mới thuê được một căn ở gần đây. Còn em, em làm gì ở đây?

-Nhà trọ em ở đây mà hehe. Vậy là nhà trọ anh gần chỗ em ở rồi. Thế giờ chúng ta là hàng xóm. Anh em mình có duyên quá a nhỉ.

-Hi, vậy thì anh mời em đi ăn nhé coi như “rửa nhà” với làm quen hàng xóm mới của anh.

-Đi ăn á, nhưng giờ em phải đi làm part time rồi. Không đi được

-Vậy khi nào em rảnh.?

-Chiều mai nha anh. ^^ . ok?

-Ừ vậy cứ thế nha .

[5:00 PM]

-Hellu cô pé, đi ăn thôi í mà sao lại mặc đồ đẹp vậy. – Thiên Phong bất ngờ

-Anh đừng có chọc em mà, đẹp gì mà đẹp, ... thôi mình đi đi anh. – nó mắc cỡ vội nắm tay áo Thiên Phong theo.

-Ồ, em biết ăn ở đâu không mà hăng thế?

-Ai biết đâu – vừa dứt lời nó khựng lại một hồi

Thiên Phong cười mỉm rồi nói “Mặt em lúc bị què trông xin hơn thì phải haha”

Chiếc xe đạp lặng lẽ chạy dưới ánh đèn đường mập mờ, Bình Bình hỏi :

-Hôm nay sao anh đi xe đạp vậy. Có vẻ anh cũng thích đi nó nhỉ?

-Bảo vệ môi trường mà em. Đi chơi thế này đi bằng xe đạp mới thích. Thế em không thích đi xe đạp sao?

-Không, em chỉ hơi tò mò là anh có điều kiện gia đình tốt thế mà lại còn giở giang nữa lại chấp nhận đi xe đạp và dọn ra ở riêng sao.

-À, đó là chí hướng của cuộc đời anh. Anh không muốn dựa dẫm ai hết, mọi thứ đều phải tạo ra từ chính mình thì nó mới có giá trị.

-Em ngưỡng mộ anh quá.!!! – Nó cười

Từng vòng quay xe đạp lặn dần dần từng nhịp hồi hã. Người cầm lái và người được chở đều tíu tít với những câu chuyện của cả hai trong quãng thời gian đạp xe.

Thiên Phong dừng xe tại một khu đất vô cùng thoáng đãng, trống trải, chỉ lưa thưa vài căn nhà đang được cất lên và dọc theo đó là các con đường nhựa. Anh nói :

-Tụi mình tới rồi, đây là q.8, phía trước chẳng qua là một mảnh đất vô cùng rộng đang được quy hoạch để bán xây nhà thôi. Người ta cũng mới quy hoạch gần đây, nên mới chỉ làm đường nhựa dọc theo các lô đất, nhà cửa thì lưa thưa nhưng nhìn chung đạp xe đi dạo trong này thì tuyệt. Vì nó trống trải nên gió thổi rất thích.

Thiên Phong vừa nói vừa chỉ tay xung quanh. Anh bắt đầu đạp xe dọc theo các con đường, ngắm các hàng cây lâu, các hàng cây xanh rờn vẫn chưa được dọn dẹp, mọi thứ thật tuyệt. Gió mạnh mẽ quất tới tấp vào cả hai, Bình Bình như sợ bị gió cuốn đi, ngồi sau xe vội níu lấy áo của Thiên Phong.

-Nơi này yên tĩnh quá anh Phong nhỉ, gió lại mát nữa, quang cảnh thì thoáng đãng...Giá mà người ta quy hoạch lâu tí, để mình đi dạo nhiều hơn...

Cuộc sống như nhẹ bâng cả lên, những ưu phiền trong lòng nó nếu có đều trôi nhẹ theo những cơn gió nơi đây. Nó trải lòng mình cùng quang cảnh, cùng sự chậm rãi của những chiếc bánh xe đang quay, cùng sự ấm áp và quan tâm của người đang ở bên nó lúc này,... nó yêu cái khoảnh khắc này, cái nơi này và nó quý anh như một người anh trai.

Phong dừng chiếc xe tại một con đường rộng và dài vô cùng, xung quanh là các mảnh đất trống trải chỉ toàn cây và cỏ.

Anh bước xuống, rồi đi dần về phía xa xa hướng trước mặt. Khi khoảng cách của anh và chiếc xe đủ xa rồi. Anh dừng bước và quay về nhìn nó, tóc anh bay giữa một chiều đầy gió lộng,

Anh hét lên ... một lần rồi đến lần thứ hai ...

Nó nhìn anh, mà mắt ngơ ngác ... Anh nói gì thế nhỉ? Anh đang làm gì thế nhỉ...

....

Cái tay của anh đang giơ cao, vẫy tay về phía nó. Nó nghĩ a đang gọi, nên rời chiếc xe đạp chạy đến bên anh.

-Em nghe thấy tiếng gió không. Gió ở đây đủ mạnh để cuốn đi hết mọi thứ. Nếu em hét lớn nỗi muộn phiền bực bội trong lòng, gió sẽ cuốn nó đi hết. Nếu em hét lời yêu thương một ai đó, gió sẽ thay em chuyển chúng đến với người em iu quý. Em thử đi, giống a lúc nãy đó...anh sẽ chạy ra xa...để em giữ những điều đó cho riêng em và gió...

Vừa dứt lời, anh chạy về phía chiếc xe. Để mình nó bơ vơ giữa khoảng không thời gian cùng những cơn gió vội vàng vàng cứ thay nhau luồn qua nó. Nó hét gì giờ, anh kêu nó hét gì cũng được mà,... Suy nghĩ một hồi lâu...

-TỚ NHỚ CẬU
.....

10. Chương 10

Bánh xe ngừng quay tại một quán ăn nhỏ bình dân. Sau khi ổn định chỗ ngồi, cả hai quyết định gọi món cơm chiên giống nhau như một sự trùng hợp. Rồi ngồi đàm đạo, cười rôm rả trong suốt bữa ăn.

Bình Bình kể rất nhiều chuyện mà đã lâu lắm rồi cô chưa kể với ai ngoài trừ đứa bạn thân...Nó cũng kể anh nghe về câu chuyện trẻ con ngày xưa của nó, rằng nó vẫn nhớ về Khi mập về kỷ niệm của tuổi thơ, dù bây giờ có thể không còn gặp lại nhau nữa nhưng nó vẫn giữ lấy kỷ vật mà cậu bé đã tặng.

-Vậy đó là gì, làm anh tò mò quá? – Thiên Phong hỏi

Nó lấy chiếc kẹp hình con khỉ từ trong bóp ra và nói “ đây anh àh, nó tượng trưng cho tình bạn của chúng em.” Lúc này cặp mắt nó toát lên một nỗi buồn về quá khứ, về cái khoảnh khắc nó được nhận món quà này

...

-Thôi đừng nói chuyện của em nữa, nói về anh xem nào? – Nó cất chiếc kẹp vào bóp và gượng cười

-Chuyện của anh là chuyện gì ta?

-Anh đã để ý ai chưa? – Nó nhìn vào mặt Thiên Phong, làm anh bối rối

-Có, người đang trước mặt anh này hehe

-Àch, này giờ em nghi....nghi...rồi kaka

-Hehe, vậy em làm bạn gái anh nhé ...

-Àch, anh đùa hoài à ... em không xứng làm bạn gái anh đâu....

-Em biết vậy thì tốt ...kaka

-Anh được đó – Nó nhìn anh liếc gian một cái

Đến lúc trả bill, nó vội giựt lấy, nhất quyết đòi trả ... vì lần trước anh đã chủ động mời nó rồi

Trên đường sắp về nhà, họ đi ngang quán chè chốt nhớ lại nhỏ Vy khùng rất thích ăn chè ở đây nên nó ghé vào mua, nhưng khi vừa móc bóp trả tiền thì nó thấy thiếu thiếu cái gì đó, suy nghĩ một chốc thì phát hiện ra chiếc kẹp đầu mất tiêu rồi. Nó đoán là đánh rơi ở chỗ quán khi này.

-Chết rồi ! Anh ơi hình như em đánh rơi chiếc kẹp ở quán ăn rồi. Anh có thể chở em lại đó tìm lại được không?

-Ừm.

....

-Anh Phong chạy nhanh hơn chút nữa được không?- Nó hỏi thúc và giọng có vẻ như đang muốn khóc

-Anh chạy nhanh lắm rồi đó cô bé.

Thiên Phong thắng xe lại trước quán ăn và rất tiếc hy vọng của Bình Bình đã bị dập tắt, quán đã đóng cửa rồi.

Tâm trạng nó rối bời, lo lắng cứ như sắp mất một thứ gì đó vô cùng quý giá. Trên khóe mi giờ đây bắt đầu vương những giọt nước mắt, dần dà trở thành dòng nước ấm lã trên gò má. Thiên Phong bước lại khẽ lau những dòng lệ đang tuôn trào, đây là lần đầu tiên anh thấy nó khóc, khác với vẻ rần rở thường ngày.

-Bình tĩnh nào cô pé, biết đâu nó vẫn còn đó.

-Làm sao đây anh, tất cả cũng tại em bất cẩn thật. . – nó nấc lên từng tiếng

-Đừng tự trách mình chứ, mai chúng ta sẽ đến đây sớm thật sớm để tìm lại.

-Nhưng ngày mai em phải đi học cả ngày rồi..không thể nào đến đây được. – nó nắc lên từng tiếng

-Mai anh đến cho, em đừng khóc nữa, nín đi nào!

-Anh nhớ giúp em nhé, nó rất có ý nghĩa với em. – Giọng thều thào như đang van xin

-Ừm, em khóc xấu lắm, smile cái nào.....

Bình Bình bước vào nhà, mắt đỏ ngầu, mặt tối sầm, gặp phải cái loa phát thanh.

-Con gái con đũa, đi đâu giờ này mới về hả? – Vy giả làm mặt nghiêm

-Đi ăn. – Nó đáp nhẹ

-Ăn với ai, trai hay gái, nam hay nữ, boy hay girl, cậu bé hay cô bé, đàn ông hay đàn bà, phụ nam hay phụ nữ,.....

-Thôi đi, lắm nhảm hoài. – Nó gằng giọng

-Nam mô a di đà phật. Thiện tai, thiện tai. Xin thí chủ hãy tịnh tâm, tịnh tâm. Cửa Phật luôn rộng cửa cho những người lạc lối. Hình ảnh đã đăng

-Lệch cái đầu mày chứ lệch. Hình ảnh đã đăng

-Amen. Chúa lòng lành, :praying: nếu bây có gì cần sám hối hãy cuối đầu trước mặt ta, ta sẽ ban phước lành cho bây. – vừa nói vừa đặt tay lên đầu nó trong thế “nhập thiên”.

-Con khùng Hình ảnh đã đăng- nó bật cười trước tư thế và nét mặt dờ khùng của con bạn

-Thí chủ cười rồi à, thật là tốt quá đề. Giờ thí chủ đi giặt quần áo giùm tiểu nữ cái đề !!

-Àch, chơi tao này – nó phi cái gối vào mặt nhỏ Vy Hình ảnh đã đăng

-Đùa thôi chứ có chuyện gì vậy?

-Tao làm rơi chiếc kẹp rồi hyz.

-Chiếc kẹp lúc nào mày cũng mang trong bóp đó àh?

-Ừm

-Sao hên vậy? hyhy tao giỡn thôi. Mày đừng buồn nữa, mất rồi cũng phải là điều quá tồi tệ. Biết đâu nó giúp mày thôi nhớ về những điều không còn bên cạnh mày nữa. Tại sao cứ phải ôm lấy quá khứ vô vọng như thế, phải không nào?!

-Tao...tao cũng không biết nữa....

Bình Bình úp mặt vào gối, không nói tiếng nào nữa...chỉ biết tiếng thở dài của Vy đang ngân lên phía sau nó....

Trong lớp học, Bình Bình ngồi thơ thẩn, gương mặt rầu rĩ khác hẳn với vẻ thường ngày vô cùng năng động, hoạt bát, nó không ngồi bàn trên như thường lệ nữa mà bước xuống bàn cuối ngồi. Ngô Hoàng cảm thấy lạ hỏi :

-Sao, mê anh rồi hả cưng?. – hần cười nham nhở

Nó không thèm trả lời, mắt chỉ biết ngó vô cuốn sách. Hình ảnh đã đăng Hần quē một cục, mắt nhìn vào lại cái Macbook. :doubt:

Tuy thế mắt hần vẫn thường liếc sang, cố nắm bắt xem con nhỏ đó có cử chỉ gì lạ lạ hơn nữa hông. Nhưng từ đầu giờ tới giữa giờ thì nó vẫn chẳng thay đổi tư thế là bao. Hần muốn thử xem con nhỏ ngày hôm nay bị cái chứng gì, bằng mọi biện pháp hần bắt đầu công cuộc quấy rối.

1.Hắn gõ bàn cốc cốc nhằm phát ra âm thanh chói tai để buộc nó phải lên tiếng....~> nhưng không có phản ứng xúc tác, phương trình một ẩn vô nghiệm..

2.Hắn xé từng tờ giấy “rột roạt” không một chút thương tiếc, rồi vò lại thành các quả banh tròn nhỏ, ném vào đầu nó, Hình ảnh đã đăng 1 cái 2 cái và miệng thầm rửa “cho chết nè”...ông thầy giáo đang đứng trên bục giảng trở mắt thấy Ngô Hoàng đang quấy rối,...ông vận công lực vào viên phấn đang cầm trên tay rồi canh mục tiêu là cậu Ngô Hoàng..”nhất dương chỉ” bắn...”Bụp” – “UI da, ai vậy?”...thầy giáo giơ tay lên “tôi nè”...hắn thấy vậy im lặng ...~> phương trình 2 ẩn vô nghiệm

3.Nó thấy hai cách kia không hiệu nghiệm bèn mượn dao giết người, hắn la một cách vừa đủ để nó giật mình: “Bình Bình, thầy kêu kìa?!?”.

Giống như một phản xạ, nó ngược mắt nhìn thầy, nhưng thầy giáo đang nổi hứng kể chuyện lịch sử, không nhìn nó. Tức mình vội nhìn sang hắn, thì thấy hắn đang phồng má, hai tròng mắt thì lé về sống mũi, cái mũi hinh lên...trông cứ như thằng hề vậy...Hình ảnh đã đăng

“Ngô Hoàng!!!!” – thầy giáo gọi

Hắn hoảng hồn vội đứng lên

“Trong trận chiến mà thầy vừa kể, theo em thiệt hại quân số hai bên sẽ như thế nào?”

Hắn lấp bắp nhìn về Bình Bình mong được cầu cứu, trông mặt của hắn đáng thương thật, nên nó rũ lòng từ bi chỉ dẫn con đường cho chúng sinh : “Địch chết ba, ta chết hết”.

Ngô Hoàng mừng quá, không cần suy nghĩ vụt miệng: “Dạ thưa thầy, địch chết ba, ta chết hết”.... Thầy giáo đơ người, nhìn cậu trân trối còn các sinh viên khác kể cả Bình Bình cười ầm lên... :leuleu:

Hắn ngồi xuống nhưng vẫn chưa hiểu nguyên nhân thì thầy giáo kêu Bình Bình trả lời. Nó trả lời : “Thưa thầy, quân giặc thiệt hại..., ta...”. Lúc đó hắn mới ngớ người ra mà nhìn sang nó liếc một cái có vẻ ụ ụ hiếp.

11. Chương 11

Trong lúc này, Thiên Phong đến quán ăn, hỏi bà chủ quán và những người giúp việc nhưng không ai thấy cả. Bỗng, một thằng nhóc từ đằng sau vỗ mông anh: “anh đang tìm cái này hả?”, nó đưa cây kẹp con khỉ lên. Mặt của Thiên Phong dần ra vì vui mừng nhưng chưa hẳn hờ được bao nhiêu thì thằng nhóc lấy bàn tay còn lại xoa xoa hai đầu ngón tay ra hiệu “tiền trao cháo múc”. Thiên Phong vội cười nhẹ rồi thở dài, anh gặp phải một thằng nhóc láu cá thật...

-Sao nhóc muốn bán lại chiếc kẹp à? Nhóc muốn nhiều?

-...k

-Trời, cái kẹp này chừng ...k là cùng, sao lại lấy đến ...k

-Em lượm được thì nó là của em, em muốn bán nó nhiều thì cũng là chuyện của em nhá. Anh không cần thì em lấy tặng bạn gái hehe

-Thôi được rồi. Tiền của em đây. Haizzz – tiếng thở dài của anh ngân lên ..

Bà chủ quán đồng thời là má thằng nhóc, từ nhà bếp bước lên, thấy nó đang quấy rầy khách liền hỏi :

-Tèo, đang làm trò gì đó ?

-Con đang phụ má kiếm tiền này.

-Tổ cha nhà mày, biết gì mà kiếm, trả lại cho anh ấy nhanh lên. – bà mẹ quát

Thằng nhóc mếu môi, tay rụt rè trả lại, có vẻ tiếc nuối. Trông nó tội nghiệp, Thiên Phong mua cho nó cây cà rem kem chuối coi như trả công nó nhặt giúp.

Về đến nhà, anh định lấy điện thoại nhắn tin báo cho Bình Bình, từng dòng chữ tin nhắn hiện lên, càng về cuối tin thì anh bỗng bấm chậm dần một cách vô thức cho đến khi ngón tay của anh ngừng bấm hẳn.

Chẳng hiểu lý trí hay con tim đang sai bảo anh, anh bấm nút thoát ra và đặt nhẹ chiếc điện thoại xuống giường. Tay cầm chiếc kẹp, anh nhấc từng bước chân lên sân thượng mang theo trong mình những dòng suy tư miên man vừa mới chợt xuất hiện.

Sân thượng nhà anh thuê, thoáng đãng, rộng rãi có thể nhìn xung quanh một cách trọn vẹn mà không bị một căn nhà cao tầng nào che khuất tầm mắt. Cũng phải thôi, ở khu anh đang ở nhà nào nhà nấy cũng chỉ cao bằng nhau.

Anh tựa vào lan can, đôi mắt nhìn về một nơi xa xăm nào đó ngoài kia, anh cũng không biết mình cần phải tập trung nhìn điều gì chỉ đơn giản là nhìn mà thôi. Giống như tâm trạng anh bây giờ, anh không hiểu mình đang suy nghĩ gì nữa, mọi thứ cứ như chợt xuất hiện chứ không phải là anh muốn nó xuất hiện.

“Có nên trả chiếc kẹp không? Tại sao lại không trả nhỉ? Phải trả chứ, cô bé đang lo lắng lắm...” Những suy nghĩ trái chiều, chúng thúc đẩy một sự tranh đấu trong anh vô cùng mãnh liệt lúc này. Một chuyện đơn giản, nhưng sao cứ phải phức tạp nó lên thế này.

Chiếc kẹp này, là kỷ ức mười năm của Bình Bình, anh đã từng nghiệm ra sau những gì trải qua trong cuộc sống rằng: có những thứ không thể lấy lại hoặc làm cho chúng đẹp đẽ hơn như ngày trước, thế nên đôi khi cần dứt khoát từ bỏ chúng để bắt đầu một điều mới mẻ, những thứ mà chắc rằng ta sẽ trân trọng và gìn giữ nó hơn.

Gió thổi miên man, đem theo những hương thơm của hoa cỏ đồng nội gần đây đến với anh. Anh nhẹ cất chiếc kẹp vào túi, rồi môi khẽ miệng thổi lời nói khẽ từ anh bay ra... Anh nói gì, anh nói với ai,...chỉ có gió mới hay chỉ có gió mới biết vì gió sẽ luôn thay anh mang lời mà anh muốn gửi đến người đó...

Bình Bình uể oải bước chân ra khỏi trường, dọc theo lề đường đến khúc quẹo trái. Do vẫn còn đang thơ thẩn, muộn phiền về chiếc kẹp nên nó vô tình bước chân xuống lòng đường tiếp tục đi thẳng...

Từ xa xa nhỏ Lan, vốn có hiềm khích với nó, nay thấy Bình Bình đang lơ đãng sẵn tiện phóng tới quẹt ngang người, làm nó té xuống.

-Ồ, Bình Bình có sao không, sao lại đi ở dưới lòng đường thế này, Lan không để ý, xin lỗi nhé – Lan giả vờ như vô tình. Nó ôm cái chân đang chuẩn bị rướm máu ở đầu gối, cúi xuống không nói nên lời. Đúng lúc chiếc mô tô từ xa xa dừng lại...

-Chạy xe kiểu gì vậy? Đụng trúng người ta không bước xuống đỡ mà ngồi trên đây nữa.- Ngô Hoàng quát lên.

Nhỏ Lan không biết nói gì, mắt mặt, phóng xe chạy đi.

-Cô có sao không? – Hấn ngồi xuống chạm tay vào chân nó

-Anh quan tâm làm gì? – Nó hất tay hấn ra

-Đừng có bướng nữa, không thấy máu đang chảy àh, cặp cô có khăn giấy không?

Hấn mở balo ra lấy khăn giấy thấm máu cho nó. Lúc này Bình Bình nhìn hấn với vẻ ngạc nhiên, cái hành động này, nét mặt khi lo lắng, quan tâm một ai đó, sao mà gần gũi, quen thuộc quá. Nó nhìn hấn chăm chú, phảng phất quanh hấn hình bóng của một cậu bé mà đã lâu lắm rồi nó không được gặp. Nó lại có cảm giác được chở che như thuở nào.

Chợt hấn ngược mắt lên nhìn nó...chớp chớp...

-Nhìn gì vậy? – Ngô Hoàng hỏi

-Àh không, sao hôm nay anh lạ vậy, bị bệnh sao? – Thiên Bình đáp

-Cái cô này, tôi lấy ơn trả oán rồi còn gì?

-Là sao ta !?

-Giả bộ nữa, lúc này trong lớp cô chơi đều tôi còn gì.

-Àh, hyhy tôi đâu ngờ anh “bại não” đến vậy đâu, nói đùa vậy mà cũng tin.- Nó cười mỉm

-Hay quá ha, có tin bỏ cô ở đây không?

-Thì có ai kêu anh giúp tôi đâu.

-Cô.....con gái gì mà bướng quá, sau này ai lấy phải cô chắc số “đen” dữ lắm.

-Anh....

-Lên xe đi, coi như hôm nay cô may mắn.

-Thôi đi, biết đâu anh lại quăng tôi dưới đất nữa thì khổ.

Nói xong nó ráng gượng người dậy, đi từng bước cà nhắc, cà nhắc.

-Không lên thiệt àh, cô không thấy tội nghiệp cho cái chân mình sao?

– Hấn nói với theo Bình Bình vẫn lặng lẽ lê từng bước chân nặng nề.

“Này đừng có hối hận nhá!!!” Hấn phóng xe đi mất hút...

12. Chương 12

Mặc dù hấn đã lái chiếc xe đáng ghét ấy đi xa dần, thì hôm nay nó lại có thiện cảm với hấn khá nhiều. Nó thật sự muốn nói lời “cám ơn!” hấn ngay lúc đó, nhưng vẫn cái cách nói chuyện đáng ghét ấy cứ bóp chặt cái cổ họng nó không cho lời nói ấy được phát ra.

Tuy rằng nó có ý lạnh lùng từ chối muốn lên chiếc xe mô tô bóng bẩy của hấn, nhưng đâu đó sâu trong trái tim, nó chợt thêm cái cảm giác có một ai đó chở che, quan tâm mình đến như vậy,...sao hấn không kiên trì thêm tí? Sao không nói thêm vài câu nữa? Biết đâu đó?! Chỉ là biết đâu thôi, nó sẽ mềm lòng, cái tâm hồn mỏng manh bấy lâu nó cố gắng mạnh mẽ để bảo vệ sẽ được ai đó cho nó nghỉ ngơi một thời gian, cho nó cảm giác có được một điểm tựa lên vịn lấy, để nghỉ về, để nhớ và để thương...

Trời ơi! Nó đang nghĩ gì thế này? Nó bắt đầu thương hấn sao trời?! hấn đáng ghét, ghét kinh khủng, nó sẽ không thích hấn, không đâu...

“Haiz!!!” Nó thở dài một tiếng thật nhẹ len giữa không gian rộng của con đường đi bộ ra ngoài, nhìn cái con đường ấy, dù không dài nhưng hôm nay sao cứ như vô tận vậy.

Cái chân bị thương tích của nó giờ biểu tình lớn quá, nó thấy đau quá, cái nhói buốt vào đến từng mảng da mảng thịt của nó. Máu tuy đã thấm nhưng cái tê, cái rát thì cứ bủa vây. Nó ngồi bệt xuống, tính ngồi nghỉ một lát, nhưng bây giờ nó không thể tiếp tục được nữa. Ôi, sao những điều xui xẻo cứ đến với nó vậy, muốn trách ông trời mà không nổi....

Đang ngồi thơ thẩn, nó ngâm bài thơ con cóc vừa sáng tác :

Đâu đó trên đường đời

Chỉ có một mình tôi

Ngắm từng mảng bầu trời

Nhớ về nơi xa xôi

Nơi hàng cây xanh mướt
Lướt nổi nhớ mông lung
Nơi ta yêu từ trước
Bước cùng những yêu thương
Ôi! Mái ấm của ta
Trong những giấc mơ xa
Ấm áp tình người cha
Nhẹ nhàng như bài ca.

....

Lúc này tên Ngô Hoàng đã chạy đi được một đoạn, những suy nghĩ trong đầu hắn đang rất là rối bời. “Thôi kệ, người ta không cần mình giúp thì thôi. Có gì mà phải suy nghĩ vẩn vơ thế này”.

Lời nói thì như vậy nhưng hành động thì trái ngược, hắn vội vã quành đầu xe lại. Thấy Bình Bình đang ngồi dưới đất, hắn thắng cái “cách”, rồi bước xuống bế nó lên xe, không cho nó kịp “trần trối”. Hắn úp cái nôi cơm điện lên đầu nó...rồi vọt đi. Mọi hành động diễn ra vội vàng đến ngỡ ngàng.

Chiếc xe lao đi với một tốc độ khá nhanh, vì kẻ cầm tay lái cũng là một tay đua xe có hạng trước bao bè bạn. Con đường Trường Chinh chạy dọc xuống Cộng Hòa tầm chiều này, thưa thớt xe cộ, bầu trời lúc này bỗng trở nên xám dần, những đám mây đen từ nơi nào kéo về che lấp đi. Gió thổi ào ạt, ngược chiều hướng xe, có vẻ như càng lúc hắn phóng nhanh hơn.

Bỗng, nó nhớ đến Thiên Phong, không biết anh ấy hôm nay đã giúp nó tìm lại chiếc kẹp chưa? Nó sợ, sợ lắm, lỡ như người dọn vệ sinh vô tình quét nó vào thùng rác thì phải như thế nào đây, hoặc lỡ như ai đó vô tình dẫm lên, bị gãy mất ?

Trong lúc đang có những suy nghĩ rối bời, chợt...

Đèn xanh.....chiếc xe phóng lên một cách bất ngờ, như một lực hút, Bình Bình bắt chợt choàng tay lên eo Ngô Hoàng. Thời gian như ngưng đọng lại, một người rồi hai người, cả hai đều có một cảm giác thật lạ, lạ đến ngỡ ngàng... Lần đầu tiên nó ôm một người con trai, cái cảm giác ấy thật đặc biệt làm sao, như những lần đầu tiên của một điều gì đó mới bắt đầu. Nó thấy ấm, nó thấy sự chở che, thấy điểm tựa thật gần gũi, ...còn nữa những cảm xúc không tên đang ứa về trong nó. Chúng cùng nhau hòa quyện tạo thành một bản giao hưởng được tấu lên bởi cái hành động vô tình của hắn cùng sự bất ngờ của nó. Hình ảnh đã đăng

Nhưng rồi theo phản xạ, nó để mặc gió cuốn đi cái cảm giác đó, nó ngã người nhẹ ra sau tỏ ra ngại ngùng sau một cái ôm bất chợt như thế.

Chiếc xe thì cũng không phóng nhanh nữa, đi chậm lại một cách rõ rệt, nó có thể cảm nhận được điều đó. Những bánh xe cứ quay đều chậm rãi không cần vội vàng cứ như chúng đang giành thời gian để cảm nhận một điều gì đó, rất mới rất lạ nhưng cũng rất quen...

Hắn không buông lời nào, nó cũng thế, giữa cả hai không tồn tại cái không gian căng thẳng mà là một khoảng lặng nhẹ nhàng...đủ để cả hai bắt đầu nghĩ về nhau nhiều hơn.

Thiên Phong biết giờ này là giờ Bình Bình đi học về, nên đứng trước căn nhà trọ mà nó đang ở để chờ. Chợt từ xa xa, tiếng xe mô tô đang tiến gần về phía anh, đôi mắt anh bắt đầu nhìn về chiếc xe cùng hai con người đang ngồi trên đó.

Theo lời dẫn đường của Bình Bình, chiếc xe của Ngô Hoàng dừng trước cửa căn nhà trọ. Ngô Hoàng đảo mắt nhìn quanh cái khu nhà trọ hỗn tạp này, thì bắt gặp cái nhìn chăm chú từ Thiên Phong.

Hai chàng nhìn nhau với ánh mắt sầm sét nẩy lửa không mấy thân thiện, có vẻ đã bắt đầu xác định được đối thủ của mình. Không khí vô cùng căng thẳng giữa hai người, cả hai tự hỏi trong đầu :

(Thiên Phong) – Anh ta là ai mà lại chở Bình Bình về? Mà sao nhìn anh ta quen quen ...

(Ngô Hoàng) – Người này là ai? Có mối quan hệ gì với nhỏ này mà lại đứng trước nhà trọ nhỏ? Nhưng nhìn cha nội này cũng quen quen ...

Thiên Phong chủ động phá vỡ bầu không gian im lặng trước, anh bước đến:

-Thiên Bình, chân em sao vậy? Và đây là..... – Vừa dứt lời anh nhìn sang Ngô Hoàng

-À đây là bạn em tên là Ngô Hoàng.

- Ngô Hoàng, còn đây là anh hàng xóm của tui...- nó giới thiệu cả hai với nhau- em bị té nên chảy máu chân ấy mà. Không sao đâu anh.

-Nhìn có vẻ nặng nề mà không sao cái gì ...

Vừa dứt lời anh tiến tới dìu nó xuống trước cái mặt ngơ ngác của Ngô Hoàng. Hắn tức mình, vì tên kia cứ như xem hắn là thùng rác vậy....

-Này này, người xưa có câu nam nữ đùng... đùng nhau là có chuyện...gì đó nha. – hắn nhìn anh ta

Thiên Phong quay mặt lại, bốn long nhãn của hai chàng nhìn nhau... Không ai nói một lời mà chỉ dùng ánh mắt để nói lên tất cả, có sự khiêu chiến, sự ganh tị, sự kiêu ngạo,...của cả hai.

-Vậy chứ khi này ai chưa xin phép tôi mà đã bế tôi lên?

Nó vừa dứt lời là anh Phong quay sang nhìn nó với vẻ mặt ngạc nhiên đơ hần ra. Hình ảnh đã đăng Bình Bình vội chữa cháy :

-Ồ, không có gì đâu anh. Anh đừng có nghĩ đi đâu xa xôi nhá.

-Ấy ấy, tốt nhất hãy nghĩ xa hơn cả thế.-Ngô Hoàng cười gianHình ảnh đã đăng

Thiên Phong mặc kệ hắn lần nữa, đỡ Bình Bình bước vào trong nhà. Hắn thấy vậy cũng bon chen theo vào. Khi bước vào bên trong, hắn thấy vết ố của vách tường, bám bụi nữa làm hắn thấy hơi ghê ghê ...

-Nhà kiểu này mà cũng ở được à..

-Không chịu được thì đừng vào – Thiên Phong đáp lại với giọng lạnh lùng

-Ai nói không chịu được – mặt hắn hậm hừ

Thiên Phong lấy hộp sơ cứu nhỏ ra sát trùng và băng vết thương lại cho Bình Bình. Còn hắn thì kiếm một chỗ nào ưng ý nhất đặt cái mông vàng xuống, rồi lặng nhìn hai người kia hú hí với nhau.

Bình Bình thấy hắn ngồi mà mặt tỏ vẻ khó chịu bèn nói

-Sao anh còn chưa về đi, ở lại đây làm gì?

-Chờng nào anh ta về tôi mới về.

-Anh ấy nhà gần đây, lát về cũng được, có liên quan gì đến anh đâu.

-Nhưng .. 1 nam .. 1 nữ .. ở cùng nhau thì ... thì .. – hắn lú nhú nói.

Thiên Phong thấy vậy, tỏ ra bực bội ..

-Thôi được rồi, dù gì Bình Bình cũng ổn rồi. Anh về nhé, tối anh sẽ sang thăm em sau.

-Cái gì cơ, tối nữa àh? Hình ảnh đã đăng

-Anh làm gì bức xúc vậy?

-Thì...chúng ta là bạn cùng lớp mà... phải quan tâm nhau chứ... – hắn nói chuyện ấp úng. Thiên Phong không muốn nghe lằng nhằng hơn nên vội bước ra cửa, sau đó tên Ngô Hoàng cũng đi theo.

Lúc này Bình Bình nói với theo, hỏi anh về chiếc kẹp

13. Chương 13

-Việc em nhờ anh, anh đã kiểm thấy chưa?

-À ... uh ... anh không kiểm thấy em à. Anh xin lỗi. – giọng anh ấp úng

Mặt nó tối sầm lại và thấy thất vọng với cái tin tức đó.

Vừa bước ra khỏi cửa, hấn nói với giọng muốn gây sự

-Anh kia đứng lại nói chuyện với tôi chút nào?

Chợt điện thoại của hấn reng lên, hấn vội trả lời điện thoại

“Ai vậy?... À ông là ... ? Mr.Tùng hả? Oh, tôi nhầm ... Mr.Tùng. Thế công việc tôi đã nhờ tiến triển tới đâu rồi.....”

Thiên Phong lịch sự chờ hấn, nhưng hấn nói chuyện quá lâu nên anh ta cất bước về căn nhà của mình gần đó.

Ngày hôm sau Thiên Phong qua nhà chú của anh, vốn là một thám tử, cho nên suốt ngày chú của anh phải ra ngoài làm việc, nhà cửa vô cùng bừa bộn, bẽ bối. Vì sẵn tiện thấy Thiên Phong là cháu đang bắt đầu cuộc sống tự lập nên chú thuê anh trả công dọn dẹp nhà cửa những lúc cuối tuần.

Thiên Phong bước vào căn nhà sau một tuần bừa bộn, anh bắt đầu dọn dẹp, lau nhà, lau cửa, giặt rũ những chiếc áo, cái vớ, cái quần bị ném bừa ở đâu đó. Rồi phần việc của anh bắt đầu ghé sang phòng làm việc của ông chú, từng xấp giấy tờ bừa bộn trên bàn, những hình ảnh được chụp lên, những vật chứng nhỏ của những khách hàng.

Anh bắt đầu sắp xếp chúng thật gọn gàng, bất giác anh cảm phải tập hồ sơ khách hàng được mở trang đầu mang tên “Khách Hàng : Ngô Hoàng”.

Anh dừng người lại, rồi nhớ đến cuộc nói chuyện của tên Ngô Hoàng qua chiếc điện thoại đã nhắc tên ông chú anh. Chợt có một hình ảnh khác vụt đến, anh.. anh nhớ rồi. Hấn ta chính là kẻ đã đến bệnh viện thăm Bình Bình lúc đó, chính là hấn.. Rõ ràng hấn và nhỏ có mối liên kết nào đó.

Anh bắt đầu suy luận logic các chi tiết chẳng khác gì một thám tử thứ thiệt. Tên đó lúc nghe điện thoại xưng hô giống với tên chú mình, rồi nói về thông tin cuộc tìm kiếm....vậy là hấn và chú mình đang có cuộc giao dịch... Thiên Phong nhẹ nhàng lật từng trang kẻ tiếp ra đến phần nội dung...

“Tìm kiếm một người con gái sau mười năm. Thông tin hỗ trợ cho cuộc tìm kiếm: họ Trần, sống tại một ngôi làng vùng quê Tiền Giang, một cô bé gái có cái miệng móm, gia đình hai người, mẹ mất , sống với cha lúc nhỏ...”

“Đối tượng tình nghi hiện tại :

-Trần Ú Lù

-Trần Vũ Phì Lũ

-Trần Phan Bụ Bầm

-Trần Ngọc Thiên Bình”

“Thiên Bình? Sao giống tên của Bình Bình vậy nhỉ? Tại sao lại có trong danh sách này???”. Anh chợt nhớ về câu chuyện mà nhỏ đã kể cho anh nghe, rằng mười năm trước nó có quen một cậu bé, nhưng vì một số việc nên gia đình chuyển đi nơi khác sống, lúc đó nhóc thường xưng hô với nó là móm và nó gọi hắn là khỉ mập, đến bây giờ nó vẫn chưa biết được tung tích của cậu bé đó...

“OMG, chẳng lẽ.....Ngô Hoàng chính là cậu bé đó và người mà Ngô Hoàng tìm kiếm lại là.....”

BỤP!!! Xấp hồ sơ từ trên tay anh rơi xuống, nét mặt toát lên sự bất ngờ lẫn khó tin, anh ngồi cái “bịch” xuống ghế, tay đặt lên trán, không thể tin vào những gì anh đã thấy cùng cái suy luận vừa rồi.

Mặc dù Trái đất này tròn thật, nhưng sao lại có việc trùng hợp như thế này, phải chăng đây thật sự là ĐỊNH MỆNH? Không thể, không thể như thế được, anh không muốn tin.

Tại sao anh lại bối rối vậy nhỉ? Nếu thật như vậy thì cũng nên mừng cho họ chứ, nhưng sao trong lòng anh lại khó chịu như thế này? Phải chăng anh đang sợ mất một điều gì đó đang hé nở trong trái tim mình?

Lúc này hình ảnh của người con gái ấy lại hiện lên trong tâm trí, những ký ức mỗi khi kề bên nhau. Anh không thể tin rằng với một cô gái chỉ gặp đôi lần mà đã có thể làm trái tim anh rung động kể từ sau cái ngày mà người con gái yêu thương nhất trước kia qua đời vì bị tai nạn giao thông. Bắt đầu từ ngày đó hai chữ định mệnh đã theo gió bay vào dĩ vãng, “nếu định mệnh đem ta đến với nhau thì có sao lại khiến đôi ta phải xa lìa nhau!?”.

Còn ký ức về Bình Bình bây giờ, chúng bỗng đẹp một cách lạ kì, làm anh mỉm cười và cảm thấy xốn xang trong lòng khi nghĩ về chúng. Anh còn nhớ ngày hôm đó, anh đã nói gì với gió, đó là lời của trái tim anh sau bao năm đóng kín....”Anh mến em Thiên Bình à”....

Anh đã hy vọng nhỏ sẽ chấp nhận anh, sẽ yêu anh và sẵn sàng kề bên anh. Những giây phút bên nhau chính là những khoảnh khắc hạnh phúc nhất của anh hiện giờ, những nỗi nhớ về nhỏ cũng chính là sự ấm áp làm vực dậy sự mệt mỏi trong ngày. Trái tim của anh, nó không thể hiểu vì sao Thiên Bình lại trở nên đặc biệt như thế và cũng không biết từ khi nào mọi thứ lại dần thay đổi trong cuộc đời anh.

Anh đã và đang cố để xóa bỏ hình ảnh cậu bé ngày ấy trong tâm trí Bình Bình. Giấu chiếc kẹp, nói dối nhỏ,..tất cả cũng chỉ vì anh mến nhỏ, anh không muốn nhỏ lúc nào cũng ôm khư khư cái quá khứ xa xôi và vô nghĩa ấy. Cậu bé ấy nếu còn nhớ thì đã trở về bên nhỏ từ lâu rồi, vì vậy chỉ còn anh là từ bây giờ sẽ cố gắng làm điểm tựa, là bờ vai, là nụ cười cùng những giọt nước mắt rơi vì hạnh phúc trong cuộc đời nhỏ từ rày về sau.

Vậy mà tên Ngô Hoàng, sự xuất hiện của anh ta đang dần phá vỡ mọi thứ. Mặc dù bề ngoài họ là một đôi oan gia nhưng mỗi khi nhìn vào ánh mắt họ lúc nói chuyện với đối phương thì anh hiểu, anh thấy rất rõ có một thứ gì đó vô hình đã mắc xích họ lại với nhau.

Và anh càng không ngờ cũng như không muốn tin là anh chàng đó chính là cậu bé trong câu chuyện của Thiên Bình. Bây giờ anh phải làm gì đây? Nói rõ cho họ biết mọi chuyện để rồi họ nhận ra nhau và sau đó Bình Bình sẽ không thêm quan tâm đến anh nữa àh? Không, anh sẽ không để vượt mắt Bình Bình, không để một ai cướp đi cô gái có thể khiến anh mỉm cười và cảm thấy yêu đời hơn như thế này.

14. Chương 14

Nhưng mọi thứ đều chỉ là trong sự suy đoán của anh mà thôi. Biết đâu, may ra tất cả chỉ là vớ vẩn và cả hai không là gì của nhau cả. Anh vội mỉm cười, một nụ cười của hy vọng, niềm tin le lói.

Anh quyết định cầm xấp hồ sơ lên, lật ngay đến cái trang có tên Thiên Bình, sau đó đánh máy lại nội dung, đổi địa chỉ, đổi số điện thoại, tất cả những gì liên quan đến nhỏ, anh đều delete tất. Anh kẹp cái bản vừa tạo vào bộ hồ sơ và xé ngay cái bản gốc.

Hiện giờ anh không biết mình đang hành động gì nữa, anh làm như thế này, liệu có phải bản thân ích kỉ quá không? Liệu có phải không công bằng đối với Bình Bình và cả Ngô Hoàng? Họ đã xa nhau lâu đến vậy mà, giờ đây sắp sửa được tương phùng thì anh lại đẩy họ đi xa hơn?...Sao anh lại trở nên tồi tệ như thế

này?...Không, không phải, nếu như xét về lí, anh là một kẻ tiểu nhân, nhưng xét về tình yêu thì anh không có lỗi gì cả, chỉ là đang cố gắng bằng mọi cách cho tình yêu của mình thôi.

Nếu như họ thật sự có duyên thì khi chạm nhau trong lớp họ đã nhận ra nhau, nếu như đây là sự sắp đặt của chúa cho anh biết được bí mật này, thì anh sẽ đấu tranh đến cùng...

Hàng loạt từ nếu như....hiện lên trong đầu óc đang rối bời của anh.

Chợt, tiếng bấm chuông cửa đã cắt ngang dòng suy nghĩ, chú anh về. Anh vội sắp xếp lại tài liệu cho ngay ngắn xem như không có việc gì xảy ra.

[6:15 AM, Monday]

RENG!!! RENG!!! RENG!!!

Bình Bình ngồi dậy, cái chân vẫn còn cảm thấy tê, dù đã qua hai ngày, nhưng nó không muốn bỏ học...

-Mày đi đâu vậy? Tính đi học đó àh? Thôi làm ơn ngủ tiếp đi, chân chưa hết mà cứ bon chen hề.

- Vỵ khùm vừa nhắm mắt vừa lải nhải

-Đừng có xúi bậy, việc học quan trọng hơn, cái chân thì có là gì đâu. – nó bước vào nhà vệ sinh...

-Haizzzzzz

Bỗng, chiếc điện thoại của Bình Bình vang lên...

-Bình ơi để gọi kìa.....- Vỵ nói giọng ngái ngủ

-Mày nghe giúp tao đi, tao đang làm chuyện đại sự hyhy

-Haseyó, ai đó?

-....

-Ngô cái gì mà ngô, ở đây không có bán bắp, nhầm số rồi!...- Nhỏ cúp máy, sau đó điện thoại lại im ỏi tiếp

-Này đã nói ở đây không có ngô mà, lì vậy hả?Hình ảnh đã đăng – Vỵ hét lên

-.....

-Ồ, anh Ngô Hoàng hả?Hình ảnh đã đăng – nó căng mắt ra

-.....

-Đúng rồi, chân của Thiên Bình còn chưa hết

-.....

-Sao cơ?... Được chứ anh.Hình ảnh đã đăng

-Ừa khi này ai gọi thế – Bình Bình hỏi

-Ai biết đâu. – Nó nhắm nghiền mắt lại rồi chồm mền lên đầu.

Một lát sau, khi đã chuẩn bị mọi thứ để đi học. Nó chợt nghe có tiếng mô tô đáng ghét nhưng quen thuộc đang tiến gần đến nhà mình. “Chẳng lẽ là hần ta? Mà đời nào hần lại đến đây chứ?”. Nghĩ thì nghĩ thế thôi, chứ nó vẫn tò mò, đi cà nhấc ra cửa.

-Ạch, sao anh lại ở đây? – Nó ngạc nhiên

-Sao lại không?

-Đừng nói là đến chỗ tôi đi học nhá?

-Sao lại đừng?

-Ồ, hôm nay Việt Nam lại có thêm chuyện lạ àh?

-Sao lại lạ? – Hấn nhìn thẳng vào mặt nó

-Sao gì mà sao, không nói với anh nữa, tôi đi đây. – Nó bước đi

-Này, dù gì tôi cũng cất công đến đây, thì cô cũng phải nể mặt chút chút, có biết xăng bây giờ bao nhiêu rồi không?

-Ai biểu anh dư xăng chứ kaka

-Thôi, lên xe đi trễ học bây giờ? Hay là lại muốn tôi bế cô lên như lần trước hả? – Hấn cười mỉm và nháy mắt (trông yêu làm sao Hình ảnh đã đăng)

Bình Bình tỏ ra ngượng ngùng trước cái hành động dịu dàng đến lạ kì của hấn. Hình ảnh đã đăng Mắt nó chớp chớp cố nhìn đi hướng khác. “Ồi! Sao sáng hôm nay hấn “nai” thế ta, hay lại đang âm mưu gì đó đây? Nhưng trông nét mặt hấn đáng yêu thật, không có vẻ là đang đùa giỡn thì phải. Hình như bây giờ cứ mỗi lần mình gặp hấn thì có cảm giác hấn thay đổi nhiều hơn những lần trước”...

Trong lúc đang thần thờ, Ngô Hoàng kéo tay nó lại và nói một giọng trầm ấm: “Nào, đừng có suy nghĩ vớ vẩn nữa, tôi không có ý đồ, âm mưu gì gì đó đâu. Lên xe nhé!!!” sau đó lại cười một lần nữa, một nụ cười đủ để xóa tan đi mọi nghi vấn trong lòng nó. Cứ như hấn biết nó đang nghĩ gì vậy.Hình ảnh đã đăng

Những tia nắng ban mai của một sớm tinh mơ khẽ rơi trên mái tóc bồng bênh của Bình Bình. Những giọt sương còn đọng trên chiếc lá cũng vội vã hòa mình vào cơn gió làm không khí trở nên se lạnh. Nhưng ở nơi đây, có hai tâm hồn đang cảm thấy ấm áp khi nhìn thấy nhau và cùng nhau bắt đầu điều gì đó, có thể là một tuần mới với nhiều điều thú vị hoặc cũng có thể là một bức tranh tình yêu đang được vẽ ra.Hình ảnh đã đăng

Chiếc xe phóng đi với tiếng âm thanh nổi cộm của một chiếc mô tô hàng hiệu khiến tất cả người đi đường đều phải ngoái nhìn. Và trong số những người đó có một người, đã đứng lặng lại khi chiếc xe lao ngang qua. Đó chính là Thiên Phong và trong lòng anh bắt đầu dậy lên sự bất an. Tay anh nắm chặt hơn, quay mặt đi tiếp tục thực hiện nốt vòng chạy thể dục buổi sáng của mình.

15. Chương 15

Đến cổng của Công viên phần mềm Quang Trung (vì trước khi vào trường phải đi vào cái Công Viên này)

-Này, anh ngừng xe ở đây đi, tôi tự đi từ từ vào trường được rồi. – Bình Bình nói

-Why?

-Anh không thấy ai cũng đang nhìn àh, tôi sợ như vậy mà đi đến cổng trường thì.... – nó e dè

-Thì làm sao? Ảnh hưởng đến kinh tế nhà cô àh?

-Mắc công mọi người lại nói tôi cố tình chơi nổi hay gì gì đó, còn anh không sợ người ta nghĩ gì sao?

-Tôi cố tình đó thì sao nào kaka – Nó nhìn vào kính hậu thấy mặt hấn cười

đúng gian thật

-Anh....ngừng lại nhanh lên, nó đập đập nhẹ vào lưng hấn

-Uk, ngừng thì ngừng – Nói dứt lời, hấn phóng cái véoooooooo đến ngay trước cổng trường luôn.

-Đây, vừa ý chưa kaka

-Trời, suýt nữa thì tôi nhào xuống đất rồi đó biết không hả? phù....- Lúc này tay nó đang chạm nhẹ vào hai bên hông của hấn

-Sao nào, đừng có giả bộ giật mình mà sàm sỡ tôi chứ hehe

-Ồ....- Nó vội giật tay lại, nát mặt ngượng ngùng.

-Tôi vào gửi xe, cô đứng đây chờ tí nhé, không được lên trước đó, biết chưa hả? – hấn chu mỏ tỏ vẻ hung dữ, sau đó vọt vào bãi giữ xe ^^

Nó giơ nắm tay lên, hù sau lưng hấn và chột nhìn xung quanh, mọi người ai cũng nhìn nhìn vào nó, nói xàm xì to nhỏ.

Thiên Bình lẳng lặng bước vào lớp học mà không chờ Ngô Hoàng vì sợ mọi người sẽ bàn tán xôn xao nếu thấy hai đứa đi cùng nhau. Nó khập khiễng ngồi ngay bàn đầu, vừa định thần chưa được bao lâu thì cánh cửa lớp mở toang.

-Này, đã bảo là chờ mà sao lại lên đây trước, chơi chẳng fair gì hết. Hình ảnh đã đăng – Hấn đập tay lên bàn và nhìn nó với ánh mắt giống như thằng nhóc bị người mẹ bỏ rơi.

-Thì...trước sau gì chẳng phải vào chung một lớp chứ.

-Cô...thiệt là đáng ghét.

-Giờ anh mới phát hiện ra ưu điểm của tôi sao Hình ảnh đã đăng

Hấn tức tối rõ ra mặt rồi nhìn thấy thằng con trai đang ngồi kế bên Bình Bình. Con mắt hấn trừng trừng nhìn tên đó với ám hiệu kêu “đi ra khỏi chỗ đó không thì chuẩn bị cháo ăn cả ngày đi”. Hình ảnh đã đăng Đứa con trai đó hiểu ý, mặt tối sầm lại xách ba lô bước ra khỏi bàn nhường chỗ cho hấn. Hấn bước vào chỗ trống đó trước sự ngỡ ngàng của mọi người, của bao cặp mắt đang hướng về hấn trong đó có cả Thiên Bình.

-Anh làm gì yạ...? – nó tỏ vẻ ngạc nhiên

-Tôi ngồi học...

-Sao lại ngồi đây, mọi khi anh ngồi ở dưới cơ mà

-Hôm nay thích thì ngồi đây, không cho à ...

Những tiếng bàn tán xôn xao bắt đầu vang lên:

-Trời ơi, chuyện gì xảy ra vậy, mày có hiểu gì không Mai? Hình ảnh đã đăng – giọng con Lan ngân dài như ca cải lương

-Tao cũng không biết cái con khỉ gì cả...- Mai giọng thần thờ

-Chóng mặt quá bây ơi, thế giới đang đảo chiều. Lúc này nghe nào là “đợi” nào là “chờ” nữa cơ đấy. Lạy chúa tôi!

-Hay là Ngô Hoàng bị con nhỏ đó uy hiếp cái gì? – Mai cố tìm ra lí do

-Mày khùng àh, Ngô Hoàng là ai mà lại bị một con nhỏ nhà quê uy hiếp chứ.

-Nhưng cũng còn đỡ hơn là bị con nhỏ nhà quê lấy đi trái tim.

-Ừa ha,...Mày nhìn kia, Ngô Hoàng cứ liếc mắt sang nhỏ đó, trời ơi, không thể chịu được, tức quá đi mất huhuhuhu – Lan xoa đầu bức tóc

Ở một nơi khác, Thiên Phong đang suy nghĩ vẩn vơ cùng những vần thơ về một nỗi nhớ ngu ngơ dành trao một mối tình nên thơ về một người con gái trong mơ.

Anh nhớ về hình ảnh hai người đó ngồi trên cùng chiếc xe lao nhanh qua sáng nay. Có vẻ như mọi thứ đang thay đổi theo chiều hướng tiêu cực so với mong đợi của anh.

Lòng anh trào dâng bao bất an về mối quan hệ của hai người đó sẽ tiến triển ngày một thân mật hơn.

“Làm sao đây? Làm sao để ngăn chặn cả hai đến với nhau một cách thật sự?” ...ôi anh đang rất rối bời với những suy nghĩ về hấn và nó.

Anh đứng dậy khoác chiếc áo vào rồi lái chiếc xe phóng đi ...

16. Chương 16

Giờ ra về, mọi người túa ra khỏi phòng như bầy ong vỡ tổ. Ngô Hoàng đề nghị dìu Bình Bình đi nhưng nó không đồng ý và tự ý đi một mình vì sợ miệng lưỡi thiên hạ lắm lời cay độc. Chợt, chuông điện thoại của Bình Bình reo lên :

-Hi anh Phong.

-Sao cơ? Anh đến đây đón em àh...? – nó ngạc nhiên

-...

-Ồ...thì...dạ em uống ngay ăh.

-Ai mà rảnh đến đón vậy? Không được, tôi không cho phép, không được đi. – Ngô Hoàng tức tối xen kẽ chút nhõng nhẽo.

-Ặch, what happened? It's not depend on you.

-But I want it. – hấn đáp tỉnh bơ

-You're crazy.

-Crazy for you.

-Merc I(merc : kéo dài âm mang nghĩa “mad” .. merci : cảm ơn. Cách nói lóng khi mắng một ai đó – Tiếng Pháp)

- Này cô không về chung với tôi sao?

- Đường nhà anh đâu có thuận với nhà tôi đâu, chỉ sợ làm phiền đến anh thôi, dù sao cũng cảm ơn anh vì lúc sáng đã đưa tôi đi nhè. – Nó mỉm cười

Cứ như thế, nó đi thẳng ra ngoài mặc cho Ngô Hoàng bước theo sau và lải nhải bên tai nó. Vừa bước ra ngoài cổng trước thì nó và hấn đều thấy một người, đó chính là Thiên Phong. Nhưng cả hai mang trong mình hai thái cực tâm trạng khác nhau, một người thì cảm thấy vui, thú vị và lạ lẫm khi Thiên Phong đến tận trường đón mình. Còn một kẻ thì tỏ ra bức bối, ghen ghét và cũng thấy lạ khi nhìn thấy anh ta xuất hiện ở nơi đây.

Lúc này, Thiên Phong đang đứng tựa vào chiếc xe SH300i, khoác trên mình một bộ đồ khác hẳn với mọi hôm. Anh nhìn “bảnh” ra hoàn toàn, phong thái sang trọng và lịch lãm của một người đàn ông trưởng thành, khiến ọi người đi ngang qua đều phải ngoái nhìn anh với vẻ mặt trầm trồ cứ tưởng là một người mẫu nổi tiếng nào đó đang ghé thăm trường.

Đứng ở phía trong, Thiên Bình dụi mắt liên tiếp như không tin vào mắt mình, “anh ấy sao mà khác biệt quá vậy, thay đổi một cách hoàn toàn so với những gì mình thấy”. Trái tim nó chợt có những rung động bất thường, một trạng thái tâm lý rất ư bình thường của các bạn gái khi nhìn thấy một chàng trai tuyệt vời như vậy mà anh ấy lại thân thiết với nó nữa chứ.

Còn về phần Ngô Hoàng, đầu hấn như đang bốc khói, Hình ảnh đã đăngtrạng thái rất là ức chế tâm lý, hấn nhìn nét mặt của Bình Bình trông có vẻ mê mẩn anh ta rồi còn câu nói bực miệng mà nó vừa phát ra. Hấn cảm thấy trái tim đang rất khó chịu, có cái cảm giác nhói, có cảm giác bứt rứt cũng như muốn tổng khứ tên Thiên Phong ra khỏi cặp mắt của nhỏ vậy.

Sau đó, Bình Bình bắt đầu bước từ từ tiến về phía anh ấy, những bước chân nặng nề được nhấc lên. Ngô Hoàng bất chợt thấy nó di chuyển, hấn có cảm giác nó đang rời xa hấn theo từng bước chân ... Hấn vội tìm cách nắm lấy tay nó, ngăn không cho nó bước tiếp nhưng cái khoảnh khắc ấy đã không xảy ra. Bàn tay hấn vụt qua tay Thiên Bình,...nắm huyệt tay, ...hấn với người theo nhưng sao đôi chân hấn nặng quá, tựa như dính chặt vào mặt đất. Bây giờ, hấn không thể nào bước theo, trái tim ngừng đập ngay khoảnh khắc ấy. Mọi thứ xung quanh dường như ngừng hoạt động ngoại trừ Thiên Bình.

Trong lúc này, ánh mắt của hai chàng trai nhìn nhau cứ như kẻ thù không đội trời chung nhưng...lại cùng mến một cô gái.

Trong lòng Ngô Hoàng vang lên những lời nguyện cầu rất lớn, lần đầu tiên trong đời hắn : “xin em đừng bước tiếp! xin em hãy quay về bên cạnh tôi lúc này! Xin ông trời hãy cho anh ta biến mất ngay lúc này! Xin cho tôi sức mạnh để có thể níu giữ em ở lại! ...”

Bình Bình đứng trước mặt anh ấy, cả hai nói chuyện vài câu nghe rôm rả và nó có vẻ đã quyết định về chung với Thiên Phong nên đã leo lên xe. Mọi người xung quanh bắt đầu trầm trồ, xì xào với những nét mặt ngạc nhiên thích thú:

-OMG!!! Lại thêm chuyện gì nữa vậy Mai, tao choáng quá – nhỏ Lan dựa vào người con bạn

-Mày nhìn Ngô Hoàng kìa, anh ấy làm sao thế?

-Ừm, trông như bị bỏ rơi vậy, chẳng lẽ Hoàng thích nhỏ đó thật àh?

-Ôi!!!, giờ tự nhiên tao muốn làm con gái quê quá.

Hình ảnh đã đăng – Mai có vẻ đang mơ mộng

-Này thì quê này Hình ảnh đã đăng – Nó kí đầu Mai

Bỗng chốc, Ngô Hoàng suy nghĩ lại cảm thấy mình quá ngốc nghếch khi nghĩ rằng mình thích con nhỏ nhà quê đó. Nhỏ đó có đáng tình thích hay không? Nó chỉ là một đứa con gái bình thường, chẳng có gì đặc biệt hay nổi bật cả... Những suy nghĩ trái ngược lúc này xuất hiện khi nhìn thấy hai người đó dần xa tầm mắt hắn. Hắn đang cố phủ nhận đi cảm giác của chính trái tim. Hắn tự cười bản thân sau đó quay lưng đi lấy con ngựa chiến của mình.

....

“Brùm brùm brùm”!!!, tiếng rồ ga của chiếc mô tô vang dội cả khuôn viên trường. Hắn vọt chạy với tốc độ không tưởng vọt ngang qua mặt Thiên Phong trong khi anh đang mua bánh Paparoti cho Bình Bình ăn. Ngô Hoàng nhìn thấy cảnh đó, càng cảm thấy nóng mặt hơn để rồi anh lao đi trên xa lộ Quốc lộ 1A chẳng khác một tay đua xe đang cố gắng chơi trò chơi Tử thần vậy.

Chiếc gương chiếu hậu phẳng phất nét mặt miến cường của Bình Bình và trong đôi mắt nhỏ có chút lưu luyến về một người khác. Trong lòng Thiên Phong giờ đây đang đấu tranh với những dòng suy nghĩ nặng trĩu:

“Có vẻ như anh đang làm một điều gì đó không đúng chẳng? Anh không muốn mình đánh đổi quá khứ của em chỉ vì muốn có được trái tim em. Phải chăng anh quá ích kỷ? Nhưng em ơi làm sao đây khi anh đã yêu em rồi, làm sao? Làm sao đây em? Một lần thôi, cho anh được giữ lấy được trái tim em bên cạnh nhé. Anh hứa với em rằng anh sẽ thay thế hình bóng người con trai đó, sẽ là người mang đến cho em bao hạnh phúc, là điểm tựa cho em những phút yếu lòng và người cùng kề vai em khi hoạn nạn đến. Và nếu em biết được sự thật, liệu em có quay về bên người đó, liệu em có còn bên cạnh nữa không? Anh thật sự không muốn biết câu trả lời...thậm chí nếu biết được những gì anh đang cố che giấu thì chắc em sẽ hận anh nhiều lắm.

Nếu không gặp được em thì anh sẽ không như thế này, sẽ không trở thành một con người khác chỉ vì em. Nếu như em có định mệnh cho riêng mình, thì anh cũng tin rằng em chính là định mệnh mà ông trời sắp đặt cho anh. Đầu phải chỉ có mình em muốn níu giữ lấy định mệnh xa xôi của em, còn có anh nữa, từng ngày từng giờ lúc này đây anh đang cố gắng để viết lên một câu chuyện tình của chúng ta. Em ơi, xin hãy quên đi một câu chuyện dở dang khi xưa, xin hãy cùng anh viết nên một câu chuyện tình mới, trọn vẹn hơn với từng khoảnh khắc em nhé!

Anh đã từng đánh mất niềm tin, đánh mất luôn cả người con gái anh từng yêu thương trước kia. Và anh không muốn điều như thế lặp lại lần nữa. Anh xin lỗi! Anh không muốn nói dối như vậy đâu, nhưng nếu như trái tim của em và Ngô Hoàng không thể nhận ra nhau thì...hãy tha lỗi cho anh nhé!”

Con mô tô phóng nhanh như bay trên đoạn đường Trường Chinh, trong người hần hiện giờ đang nóng hừng hực, đang rất là tức tối thì... bỗng xuất hiện 3, 4 chiếc xe khác cũng với phân khối không nhỏ chạy vây quanh hần.

Ngô Hoàng như nhận ra bọn họ có ý đồ muốn khiêu khích mình, thế là hần bắt đầu tăng tốc độ phóng xe nhanh hơn. Con đường bắt đầu biến thành đường đua xe dành cho dân chơi đầy thú vị và gây mê nhần với người đi đường.

Có vẻ bọn chúng đang cố tình muốn gây sự với Ngô Hoàng, sau khi thấy hần phóng xe vọt lên trước như một tay đua đang cố gắng chiếm thế thượng phong thì những chiếc xe khác cũng bắt đầu tỏ ra là mình không thua kém gì một tay đua có hạng. Nhưng cố gắng bao nhiêu cũng không thể nào qua mặt được K1300R Dynamic dưới tay lái chuyên nghiệp của Ngô Hoàng.

Một lát sau, chiến mã của hần có vẻ đã cắt đuôi được những con ngựa cùi bắp kia. Hần nở một nụ cười nhẹ hả hê mừng cho chiến thắng nhỏ của hần. Nhưng chợt phía trước lại xuất hiện 2,3 chiếc xe giống lũ lúc nãy. Chúng chạy ngược chiều phía trước chặn đường đi, làm hần không tài nào vượt qua được. Buộc hần phải giảm tốc độ lại thì các lũ theo sau đã bắt kịp.

Lúc này các chiếc xe đó vây quanh hần, tạo thành thế gọng kìm, khiến hần không thể di chuyển theo ý mình. Các chiếc xe bắt đầu ép xe Ngô Hoàng đành phải chạy vào con đường Chế Lan Viên rồi dừng xe ở một bãi đất trống ven đường.

Hình như, có một kẻ đang đứng đợi ở đó, Ngô Hoàng nhận ra đó chính là đối thủ trong cuộc đua xe lần trước đã thua cuộc dưới tay mình nhưng tỏ ra không phục. Có vẻ như tên đó muốn trả thù đây mà, hần bắt đầu đếm quanh có bao nhiêu tên và cười chếch miệng tỏ ra không hề sợ hãi. Hần tự tin vào võ thuật của mình, hần nhiên bước xuống xe như chấp nhận lời khiêu chiến của chúng.

17. Chương 17

Lũ lạ mặt bắt đầu vây hãm hần. Từng tên một lao lên, tên thứ nhất, tên thứ hai ... lần lượt tung ra các quả đấm nhắm vào Ngô Hoàng. Hần tỏ ra không hề nao núng, bắt đầu né đòn rồi vòng tròn đáp trả khiến bọn chúng lần lượt bị đẩy lùi. Trong lúc đang sung sức, hần thốt lên 1 câu lí: “anh đã máu thì đừng hỏi bố cháu là ai”.

Sau đó, hần dang tay kẹp cổ hai tên kia lại, rồi tông đầu bọn chúng vào nhau. Tên nọ chạy đến đá bên hông hần, nhưng không hề chi hần vội tránh sang một bên, sau đó chụp chân nó và dung cùi trỏ đập vào đầu gối nó....(vì action không phải chuyên môn nên pà kon thông cảm cho Cổ nhá Hình ảnh đã đăng)

Trong hồi gây cần này, Thiên Phong và Bình Bình đang chuyện trò trên đường về. Chợt Bình Bình cảm thấy có một chút gì đó bất an, trái tim mỗi lúc đập nhanh hơn, bên mắt phải của nó cứ nháy liên hồi, nhưng vẫn không rõ tại sao.

Chợt, tầm mắt nó bắt gặp một đám đông đang đánh nhau. Nó vỗ vai Thiên Phong:

-Anh ơi, đằng kia có phim hành động kia. – Giọng có vẻ hốt hoảng

-Ừm, thôi kệ đi, để anh gọi 113. – Thiên Phong dừng xe lại và lấy điện thoại ra

Lúc này, một tên trong đám ngã xuống đất, làm tầm nhìn của nó được rõ hơn. Nó nhìn thấy một người con trai đang tả xung hữu đột với đám đông, nó nhìn kĩ hơn thì.. thì...nó không tin vào mắt mình nữa. Đó chính là Ngô Hoàng. Hần đang bị cả bọn vây đánh, một mình chống lại tất cả.

Đột nhiên, có một tên cầm nón bảo hiểm đánh lén sau đầu Ngô Hoàng làm hắn choáng váng, Thiên Bình thấy vậy vội nhảy xuống xe, mà không bận tâm đến cái cảm giác đau đớn ở vết thương dưới chân. Nó chạy thật nhanh đến chỗ hắn.

Thiên Phong hoảng hốt hét lên “ Em làm gì vậy Bình Bình?”. Mặc cho lời gào thét của anh, nó vẫn chạy như rằng trước mặt nó bây giờ chỉ có hình ảnh Ngô Hoàng mà thôi.

Ngô Hoàng bị hứng thêm một cú nữa vào sau gáy, lúc này máu đã bắt đầu ứa ra và hắn khụy chân xuống, nhưng vẫn gắng gượng đứng lên. Nhân cơ hội này, tên cầm đầu bước ra, miệng hắn cười đều cùng lúc từ trong túi ra một con dao và nói :

-Xuống dưới âm phủ mà làm kẻ thắng cuộc đi nhá.

Con dao trong tay hắn đưa lên trước mặt Ngô Hoàng, hắn bất ngờ nhìn lưỡi dao đang hướng về phía mình. Thời gian bắt đầu đếm chậm lại từng đơn vị mili giây.

Bỗng rất nhiều suy nghĩ xuất hiện trong đầu hắn vào giây phút đối mặt với sự sống chết này :

“Mọi thứ sắp chấm dứt tại đây sao? Mình còn rất nhiều thứ chưa làm trong cuộc đời này, vẫn còn lời thề năm xưa vẫn còn đây nhớ mong mệnh xa xôi. Nhưng đã lâu lắm rồi, mình cũng mệt mỗi khi đi tìm về một điều mà từ lâu đã không còn nắm bắt được nữa.”

“Còn Thiên Bình, tôi vẫn chưa có cơ hội để nói với em những cảm xúc trong lòng tôi. Đã có lúc tôi phải nhận tất cả tình cảm dành cho em mỗi khi đối mặt với em, tôi không tin và lại càng không ngờ mình lại bị em chinh phục như thế nên tôi cứ cố tỏ vẻ lạnh lùng nhằm che giấu đi cái cảm xúc ấy. Nhưng vào giây phút này đây tôi sợ rằng mình sẽ không còn một cơ hội nào nữa.”

Nỗi đau đang đến, nỗi tiếc nuối đang dày xéo trái tim hắn, hắn hối hận vì sao không nói ra sớm hơn. Hắn nhớ chiếc đu quay, hắn nhớ những lần cãi vã, nhớ bãi biển Tiên Đồng và cả giây phút hắn ngập ngừng cầm tay nó ở bệnh viện... Hắn đã mến, hoặc thậm chí là đã yêu, khoảnh khắc này đây hắn không muốn phủ nhận nữa. Khi dòng đời trôi nhanh, con người ta có thể vô tình gặp nhau trong giây lát của cuộc đời nhưng hắn biết rằng sự tình cờ của hắn và nó có thể là duyên phận. Xin đừng chỉ là chữ “duyên” , xin hãy trao hắn thêm chữ “phận” để trái tim hắn bình yên hơn.

Dường như thời gian cũng không còn cho hắn cơ hội nữa, lưỡi dao trên tay tên kia bắt đầu bổ nhào xuống...

Dường như thời gian cũng không còn cho hắn cơ hội nữa, lưỡi dao trên tay tên kia bắt đầu bổ nhào xuống...

VÚT.....!!!!

.....

“A.....!!!!!!!”- Một giọng thất thanh vang lên khê vào tai Ngô Hoàng...

“Chuyện gì đã xảy ra thế này???” Trong lúc khẩn cấp, Thiên Bình đã chạy đến đưa lưng ra đỡ vết chém.

Như một phản xạ, Ngô Hoàng đưa tay ra ôm lấy Bình Bình vào lòng...“Trời ơi! Cô làm gì vậy?”- hắn hốt hoảng không hiểu chuyện gì đang xuất hiện cả và cảm thấy như có một dòng chất lỏng đang chảy trên tay mình, sau đó vội đưa tay ra xem, thật kinh khủng tay hắn thấm đẫm toàn màu đỏ của máu.

Cái cảm giác mát mát xuất hiện trong lòng hắn, sự lo lắng và sợ hãi nếu người con gái ấy xảy ra chuyện gì. Đan xen cái cảm giác giầy vò, trách móc khi chỉ vì bản thân mà người mình yêu phải xả thân như thế này.

Thấy vậy, Thiên Phong bay đến dùng hết sức đâm vào mặt tên cầm đầu. Tên ấy cầm dao tính đâm vào người anh nhưng anh vội né và vung tay bẻ gãy cánh tay hắn, cái tay mà đã làm hắn lên vết dao sau lưng Bình Bình.

Rồi anh nhìn thấy Bình Bình đang trong vòng tay Ngô Hoàng và sau lưng thì hiện lên một vết chém khá sâu. Anh không tin vào mắt mình nữa, hối hả vội cởi chiếc áo khoác ra tiến lại gần choàng sau lưng nàng.

Lúc này tiếng còi xe cảnh sát vang lên, tất cả bọn côn đồ đều vội vàng chia nhau chạy đi. Một chú công an bước xuống đi lại chỗ Ngô Hoàng coi tình hình gọi điện thoại cho xe cứu thương còn chiếc xe cảnh sát thì bắt đầu thông báo cho cảnh sát giao thông các địa điểm đuổi theo.

Hiện giờ, trên đầu Ngô Hoàng cũng đang chảy không ít máu nhưng cái đó chẳng là gì so với vết thương khá sâu của Bình Bình. Hắn mặc cho cái đau đớn của mình mà nắm chặt bàn tay nàng với nét mặt thất thần, đôi mắt đỏ ngầu và như có thứ gì đó đang thắt chặt cổ họng khiến hắn không thể thốt nên lời...nó khê lên giọng nói yếu ớt:

-Ông không sao chứ?

-Cô...cô làm cái gì vậy? Sao lại làm chuyện dại dột như thế. – hắn hét to và ôm nó vào lòng

-Còn to tiếng như vậy? chắc là vẫn ổn phải không? – Nó cười nhẹ

-Bình Bình em phải cố lên, xe cấp cứu sắp tới rồi – Thiên Phong mặt hốt hoảng

-Hai người yên tâm đi, em không sao đâu.....- vừa dứt lời mắt nó từ từ nhắm lịm lại, rồi ngất đi.

-BÌNH BÌNH!!!!!! Tỉnh dậy đi, không được ngủ.....!!!- cả hai chàng thét lên.

[9 ngày sau]

-Tao đi học đây, mày ở nhà cẩn thận nhé, coi chừng có trộm đồ kaka – nhỏ Vy dặn dò

-Ừ...- Thiên Bình nói khê

-Paizzz gái, tý về mua B2T cho gái ăn na, ngoan na ^^, ý mà này, hôm qua khi đưa mày từ bệnh viện về Ngô Hoàng có nói hôm nay đến thăm mày tiếp đó.

-Vậy àh, thôi mày đi đi, tao nhói lưng quá – nó nhăn mặt

-Haizzzz....

Bình Bình từ từ chìm vào giấc ngủ và dòng ký ức bắt đầu chảy ngược về cái khoảnh khắc không thể nào quên đó. Trong giấc mơ, nó như được sống lại với từng hành động, cảm xúc của thời khắc ấy. Trong lúc đang bối rối, nó thấy tên cầm dao đang chuẩn bị chém xuống Ngô Hoàng, rồi cả gương mặt của hắn trở nên thất thần như thế nào và ... và ... thấy bản thân lao đến một cách nhanh nhất có thể để hứng nhát dao ấy thay cho hắn.

Thật không thể hiểu tại sao nó lại làm như thế? Sự can đảm ở đâu ra thế nhỉ mà còn vì một tên con trai khó ưa như hắn nữa chứ? Nghĩ lại thì ngay giây phút đó, trong đầu nó chỉ có mỗi hình ảnh của hắn, cùng sự lo lắng cũng như sợ hãi rằng hắn sẽ gặp nguy hiểm tính mạng. Tại sao mọi thứ lại thay đổi nhanh chóng ngay lúc nó đang đi với Thiên Phong như vậy? Chẳng lẽ đây là trò đùa cợt của Thượng Đế bắt nó phải chịu đau đớn thế này vì hắn thôi sao?

Khi giấc mơ đó tái hiện lại từ từ, mọi thứ vẫn chưa hề phai nhạt, cảm xúc và hành động vẫn còn như in trong lòng nó. “Nhìn gương mặt hắn kia, lo lắng và sợ hãi ôm chặt mình vào lòng. Có thật là lúc đó hắn rất lo àh không, có phải hắn sợ sẽ mất mình à,...?”

Nó chợt mỉm cười khi nghĩ về điều đó, dù chỉ là trong giấc mơ, nhưng nó lại có thể đối diện với chính lý trí và cảm xúc của chính mình.

Nếu đó thật sự là tình yêu, rằng nó đã bắt đầu yêu hắn, sẵn sàng hy sinh vì tình yêu nhưng sao vẫn còn chút ngượng ngùng để thừa nhận điều này. Lúc này, Bình Bình bắt đầu nhớ về từng trang kỉ ức:

-Cái ngày đầu tiên mà nó gặp hắn, ôi trông thật là hổng hách, kiêu ngạo đến không thể nào tưởng tượng nổi đã thế hắn còn làm mình mất việc nữa chứ.

-Lúc ở sân bóng rổ Phú Thọ, Ngô Hoàng bước đến ôm chầm lấy khuôn mặt và đánh cắp “first kiss” của nó một cách vội vã...

-Chiếc đu quay ngày ấy; khi Ngô Hoàng vội bước tới áp sát vào nó, tay trái chống lên thành khoang còn tay phải thì áp sát đầu của nó vào gần mặt hắn; rồi vào buổi sáng khi tay nó chạm lên mặt Ngô Hoàng, ngón trở vuốt theo chiều cao của sống mũi hắn để rồi hai bàn tay vô tình nắm lấy nhau.

-Biển Tiên Đồng, nó và hần lần đầu tiên cùng hòa vào nhịp cười của nhau, cùng đùa nghịch vẩy nước, chạy nô đùa. Đó chính là giây phút mà nó với hần có cùng sự vui vẻ, cùng một nụ cười vì hạnh phúc nho nhỏ của sự quây phá nghịch ngợm.

-Lần đầu tiên hần chở nó về, để rồi vô tình nó ôm một người con trai mà trước đó còn bị hần bế lên xe nữa chứ, cái cảm giác ấy thật đặc biệt làm sao, như những lần đầu tiên của một điều gì đó mới bắt đầu. Nó thấy ấm, nó thấy sự chở che, thấy điểm tựa thật gần gũi,còn nữa những cảm xúc không tên đang ùa về trong nó

18. Chương 18

-Rồi khi hần đến đón nó đi học vào buổi sớm ban mai của cái ngày đáng ghét đó, Ngô Hoàng kéo tay nó lại và nói một giọng trầm âm: “Nào, đừng có suy nghĩ vớ vẩn nữa, tôi không có ý đồ, âm mưu gì gì đó đâu. Lên xe nhé!!!” sau đó lại cười một lần nữa, một nụ cười đủ để xóa tan đi mọi nghi vấn trong lòng nó.

-Và rồi khi nhìn thấy hần bị vây đánh bởi đám đông, chính giây phút trái tim thất nện lại. Từng dòng máu như tuôn chảy nhanh hơn, nhịp tim đập mạnh hơn, đôi chân nó chỉ muốn chạy thật nhanh đến để lôi hần ra khỏi đồng lộn xộn đó nếu có thể nhưng than ôi ngược lại nó lại là người bị “ăn hành nặng nhất” .

.....

Haiz, điều quan trọng nhất có lẽ là nó đã yêu hần mất rồi chẳng? Nếu đúng thật mọi thứ đang xảy ra như thế, thì liệu một người như nó có hợp với hần không? Hần là con nhà giàu, đẹp trai, có tài năng,... còn nó chỉ là một cô bé nhà quê không có chút gì hấp dẫn.

Không thể nào hợp với nhau được, mà điều cuối cùng quan trọng nó muốn biết là liệu hần có thích nó hay chỉ có mình nó đang ôm một mối tình đơn phương chớm nở rồi cũng sẽ chớm lụi tàn mà thôi? Nếu thế trái tim nó sẽ đau lắm, từ lúc mất chiếc kẹp, nó cũng đã cố quên đi một quá khứ mà đã từ lâu nó không còn nắm giữ trong tay nữa, lúc ấy nó đã buồn thế nào. Còn bây giờ, nó đã thích hần thật rồi thì .. thì ... điều gì “tốt đẹp” sẽ xảy ra đây?....

Bao nhiêu câu hỏi cứ bước đi cùng nó trong giấc mơ bên cạnh lý trí và con tim. Một bản giao hưởng của những cảm xúc hỗn tạp đang ngăn cản nó tìm đến cái đích của con đường mà nó đang đi. Con đường mà nó đang đi liệu có đích đến, hay mãi mãi chỉ thấy con đường chân trời không có điểm dừng....

“Reng...Reng”. Thứ âm thanh đó lôi Bình Bình ra khỏi giấc mơ, mắt nó khẽ mở ra, trong lòng vẫn còn đang miên man về những suy tư. Tiếng chuông cửa vang lên lần thứ hai, lúc này đây nó mới nhớ ra rằng có ai đó đang phía ngoài. Gượng người dậy, đi từ từ ra cửa mặc dù vết thương sau lưng vẫn còn nhói. Trong đầu đoán có lẽ là Ngô Hoàng vì lúc này trước khi đi nhỏ Vy có nhắc tới. Thế nên, nó cố tình núp sau cửa để dọa hần.

Và...cánh cửa mở ra... “Bụp...” Ồ không phải Ngô Hoàng, mặt nó sựng lại...một người phụ nữ trên tay cầm giỏ trái cây đang đứng trước mặt với nét quý phái toát lên trên bộ đồ kiêu sa cùng với những trang sức đắt tiền, còn phía bên ngoài là chiếc xe hơi vô cùng sang trọng, bóng loáng. Trong lúc nó còn đang ngỡ ngàng thì:

-Chào cháu, cháu có phải là Thiên Bình không? – người đàn bà bắt đầu cuộc nói chuyện bằng trọng nói trầm âm nhưng cũng toát lên dáng vẻ thanh cao

-Dạ...Cháu là Thiên Bình ạ, còn bác là..... – nó bối rối đáp

-À, Bác là mẹ Ngô Hoàng, hần cháu có quen biết nó phải không?

-Dạ vâng, nhưng Ngô Hoàng không có ở đây Bác ạ.

-Không! Bác tìm đến đây chỉ để cảm ơn cháu vì đã cứu mạng nó.

-Dạ, không có gì đâu bác. Bạn bè cứu nhau, giúp đỡ nhau là chuyện bình thường. Mà nếu bác không chê nhà cháu thì mời bác vào nhà ngồi....

-Được rồi...

Dứt lời Bình Bình mời bác vào trong, cũng may nó và con Vy khùm không ăn ở bê bối quá nên nhà cửa vẫn gọn gang khiến nó không áy ngại lắm khi mời người phụ nữ đó vào nhà.

Mẹ Ngô Hoàng bước vào căn nhà nhỏ, đôi mắt bà đảo mắt nhìn xung quanh, lông mày bà có vẻ nhíu lại tỏ vẻ không thích nơi này cho lắm. Bà tìm một cái ghế cạnh cái bàn xộc xệch phía góc phòng rồi lấy khăn giấy phủ bụi trên ghế sau đó mới đặt bàn tọa xuống. Nó lấy ấm trà rót vào ly mang ra mời khách:

-Cháu mời bác uống nước ạ!

-Được rồi, cảm ơn cháu, cháu ngồi đi, vết thương còn đau không? – bà ta đỡ nó ngồi xuống

-Dạ, cảm ơn bác quan tâm, cháu đỡ nhiều rồi ạ – Nó mỉm cười

-Thế cháu ở đây một mình àh, gia đình cháu đâu?

-Cháu ở cùng với nhỏ bạn, giờ nó đang đi học còn cháu vì bị thương nên xin phép nghỉ ạ, bố cháu hiện giờ ở dưới quê.

-Vậy còn mẹ cháu?

-Dạ, mẹ cháu qua đời từ lúc sinh cháu ra rồi ạ – đôi mắt nó trĩu nặng

-Bác rất lấy làm tiếc khi nghe điều này. Đôi khi trong cuộc sống ta buộc phải chịu đựng những mất mát lớn lao, nhưng cuộc đời luôn công bằng rồi sẽ có lúc ta nhận lại những điều lớn lao khác để bù đắp cho nhau. – bà ta nói với giọng đầy triết lý nhân sinh

-..... – nó suy ngẫm

-Thế cháu với Ngô Hoàng nhà Bác chỉ là bạn thôi sao.... ?

-Ồ... dạ, thì chúng cháu chỉ là bạn thôi ạ. – nó ấp úng đáp

-Thật chứ? – mắt bà bỗng trở nên gian xảo nhìn vào mắt nó

Bỗng có tiếng chuông cửa vang lên làm cắt ngang câu chuyện cũng như giải thoát Bình Bình khỏi ăn quả bí.

- Cháu xin phép được ra mở cửa. – nó lạng khựng bước ra cửa. Xoay nắm tay, đẩy dần cánh cửa...nó mở tròn xoe đôi mắt nhìn người trong mộng lúc này của nó.

-Làm gì lại trưng mắt như thế. Mà mẹ tôi đang ở đây à? – Ngô Hoàng hỏi

-Sao anh biết?

-Chiếc xe kia là của nhà tôi còn gì? – hần trở ngón tay ra sau lưng

19. Chương 19

Hần vội bước vào như nhà của...người ta, và thấy mẹ hần đang ngồi ở góc tường. Gương mặt của bà khá nghiêm trang và toát lên một sự uy nghi khiến ai nhìn thấy cũng phải kính nể. Tuy chỉ có hần là không coi trọng điều đó:

-Sao mẹ lại đến đây? – giọng hần có vẻ không hài lòng

-Con ăn nói với mẹ thế à. Mẹ đi đâu đến đâu là chuyện của mẹ và mẹ đến đây để cảm ơn ân nhân đã cứu mạng con mẹ, như thế là không đúng sao? – mắt bà ánh lên sự nghiêm khắc, sắc sảo như muốn răn đe đứa con của mình.

-Thì con thấy lạ nên hỏi! Ông Hai (bác tài xế) đang hỏi mẹ đi họp ngoài kia kìa

-Anh đuổi tôi đó à. Tôi đi thì hai người ở đây làm gì?

-Dạ bác đừng lo. Cháu sẽ mời anh ấy về ngay ạ. – Bình Bình lên tiếng

-Đuổi cái gì mà đuổi. Dám đuổi bạn trai của mình à. – Ngô Hoàng nói giọng có vẻ nghiêm túc

-Cái gì? Anh nói cái gì vậy? – Mẹ hần tỏ vẻ không hài lòng

-Mẹ làm gì phản ứng vậy?

-Dạ bác đừng hiểu lầm, ý của Ngô Hoàng là...bạn mà con trai nên gọi là bạn trai thôi bác ạ – Bình Bình vội chữa cháy khi thấy sắc mặt bà ấy thay đổi

-Thôi bác còn có việc phải đi ngay, cháu giữ gìn sức khỏe nhé, nếu có vấn đề gì thì cứ đến tìm bác. Chào cháu.

Bà ta đứng dậy đi về phía Ngô Hoàng với phong thái ung dung, chậm rãi và buông câu nói khi bước ngang qua hẳn: “con ra ngoài đây nói chuyện với mẹ nào!”

-Mẹ muốn biết con với Thiên Bình thật sự có mối quan hệ như thế nào?

-Mẹ đã hỏi thì con cũng nói luôn. Con yêu cô ấy! và cô ấy sẽ là bạn gái của con.

-Anh thật sự đã nghĩ kỹ chưa mà đã nói những lời như thế.

-Con đã nghĩ kỹ rồi, mẹ không cần phải lo. Thậm chí con sẽ cưới cô ấy về làm vợ nếu có thể tiến xa hơn.

-Tôi nghĩ anh đang phạm phải sai lầm lớn đấy. Dù cho cô ta có là ân nhân cứu mạng thì ta cũng không cần phải trả ơn như vậy. Gia thế và hoàn cảnh rõ ràng không xứng hay có thể nói là cô ta thuộc tầng lớp đáng xách dép cho chúng ta thôi.

-Sao mẹ lại có thể nói như vậy về cô ấy. Dù Bình Bình nhà nghèo nhưng rất có ý chí trong cuộc sống, sẵn sàng vươn lên để chứng tỏ bản thân. Con đã tìm thấy ở cô ta rất nhiều điều đáng để ngẫm lại đối với bản thân.

-Có thể mọi chuyện đúng như anh nói nhưng đến sau cùng vẫn có những sự thật không thể thay đổi được. Và mẹ không tìm ra được lý do nào để chấp nhận cả.

-Mẹ không thể nào thay đổi tình cảm của con. Con sẽ yêu và giữ người con gái đó bên cạnh mình.

Người mẹ thở dài với sự ngoan cố của đứa con dù sao bà cũng đã quen với cái tính ngang bướng của hần từ hồi nhỏ:

-Thôi được. Nếu anh muốn quen cô ta như bao mối tình chóng vánh trước đây của anh thì tôi sẽ không can thiệp nhưng nếu anh nghĩ rằng cô ta sẽ trở thành dâu nhà này thì tốt nhất nên dẹp ý định ấy đi. – gương mặt bà lạnh như băng khi nói những điều đó

-Con đã nói Bình Bình rất có ý chí trong cuộc sống, sớm muộn gì nhỏ cũng sẽ phấn đấu và gặt hái được sự nghiệp tốt đẹp. Trở thành một người thuộc tầng lớp chúng ta thôi. Con sẽ không hối hận vì niềm tin đó và đến chừng đó con hy vọng mẹ sẽ suy nghĩ lại.

Bác tài xế mở cửa xe phía sau mời người phụ nữ bước vào trong. Ô cửa kính được hạ xuống và câu nói cuối cùng như dây xích đang cố trói lấy niềm tin của hần:

-Rồi con sẽ thấy. Mẹ chưa bao giờ nói sai một điều gì cả.

-....

Ngô Hoàng nhìn chiếc xe chạy dần xa tầm mắt. Bây giờ mẹ đã tạo một bức tường vô hình trong trái tim hần. Nhưng mặc kệ, trước giờ hần vẫn luôn tin vào những gì mình làm và quay trở lại vào căn nhà.

Lúc này đây, Thiên Phong đã đứng ở một góc khuất gần đó lúc nào không biết và vô tình nghe được hết cuộc nói chuyện của mẹ con Ngô Hoàng.

[Continue...]

[14 ngày sau]

Giờ tan học, Ngô Hoàng vội chạy đến nắm nhẹ tay Thiên Bình và rủ rê nó tham gia vào một kế hoạch nhỏ đã được hẩn vạch ra từ khi nào không biết.

-Này, làm gì vậy, có gì thì nói nhanh đi, cứ lòi xoành xoạch người ta như búp bê thế này? – Nó nhăn mặt, chu mỏ

-Thì cứ đi sẽ biết thôi. – hẩn đáp với mặt hớn hở

-Đi gì mà đi, giờ tôi phải làm part time nữa, không rảnh đùa với anh đâu. – Nó nhìn vào đồng hồ

-Haizzz đưa điện thoại cho tôi mượn tí nào!

-....

Ngô Hoàng tìm một hồi trong danh bạ mới thấy đúng đối tượng, sau một vài phút nói chuyện với ai đó hẩn cúp máy rồi tiến lại phía Bình Bình.

-Xong rồi. Hôm nay cô không cần đi làm nữa. Đi theo tôi nào...

-Hả...? Cái gì cơ ... ? Sao lại như thế ...? Anh vừa làm gì chiếc điện thoại tôi vậy? – nó tròn xoe con mắt nhìn hẩn Hình ảnh đã đăng

-Lãng nhăng quá. Tôi xin phép ông chủ cô rồi. Vậy là hết bận nhá, chúng ta đi thôi!!! – mặt hẩn cười phơn phớt.

Không để cho Bình Bình kịp phản ứng lại, hẩn đã nắm tay cô dẫn đi rồi...

Sau một khoảng thời gian chạy băng băng trên đường, Bình Bình thì ngồi sau xe không hiểu gì và cũng chẳng biết mình đang đi đến đâu rồi nữa vì nó không rành đường trên vùng đất Sài thành này. Từ lúc lên đây học, ngoài trừ cái lần được Thiên Phong chở đi ngắm cánh đồng gió thì hầu như nó chỉ quanh quẩn những nơi như khu mình sống và trường học.

-Này, đang đi đâu vậy? Đừng nghĩ tôi không rành đường, tính bắt cóc con gái nhà lành àh

-Im lặng đi nào. – Hẩn đáp nhỏ nhẹ

-..... – nó cũng nín thinh

Không biết tự lúc nào, nó bắt đầu quen dần với những cử chỉ và lời nói dịu dàng của người ngồi trước mặt.

Nó say sưa ngắm những ngôi nhà cao tầng, những cây hoa đủ loại được trưng ven đường. Mọi thứ thật khác lạ so với vùng quê mà nó lớn lên. Lần đầu tiên nó nhìn thấy chợ Bến Thành mà trước giờ chỉ được nghe bởi những người lớn đã đi lên Sài Gòn rồi về quê kể lại. Trong lúc chiếc xe bắt đầu xoay vòng bùng binh trước chợ nó nhìn lên thấy bức tượng của một vị tướng đang cưỡi trên lưng ngựa với tư thế nghiêm trang.

-Ngô Hoàng, anh có biết danh tính của vị tướng trên kia không?

-Hình như là Trần Hưng Đạo hay Thánh Gióng gì đó mà. – hẩn không thèm nhìn mà đáp ngon ơ

“Bốp...” nó vỗ lên cái nón bảo hiểm của hẩn

-Ui ya! Lên cơn àh. – hẩn làu bàu

20. Chương 20

- Dân thành phố mà không biết cái gì là sao? Thừa anh hai đó là vị tướng Trần Nguyên Hân đó ạ! :emxin:

-Vậy àh, tôi giả bộ xem cô có biết không thôi đó chứ kaka – mặt ranh ma

-Hớ....

Trong lúc nó vẫn đang thả hồn theo quan cảnh hiện đại của trung tâm thành phố cũng như vẻ đẹp của các kiến trúc mang đậm phong cách riêng, thì hần bất ngờ thẳng gấp làm cho hai mũ bảo hiểm hun vào nhau.

-Trời. Anh chạy xe kiểu gì thế?!

-Tôi rồi chạy đi đâu nữa... ?!

Nó nghe thế liền đảo mắt nhìn xung quanh, thì cái đập vào mắt nó chính là tòa nhà phía trước. Cao, cao kinh khủng, nó phải ngược như muốn sái cả cái cổ thì mới thấy được cái đỉnh của tòa nhà. Ôi thật là bất ngờ! một tòa nhà cao gần chạm cả bầu trời, lần đầu tiên nó được thấy sự kì vĩ thế. Ôi thật là đẹp quá đi! tòa nhà mang dáng vẻ vô cùng hiện đại và lạ mắt cùng với cái tên gọi “BITEXCO FINANCIAL TOWER”

Bỗng hần rồ ga, phá tan bầu không gian tận hưởng của nó.

-Này đừng có đi nữa, tôi đang ngất mà ... híc híc – Nó nói có vẻ tiếc nuối

-Ngất vậy đủ rồi, về thôi – Ngô Hoàng mặt giả vờ

-Sao cơ? Thôi cho ngất thêm tý nữa đi mà – giọng nhỏ nhẹ, mắt long lanh

-Năn nỉ tôi đi kaka

-Hớ, mơ đi, mất hứng rồi về thì về. – nó chu mỏ Hình ảnh đã đăng

-Ok về thì về – hần vọt thẳng xuống dưới hầm xe của tòa nhà

Bảng điện tử của thang máy dừng ở tầng 49 (tòa nhà cao 68 tầng), tầng dành cho du khách tham quan ngắm cảnh thành phố từ trên cao chỉ với 200k/vé, ai có hứng thú đều có thể lên đây.

Khi đặt chân bước ra khỏi thang máy thì nó thật sự choáng váng và cảm thấy ngợp thở bởi vẻ đẹp quá lung linh, khi mà từ trước đến giờ không dám nghĩ là có thể thấy một Sài Gòn long lanh và rộng lớn đến như thế.

Nó bước vào trong một nơi mà nó không thể mô tả rõ nơi đó như thế nào. Chỉ biết rằng nơi đây nhìn khá là trống trải nhưng vẫn đủ để người khác cảm thấy thú vị bởi các lớp cửa kính bao quanh nhìn ra khung cảnh thành phố. Thật là tuyệt mà, cả đời nó chắc cũng không mơ đến điều này...

Nó chạy vội đến các ô cửa kính hí ha hí hửng, rộng lớn và không kém phần sang trọng, đôi mắt nó nhìn chăm chú khung cảnh ngoài kia. Đó chính là thành phố mang tên Bác được thu nhỏ dưới tầm mắt của nó, từ trên cao nhìn xuống không gian bên dưới thật là tuyệt vời...

Ngô Hoàng đi phía sau nhìn bộ dạng nó giờ đây chẳng khác gì một đứa con nít được người lớn dắt đi chơi. Hần mỉm cười tủm tỉm...

-Hoàng, nhanh lên, lại đây xem này. Từ trên đây nhìn xuống dưới thật là đã mắt quá đi....

Hần từ từ bước đến dẫn cô lại cái ống nhòm cực kì hiện đại

-Giờ thì thành phố nằm trong tầm mắt em rồi đó, có thích không?

-Wow, không ngờ lại có một nơi có thể thấy bao quát như thế này, trông gần quá, anh nhìn kia, phía dưới kia mọi người đang hoạt động rất náo nhiệt, xe cộ qua lại đông đúc vào giờ cao điểm. Ôi! Cảnh đẹp phía dưới thật là hoàn hảo, thích quá đi mất.

Sau đó Ngô Hoàng dắt nó trở lại chỗ cửa kính rồi chỉ ngón tay lên từng vị trí của ô cửa và bắt đầu giới thiệu các địa điểm cũng như các con đường lớn ở thành phố mà có thể nhìn thấy được từ trên này, nào là: cầu Khánh Hội nối liền quận 1 và quận 4 với nhau, còn kia là sông Sài Gòn trải rộng và trông thật nên thơ, mang đậm màu thời gian và bề dày lịch sử, nó đã chứng kiến giây phút Bác Hồ kính yêu ra đi tìm đường cứu nước, cũng như không ít những trận chiến oai hùng của dân tộc. Tiếp theo là con đường đại lộ Đông Tây, người ta xem nó như là con đường dài nhất của thành phố HCM này. Rồi còn có cả công trình Hàm chui Thủ Thiêm đang được xây dựng,...v...v...nó nghe hẳn nói rất rất nhiều nơi có thể thấy được.

Cuối cùng, anh chỉ tay vào một điểm của ô cửa và nói :

-Em thấy gì không?

->.

-Gì nữa.?

-...À, hoàng hôn...nó đẹp thật...

Nhìn qua lăng kính, về phía xa xa thành phố là cả một vùng trời rộng lớn bao la, những cánh chim không biết mỗi vẫn đang tiếp tục của hành trình của riêng nó, những đám mây không định hình kết lại nhau tạo thành những khối bậc thang hay những hình dáng ngộ nghĩnh. Ánh tà dương mang gam màu vàng cam tỏa ra khắp nơi, lên cả những đám mây, lên đôi mắt mọi người đang nhìn chúng.... Hoàng hôn nhìn từ nơi này trông thật tuyệt, thật khó để diễn tả bằng lời, chỉ khi nào ta đứng ở nơi đây mới có thể cảm nhận được điều đó.

-Vậy là đã hoàn thành được mong muốn của em rồi nhé.... – Ngô Hoàng nhìn vào mắt nó thật trìu mến

-Ừa, là sao ? – Bình Bình ngạc nhiên.

21. Chương 21

Và rồi nó cũng nhớ ra là có lần trong lớp nó đã tâm sự với con bạn rằng, nó mong muốn được ngắm nhìn mọi thứ, kể cả thành phố này từ trên cao, từ một nơi nào đó rất cao với vợi...nó rất thích cảm giác đó. Hình như lần đó, anh đã đi ngang qua và nghe thấy thì phải, hèn chi lúc đó nó thấy có cảm giác lạ khi cứ thấy hẳn đứng một chỗ mãi.

Thiên Bình nhìn hẳn tìm xem suy nghĩ của nó có đúng không. Ngô Hoàng im lặng, mỉm cười và lặng ngắm tận hưởng vẻ đẹp của hoàng hôn. Sau đó, hẳn nhẹ nhàng quàng tay lên bờ vai nó, đẩy đầu nó tựa vào người hẳn...Giây phút đầu tiên hẳn được có nó trong tầm tay, không có sự phản đối, hẳn cảm thấy thật hạnh phúc và ấm áp làm sao...

-Em thích hoàng hôn, anh có biết tại sao không? – gương mặt của nó thật đầy tâm trạng

-Anh không biết, em nói đi!

-Vì hoàng hôn mang màu sắc của nỗi buồn, là giây phút của quá khứ, là sự trở về của năm tháng đã qua trong lòng. Cứ mỗi khi nhìn nó, em cảm thấy mình như đang trôi ngược vào trong những cảm xúc của chính mình, đó là khoảnh khắc mà em suy ngẫm về cuộc đời mình, về những gì đã qua, về hạnh phúc hay nỗi đau. Những lúc như thế, em luôn tự dặn lòng mình, năm tháng có qua đi, hạnh phúc và niềm đau có đến thì ta vẫn phải bước, vẫn phải mạnh mẽ vượt qua.

-Đã có ai nói với em rằng em là một người con gái vô cùng đặc biệt?

-Sao anh lại nói vậy?

-Vì em có một nghị lực vươn lên trong cuộc sống rất đáng khâm phục, dẫu cho khó khăn hay thử thách trên đường đời này có cố gắng để khiến em chùn bước nhưng cũng không được. Em mang nụ cười tươi rói và nhẹ nhàng, mỗi khi nhìn chúng anh luôn cảm thấy thật bình yên, dẫu có những lúc chúng ta cãi nhau rất

nhieu nhưng chẳng hiểu sao bây giờ anh lại thấy quý những giây phút đã qua đó,...còn rất nhiều điều anh muốn nói, nhưng anh muốn em hiểu một điều quan trọng mà anh sắp nói và hãy ghi nhớ nó. “Anh thích em, Bình Bình à”

-....

-Em có biết từ khi gặp em, anh có cảm giác mỗi ngày em đều cào xé trái tim anh. Gieo vào đó những hạt mầm của sự tương tư để rồi một ngày nào đó như bây giờ chẳng hạn chúng lớn lên và hút những chất dinh dưỡng của mảnh đất trái tim anh. Rồi nở thành hoa quả, hoa thì chúng đẹp lắm vì chúng là hình ảnh của em còn những quả trái chúng tượng trưng cho nỗi nhớ mong, sự hy vọng và niềm tin về một tình yêu mà anh đang dành cho em. Có lúc anh đã tưởng đó chỉ là những quả mang lại vị đắng, nhưng bây giờ anh đã cảm nhận được vị ngọt từ chúng, từ em và từ chúng ta.

-Ồi, anh sến từ khi nào thế...

-Này, anh dùng hết can đảm ra mà nói đấy nhá – mặt hần có vẻ ngượng ngùng như con nít

-Hỳ....

Trêu thế thôi chứ nó rất xúc động khi nghe những lời như thế, trái tim nó dường như chỉ còn mỗi hình bóng hần ngay lúc đó. Nó cũng đã yêu hần từ giây phút nào mà chính nó cũng không hay, nó muốn nói rằng nó cũng thích hần nhiều lắm nhưng lạ thay nó chỉ có thể diễn tả bằng hành động. Nó ôm chầm lấy hần, ôm thật chặt, thật mạnh như muốn giữ lấy cái hạnh phúc lớn lao này. Nước mắt nó khế rơi, lăn trên gò má đang ửng hồng vì hạnh phúc, giọt nước mắt của tình yêu, của năm tháng sau này và của trái tim mỏng manh đã tìm được người chở che. Nó yêu hần!

Hoàng hôn bữa đó, cũng vẫn chỉ là gam màu trầm nhưng trong lòng hai con người đó, màu buồn, màu trầm không tồn tại mà là màu hồng của hạnh phúc và màu xanh của hy vọng. Khi mà cả hai đều đang vẽ ra cho riêng họ bức tranh tình yêu đẹp đẽ, cùng nhau viết lên câu chuyện tình đẹp đẽ cũng như tấu lên bản giao hưởng của trái tim những con người đang yêu.

Hoàng hôn một chiều thành phố với dòng người hối hả, xe cộ tấp nập tầm tan chiều, chỉ có hai trái tim đang cùng hòa nhịp đập chậm rãi....

RENG RENG RENG...!!! Tiếng chuông điện thoại của Thiên Bình vang lên

-Alô, Bình kute nghe ạ! – giọng vui vẻ

-Em đang trên trường hả? – Thiên Phong hỏi bên đầu dây kia

-Dạ, sao hả anh?

-Tối nay mình đi chơi nhé, anh có một chỗ rất thú vị và anh nghĩ em cũng sẽ thích nó.

-Dạ. OK

Rảo bước dưới ánh đèn vàng ven đường, cả hai dừng bước trước một cây cầu trông rất là lung linh dưới bầu trời đầy sao, gió thổi vi vu làm mát lạnh tâm hồn các bạn trẻ khi đến đây hay những người lớn tuổi tập thể dục ở khu công viên xung quanh đó. Nó và anh tiến dần lên cây cầu để tận hưởng một buổi tối thú vị, Bình Bình hí hửng với những gì mình được trông ngắm.

-Anh ơi cây cầu này đẹp quá có cả đèn đổi màu rồi còn có nước phun ra từ trên thành cầu rơi xuống tạo nên màn nước đẹp long lanh, cùng với tiếng âm thanh róc rách. Thích quá đi mất, cây cầu này tên gì thế ... – nó nhìn anh cười vui vẻ.

-Đây là cầu Ánh Sao chỉ có ở mỗi quận 7 này thôi. Thấy chưa anh đã nói là em sẽ thích mà. Hehe

-Hỳh, không khí ở đây trong lành và thoáng đãng thật anh àh – Nó nhắm mắt lại, hít thở thật sâu

-Ừm em vui là được rồi. Thế dạo này em và Ngô Hoàng ra sao nào? – Mặt anh hơi nghiêm túc khi bắt đầu vào chủ đề chính của buổi hẹn

-Anh hỏi vậy là sao, vẫn bình thường mà. – Nó chững hững
-Vậy em còn nhớ đến chiếc kẹp của mình không?
-....- nét mặt nó co lại, dăm chiêu và đôi mắt thoáng chút nỗi buồn
-Anh xin lỗi, có lẽ anh không nên nhắc đến.
-Không sao đâu anh, đó là lỗi của em mà.
-Thế em đã quên quá khứ đó chưa?
-Em không thể nào quên đâu anh à, mà bây giờ em cũng không nhớ nhiều về nó nữa.
-Tại sao? Vì chiếc kẹp đã không còn hay vì Ngô Hoàng? – Anh nhìn thẳng vào mắt nó
-Sao hôm nay anh nhắc nhiều đến Ngô Hoàng vậy, thật là lạ. – Nó cố tình lảng tránh đi cái nhìn từ anh
-Em vẫn chưa trả lời câu hỏi của anh mà.
-Anh muốn biết lắm à?
-Ừ.....

22. Chương 22

-Vậy thì em sẽ nói thật lòng với anh. Em thích Ngô Hoàng, em không biết tình cảm mình dành cho cậu ấy đã nảy nở từ khi nào. Mà có lẽ em cũng không muốn biết, vì bây giờ em chỉ quan tâm một điều thôi anh à. Rằng em thích cậu ấy, em muốn được bên cậu ấy, muốn những lần cãi vã nhưng tràn ngập tiếng cười, muốn nhìn cái mặt ngốc đến nỗi muốn “bộp” vài cái mỗi ngày.

Đó là những điều đơn giản mà em đang có được lúc này, em muốn được giữ gìn chúng, trân trọng nó từng khoảnh khắc được kề bên nhau. Và cậu ấy cũng thích em, chính vì điều đó mà mọi thứ giờ dễ dàng hơn trước. Không biết rõ được điểm bắt đầu thì sẽ không hay điểm kết thúc, hy vọng đó sẽ là một vòng tròn tình yêu, ngày ngày quay đều những cảm xúc yêu thương bên nhau, sẽ không bao giờ phải xa lìa nhau. – nó nhìn dòng nước mang những gam màu đèn led thay đổi liên tục mà mỉm cười.

-Vậy à...

Lòng anh hụt hẫng khi nghe câu trả lời đó. Anh cố gắng giấu nỗi buồn vào sâu tận trong trái tim, đeo lên mình chiếc mặt nạ mỉm cười. Buổi tối hôm nay, gió cũng nhiều và tràn đầy ngoài bầu trời kia. Có vẻ như trời sắp đổ cơn mưa chẳng, anh không biết nữa, anh không muốn biết. Có một sự thật rằng, trong lòng anh những cơn mưa đã bắt đầu xuất hiện. Anh đã cố gắng tìm kiếm điều khác biệt, chút hy vọng mong manh khi anh cố gắng hỏi người con gái đó giờ đã bị vùi dập chỉ bằng một câu trả lời hồn nhiên. Mặc dù biết trước câu trả lời của em như thế nào nhưng sao vẫn khó, khó quá để chấp nhận một sự thật.

Gió ơi, có thể cuốn hết những muộn phiền trong anh lúc này không. Nếu có thể xin hãy cuốn luôn anh, hãy để anh không còn tồn tại để không phải cảm nhận được nỗi đau. Đến sau cùng em cũng đã chọn người con trai đó, không phải là anh, anh đã không thể nào níu giữ được em, được định mệnh của chính mình. Làm sao? Làm sao đây? Hãy nói anh biết đi em, anh sẽ ra sao nếu như vắng bóng nụ cười của em, nếu như có thể thì xin em hãy yêu anh dù chỉ một lần.

-Anh đang suy nghĩ gì vậy? – Nó quơ quơ tay lên đôi mắt đang hướng nhìn xa xa

-Àh, thì mừng cho em thôi.

-Hừ, hôm nay anh lạ thế nhỉ? – Nó nhú lông mày lại

-Vậy còn mẹ Ngô Hoàng, nếu bà ấy không chấp nhận hai người?

-Ồ...thú thật thì em cũng đang lo ngại chuyện ấy. Nhưng không sao cả, em tin vào bản thân mình sẽ có thể làm tốt.

-Ừ...

Chợt Bình Bình có điện thoại... “Sr anh nhé, em nghe máy tí”.

-Alú! Tìm ai đây? Hehe

-.....

-Đang đi dạo với anh Phong. Sao hả?

-.....

-Gi cơ, tí nữa về, làm gì quát to thế?

-Biết rồi, vậy thôi nhé hehe. – Nó cúp máy

-Hỳ, là Ngô Hoàng anh ạ! Chắc anh ấy biết mình đang nói xấu nên gọi kiểm chứng đó kaka

-Trông em kìa, mới nói chuyện với anh ta có tí xíu mà mặt hớn ha hớn hử. Sao nào, có phải anh ta bảo là em phải đề phòng với anh không?

-Ồ....anh nghe lén em nói điện thoại àh, ủa mà sao nghe được ta??? Hình ảnh đã đăng

-Anh thì lạ gì nữa. Thôi chúng ta về nào! – Thiên Phong quay mặt đi

Anh mang theo bên mình một trái tim nặng trĩu trên đường về. Ngay giây phút Bình Bình nói rằng cô thích Ngô Hoàng, thật lòng anh đã rất muốn thốt lên trước mặt nó rằng “Anh cũng thích em Bình Bình à”.

Nhưng anh đã không thể, khi nghe nó nói về cảm xúc mà nó dành cho hắn, anh mới nhận ra một sự thật phũ phàng rằng trong mắt nó chỉ có hình bóng của hắn. Còn anh thì vẫn chẳng là gì để có thể thay đổi sự thật đó. Anh muốn nắm tay nó, muốn nói với nó nhưng khó quá .. cái cảm giác nghẹn ứ ở cổ ngăn cho từng tiếng nấc vang lên đã đau lắm rồi.

23. Chương 23

Vì ai mà anh như thế? Vì nó ư? Không, anh không muốn trách nó, vì anh yêu nó nhiều lắm. Vậy anh đành trách hắn, cái tên Ngô Hoàng chết tiệt đó, chỉ vì hắn tồn tại trong cuộc đời này nên ông trời cũng trở trêu thay. Cho hắn và anh cùng thích một người nhưng để rồi người được chọn lại là hắn chứ không phải anh.

Anh không tin!? Anh không tin rằng người như hắn lại có thể yêu Bình Bình, hắn chỉ đang đùa giỡn với trái tim nhỏ bé mỏng manh ấy. Đúng, hắn chỉ đang coi đây là trò chơi mà thôi...Bây giờ anh sẽ chứng minh cho Bình Bình thấy những gì nó nghĩ đều là sai lầm, rằng nó đang đặt niềm tin vô vọng vào một kẻ dối trá đến tận lương tâm...

Thế là anh chạy chậm xe lại và quay xuống:

-Thiên Bình!

-Sao hả anh?

-Kể từ giây phút này, anh chở em đi đâu và làm gì em cũng đều im lặng hết nhé, anh sẽ không làm hại gì em đâu, yên tâm nhé.

-Nhưng mà.....

-Im, đã bảo im rồi mà!

-....

Thiên Phong lấy điện thoại ra gọi cho tên Ngô Hoàng và đầu dây bên kia bắt máy

-Alô, ai đó?

-Tôi là Thiên Phong, tôi muốn nói chuyện riêng với anh – Thiên Phong giọng nghiêm túc

-Chuyện gì? Bình Bình đâu rồi?

-Khi gặp sẽ biết. Gặp ở đâu thì được?

-Dãy hồ bơi khu tôi sống

-Ok.

Thế là anh phóng xe thật nhanh đến khu villa Ngô Hoàng đang sống, Bình Bình ngồi sau mà cứ lo lắng, sợ hãi. Nhưng nó tin anh Phong sẽ không làm gì xấu đâu.

Một lát sau nó bắt đầu nhận ra nơi anh đang đến, đó chính là cái nơi lần đầu tiên nó gặp hoàng tử của đời mình. Ký ức bắt đầu ùa về làm nó bồi hồi nhớ về cái lần đó, trông hẳn thật đáng ghét làm sao nhưng giờ thì nó cũng yêu luôn cả những ký ức đáng ghét đó rồi.

Ồ , như chợt bừng tỉnh, nó mới nhớ là anh Phong lái xe đến đây làm gì? Nó muốn hỏi anh nhưng mà anh đã bắt nó im lặng, thật là khó xử quá đi. Thôi thì lặng im vậy...

[9:15 PM]

Lòng anh đang dần xé trước khoảnh khắc này, rất nhiều thứ cuối cùng mà anh đang muốn níu kéo: cơ hội, hy vọng, niềm tin, Bình Bình cũng như tình yêu của mình.

Anh đứng nhìn vào mặt nước, nhìn vào những gợn nước như đang nổi sóng, hình như sắp có một cơn mưa lớn, có lẽ ông trời cũng đang chuẩn bị trêu đùa anh lần sau cùng này chẳng?

....

Ngô Hoàng bước đi ở phần đối diện phía bên kia, và bắt đầu tiến lại gần Thiên Phong. Anh nắm chặt tay, mắt anh như dán vào Ngô Hoàng không rời, anh đang cố níu kéo cái niềm tin cuối cùng để thay đổi tất cả mọi thứ. Nếu thành công anh sẽ có được Bình Bình, nếu thất bại anh mất tất cả. Giây phút định mệnh này làm anh cảm thấy khá là tức ngực, nhưng anh vẫn cố gắng giữ bình tĩnh để đối diện với chúng.

Ngô Hoàng đã bước tới trước mặt anh ta, hẳn cảm thấy anh ta hôm nay thật lạ. Chẳng hiểu anh ta đang có ý đồ gì đây nữa. Thôi, thấy kệ, cũng chẳng có gì phải lo lắng.

-Sao mà nhìn tôi đắm đuối thế? Muốn xin chữ kí nên cất công đến đây àh? – Ngô Hoàng đùa giỡn

-Tôi không hứng thú đùa với anh lúc này. Tôi có một câu chuyện muốn kể cho anh nghe.

-Ồ vậy àh, cứ tự nhiên dù sao tôi cũng đang rảnh. – hẳn cười và nhún vai

-.....

Thiên Phong đã kết hợp những gì mình đọc thấy trong xấp hồ sơ của chú và câu chuyện mình được nghe từ Bình Bình kể lại toàn bộ. Từng giọng nói và từng câu chữ mà anh nói ra như đang mở cửa ký ức xưa của Ngô Hoàng, mang trở lại trong hẳn rất nhiều cảm xúc, kỉ niệm và hiện giờ là rất nhiều câu hỏi. Ngô Hoàng bắt đầu thay đổi thái độ, sắc mặt trở nên nghiêm túc với cuộc trò chuyện này. Sau khi nghe xong câu chuyện, hẳn có vẻ đắm chiêu, suy nghĩ nhiều thứ và không thể tin được Thiên Phong biết rõ như vậy.

-Sao nào, câu chuyện vừa rồi có hay không?! – anh chếch miệng, cười đều một cái.

-Làm sao anh biết được??? – Hẳn quát lên

-Tôi còn một món quà rất thú vị nữa đây? Anh lấy từ trong túi ra chiếc kẹp hình con khỉ ngày nào và đưa lên trước mặt hẳn

-Có nhận ra thứ này không? – mặt Thiên Phong nhìn gian hắc lên .Ngô Hoàng nhìn chăm chăm và vội chụp lấy, nhưng Thiên Phong đã kịp rút tay lại.

-Đưa cho tôi!!! – Ngô Hoàng như ra lệnh

-Cứ từ từ, tôi vẫn chưa nói hết mà.

-Sao anh lại biết và có thứ đó hả? Ai đã đưa cho anh cái này?- hắc nhào tới nắm cổ áo Thiên Phong

-Buông tay ra, nếu không thì đừng trách tôi. – Thiên Phong giật mạnh tay hắc ra

-Anh muốn gì? Nói thẳng ra đi!!!

- Ok, anh phải trả lời một vài câu hỏi đã.

-.....

-Anh có yêu Bình Bình không?

-Điều đó liên quan gì đến anh?

-Ok, tôi đi vậy – Thiên Phong quay mặt đi

-Đứng lại,...Tôi yêu Bình Bình, anh vừa lòng chưa?

-Tại sao lại yêu cô ấy, cô ấy có gì hấp dẫn đâu chứ?

-Này, anh ăn nói cho cẩn thận, không được xúc phạm người tôi yêu. – Hắc chỉ tay vào mặt anh

-Trả lời đi chứ!

24. Chương 24

-Tình yêu có nhất thiết phải có lý do mới được yêu nhau? Nếu lúc nào cũng có thể tìm ra lý do để yêu một ai đó thì hẳn ta cũng sẽ tìm ra lý do để dừng yêu người đó rồi. Tôi không thể nói anh nghe được tại sao tôi lại yêu cô ấy, vì chính tôi cũng đang đi tìm câu trả lời đó.

Tôi chỉ quan tâm lúc này rằng, tôi luôn nhớ về cô ấy mỗi ngày mỗi giây phút trong cuộc sống này. Tôi chỉ muốn được gặp cô ấy để nhìn thấy gương mặt nhỏ nhắn cũng như nụ cười thiên thần đó của lòng tôi, tôi muốn được chọc giận cô ấy vì những khi cô ta nổi cáu làm tôi cảm thấy thú vị và tức cười.... Nói chung là lúc này đây, trái tim tôi chỉ dành ột người và chỉ một người mà thôi, chính là Bình Bình.

-Tại sao không phải là mai sau hay mãi mãi mà chỉ có mỗi lúc này đây?

-Vì .. tôi không thích hứa hay thề yêu một ai đó mãi mãi. Chỉ vì đó là những lời thề sáo rỗng nhất mà anh có thể phát ra, khi yêu một ai đó anh không thể biết trước ngày mai ngày mốt hay sau này như thế nào. Dẫn cho anh luôn mong rằng chuyện tình của mình sẽ hạnh phúc mãi mãi. Nếu một mai cả hai phải thật sự rời xa nhau, thì lời thề mãi mãi hay trọn đời bên nhau sẽ như những nhát dao cứa vào tim, để lại những vết hằn sâu đến tận muôn đời, thời gian sẽ không bao giờ chữa lành nó.

Tôi chỉ có thể hứa sẽ yêu một ai đó vào từng khoảnh khắc của thời điểm hiện tại, để có thể trọn vẹn quan tâm họ và yêu thương họ những lúc này, nếu cứ nghĩ về tương lai, lo về ngày mai quá nhiều tôi sẽ quên mất hiện tại. Tôi chỉ muốn lời thề gần gũi ngay đây như “ngày mai anh đón em đi ăn nhé” ; “thứ 7 này mình đi coi phim nhé” ; “nếu có thể thì chủ nhật này mình cùng đi picnic nhé”. Những lời hứa giản đơn như thế thì đem lại hạnh phúc trọn vẹn hơn là những lời hứa xa vời vô định. Và tôi biết Bình Bình sẽ không bao giờ hỏi những câu như thế...

-Ok, xem như anh nói đúng. Vậy thì ký ức xưa kia và người con gái mà anh từng trân trọng trước kia không còn quan trọng với anh nữa phải không?, nếu thế tôi sẽ thay anh vứt bỏ nó đi nhé.

Vừa dứt lời, Thiên Phong ném thật mạnh chiếc kẹp xuống hồ bơi. Lúc này đây trời chợt đổ cơn mưa thật là đúng lúc, những hạt nước rơi vội vã cùng nhau tạo thành một trận mưa lớn, có lẽ ông trời trêu đùa cả hai người sao?

Ngô Hoàng nhìn thấy chiếc kẹp bay xuống hồ và mất dạng. Một cách vô thức, hắn không hiểu mình đang làm gì, hắn lao vội xuống nước...Thiên Phong nhìn thấy vậy, anh tìm một chỗ trú mưa gần đó và mắt hướng ra hồ bơi....

Ở một góc khuất nào đó, có một bóng người tỏ ra vô cùng lo lắng...

Mưa đổ ào từng cơn từng cơn, làm mặt mặt hồ bơi liên khuấy động mạnh mẽ. Còn ở dưới thì có một người đang cố gắng vật lộn, dưới cái ánh sáng mập mờ cộng thêm thời tiết như muốn vùi lấp hắn. Hắn cứ phải trồi lên mặt hồ, để lấy thêm oxy tiếp tục tìm, những lần như thế cơn mưa cứ đập vào hắn. Rát da mặt, rất cả trái tim hắn, rất luôn cả cái hy vọng tìm kiếm “mảnh ký ức” xưa...nhưng hắn không bỏ cuộc, hắn tiếp tục như có một động lực vô hình.

Thiên Phong đứng lặng một chỗ suy nghĩ dưới tiếng gầm thét của cơn mưa : “tại sao hắn lại lao xuống hồ? Vì hắn vẫn còn nhớ về người xưa sao? Hay vì hắn không thể nào vứt bỏ ký ức đó được? Vậy nếu xác định được chủ nhân chiếc kẹp thì hắn sẽ bỏ rơi Bình Bình sao?.....”

Và rồi cái niềm tin mà Ngô Hoàng đem theo khi lao xuống dưới cũng không phản bội lại hắn. Giữa cái tăm tối của hồ bơi, giữa cái khắc nghiệt của cơn mưa, dường như mọi thứ chỉ muốn hắn gục ngã nhưng hắn đã tìm thấy vật mình muốn tìm.

Hắn bước lên bờ như muốn chứng minh với ông trời rằng, không có gì có thể thay đổi được niềm tin của hắn... Hắn đảo mắt nhìn quanh xem Thiên Phong còn đây hay không, và cặp mắt ướt nhào vì cơn mưa đã tìm thấy anh ta ở một góc bờ hồ bơi. Ngô Hoàng bước lại trước mặt anh ta và hét lên rằng :

-Tôi yêu Bình Bình nhưng không có nghĩa tôi vứt bỏ quá khứ của mình. Tôi không quên người con gái khi xưa, cô ấy vẫn luôn ở trong tim tôi, luôn có một vị trí nhất định và tôi sẽ luôn giữ lại những kỉ niệm của cả hai. Nhưng tôi giữ lại chứ không sống cùng chúng, tôi không phải là kẻ chỉ đắm chìm trong quá khứ. Lúc này đây tôi đã tìm thấy hiện tại, tương lai và hạnh phúc mà mình muốn có. Đó chính là Bình Bình, dù cho tôi có tìm được hay biết người con gái khi ấy là ai và đang ở đâu. Tôi cũng sẽ không thay đổi tình cảm mình dành cho Bình Bình, tôi sẽ chúc cho cô gái năm xưa được sống tốt và hạnh phúc. Anh đã hài lòng chưa? Tôi đi đây...

-Anh..anh không muốn biết ai là chủ nhân chiếc kẹp đó à? – Thiên Phong bắt đầu khâm phục Ngô Hoàng, anh dần thay đổi những định kiến của mình về hắn...

....

Bất thành lĩnh, một bóng người chạy đến ôm chầm lấy Ngô Hoàng và hét lên rằng : “người con gái khi xưa chính là em...”. Nước mắt hòa vào mưa, nhưng đây là những giọt nước mắt hạnh phúc. Giữa cơn mưa có hai con người, có hai trái tim cùng hòa chung một nhịp đập, một tình yêu.

Ngô Hoàng xoay lưng nhìn Thiên Bình, nước mưa làm nhòe đôi mắt hắn cỡ nào cũng không thể thay đổi hình ảnh của người mình yêu. “Ồ...sao lại là em?”. Hắn quay mặt sang nhìn Thiên Phong, tỏ ý muốn xác thực lại. Thiên Phong cúi đầu xuống và nhìn hướng khác, như cũng nhắm ý thừa nhận.

Hắn thoáng ngạc nhiên, một niềm ngạc nhiên hạnh phúc nhất đời mình, ôm chầm lấy Bình Bình hơn và họ đã trao nhau nụ hôn trọn vẹn yêu thương dưới cơn mưa tình yêu..... Tất cả cảm xúc của cả hai lúc này cùng nhau vẽ lên một bức tranh vô cùng đẹp đẽ, trong sáng và lãng mạn.

....

Cả hai dìu nhau vô chỗ trú mưa, lúc này Bình Bình tựa vào vai Ngô Hoàng mà nói lòng mình :

-Anh biết không? Em đã đứng coi cả hai người nói chuyện rất lâu rồi...Những lời của anh làm em cảm thấy hạnh phúc vô cùng, em như muốn chạy đến ngay lúc đó nhưng rồi câu hỏi của anh Phong liên quan đến quá khứ của anh đã làm em chùn bước.

Và sự thật thì em cũng mới biết cả hai chúng ta chính là những nhân vật chính của ngày xưa đó. Ông trời thật là khéo sắp đặt anh nhỉ, anh có biết không khi nhìn thấy cảnh anh lao xuống nước mà lòng em thất lại. Em đã lao ra muốn nhảy xuống để đến bên anh, nhưng anh Phong đã ra hiệu cho em dừng lại.

-Ừm, bây giờ thì những điều đó cũng không còn quan trọng nữa rồi. Anh rất bất ngờ và vui mừng khi cô bé “móm” ngày xưa chính là em – Ngô Hoàng hôn lên trán nó

-.....

25. Chương 25

Ở một nơi nào đó, có một trái tim đang đau đang nhói, thất lại từng cơn theo những giọt mưa lã trên mặt. Thiên Phong hiểu ra rằng, định mệnh thật sự là thuộc về họ chứ không thuộc về anh và kể từ bây giờ anh phải học cách chấp nhận thôi. Cho mọi thứ trôi đi theo đúng con đường của nó...

Yêu một người là khi ta luôn mong họ hạnh phúc, dẫu cho họ không thuộc về mình...

Yêu một người là khi chấp nhận buông tay để họ tìm lấy hạnh phúc của riêng họ....

Yêu một người là biết rõ những gì mình đã và đang làm cho người ấy...

Yêu một người là không để cho họ thấy sự đau khổ của mình...

Và yêu một người là...bước đi, bước đi thật nhẹ nhàng và thoải mái như anh hiện giờ đây....

-Thưa bà chủ, những gì xảy ra đều được ghi lại trong đĩa này đây ạ! – quản gia nhà Ngô Hoàng đưa ẹ hấn

-Được, ông ra ngoài đi!

....

Sau một hồi xem đoạn ghi hình của một cảnh phim hết sức thú vị và lãng mạn được bấm máy vào lúc 9g15 cùng ngày...bà nở một nụ cười và rồi tắt chiếc đèn ngủ cạnh giường, đi vào giấc ngủ ấm áp với những giọt mưa còn đang nặng trĩu bên ngoài.

[10:00 AM, Sunday]

-Bình Bình dậy đề!!! nhỏ Vy gọi í ới

-Cho tao ngủ chút nữa đi, hôm nay chủ nhật mà – nó lẳng nhăng nằm nướng

-Haizzzz, bên ngoài có ai tìm mày kia kìa

-Vậy àh, ai thế? – Nó lim dim con mắt

-Không biết nữa, nhưng đi đến bằng trên xe hơi và bảo cần gấp mày.

-Ồ...ai vậy kìa?

Nó từ từ ngồi dậy và nhìn ra cửa, thấy chiếc xe sang trọng nó nghĩ có lẽ họ tìm nhầm nhà, thế nhưng vẫn thấy nó quen quen lắm, hình như có gặp ở đâu rồi thì phải...Nó dụi dụi cặp mắt đang còn say ngủ, thì chợt nó nhớ ra cái hôm nó mẹ Ngô Hoàng đến thăm nó, có đi bằng xe này đến...

Nó vội chui tọt vào toilet và thay bộ đồ cho tươi tắn

-Sao thế, mày quen người ngoài đó àh? – Vy tỏ vẻ ngạc nhiên

-Ừ, tao đi tí về giải thích mày sau. – Nó chạy ra cửa

....

Bác Hai tài xế bước ra và mở đầu vấn đề:

-Chào cháu Bình Bình, tối qua dầm mưa nên hôm nay không khoẻ hả? – Bác nở một nụ cười thân thiện

-Dạ, cháu chào bác ạ! – Nó cũng đáp lại bằng nụ cười thật tươi, nhưng đang thắc mắc sao ông ấy lại biết hôm qua nó dầm mưa mà

-Bà chủ muốn gặp cháu, cháu lên xe theo bác nhé! – Bác Hai mở cánh cửa xe phía sau và mời nó lên

-Cháu tự lên được ạ, cảm ơn bác!

Ngồi trên xe mà tay nó lạnh ngắt mặc dù máy lạnh trên xe đang hoạt động với nhiệt độ nhỏ. “Không biết là mẹ Ngô Hoàng tìm gặp mình để làm gì nhỉ? Hay bác ấy biết chuyện của mình và anh ấy nên.....gọi mình đến để....? Không đâu nhỉ, dù chỉ mới tiếp xúc một lần nhưng mình cảm thấy bác ấy không phải là người không biết lí lẽ. Thế thì là gì nhỉ?....” Càng sắp đến nơi, nó càng bối rối, tim bắt đầu đập nhanh hơn, nó lấy điện thoại ra và tính nhắn tin cho Ngô Hoàng biết, nhưng thôi...làm vậy có khi sẽ không hay cho lắm.

Nó tự nhủ với bản thân rằng mọi việc sẽ ổn mà, biết đâu bác ấy lại muốn mời nó đến nhà ăn một bữa cơm cuối tuần chẳng hạn? Và rồi nó mỉm cười, một nụ cười tuy có chút miễn cưỡng nhưng đủ để nó lấy lại sự bình tĩnh.

Chiếc xe bắt đầu vào lại cái nơi mà đêm qua xảy ra một việc vô cùng quan trọng trong đời nó. Khung cảnh quen thuộc đang hiện dần trước mắt nó từ chiếc hồ bơi cho đến cái chỗ mà lần đầu nó và hân gặp nhau nhưng rồi chiếc xe quẹo khúc ngoặt đi vào nơi mà nó chưa từng đến trong khu villa. Kể từ lúc này đây mọi thứ mới bắt đầu trở nên xa lạ với nó.

Và rồi điều gì đến cũng đến, chiếc xe dừng lại tại một căn biệt thự vô cùng khang trang. Nó như trở con mắt ra khi nhìn thấy căn biệt thự rộng lớn đó, kể cả trong trí tưởng tượng nó cũng không nghĩ đây là nơi ở của gia đình Ngô Hoàng. Bởi vì với một đứa dân quê như nó cũng chưa bao giờ dám nghĩ tới những nơi này. Sự ngỡ ngàng, kinh ngạc và hồi hộp, lo lắng cứ xen lẫn trong nó. Nó bị choáng ngợp bởi sự sang trọng và vẻ đẹp nơi đây.

-Cháu chào bác ạ! – nó khoanh tay cuối đầu chào người phụ nữ đang ngồi trên ghế salon.

-Ừ, ngồi xuống đi – Bà ta “tiếp khách” một cách lạnh lùng

-....- Bình Bình có vẻ như biết được chuyện gì xảy ra rồi, nó lẳng lặng ngồi lên ghế

-Tôi hỏi cô, làm sao quyến rũ được con trai tôi hả? – Bà ấy bắt đầu đi thẳng vào vấn đề

-Dạ, cháu không quyến rũ gì cả bác ạ! Cháu và Ngô Hoàng đều thật lòng với tình cảm của mình. – giọng nó run rẩy

26. Chương 26

-Tình cảm? Thật nực cười làm sao, cô có biết một tháng có bao nhiêu đứa phát ra câu này không? Và cô cũng chỉ nằm trong top đó mà thôi.

-Mong bác hãy hiểu cho cháu và anh ấy!

-Ok! Bao nhiêu đây thì đủ hiểu nhau chưa? – Bà ta quăng một xấp tiền đô vào mặt nó

-Bác... Bác đừng có làm vậy! Cháu có lòng tự trọng của chính mình và không muốn bị người khác chà đạp lên như thế. Dẫu bác có đưa bao nhiêu tiền đi chăng nữa, cháu vẫn sẽ không bao giờ thay đổi tình cảm mà

mình dành cho Ngô Hoàng. Đó là sự thật, sự thật mà tiền bạc không thể nào thay đổi được. – Bình Bình nói với giọng kiên quyết, chắc chắn.

-Vậy thì tôi sẽ bắt nó rời xa nơi này, cho nó đi du học một thời gian dài. Để xem hai người cùng cái gọi tình cảm chân thật đó có thể chờ đợi nhau được bao lâu.

-Cháu tin tình cảm của cháu và Ngô Hoàng đủ lớn để có thể chờ đợi nhau qua bao năm tháng đi chăng nữa. Cháu cũng tin dù Ngô Hoàng có đi xa thế nào, vẫn sẽ luôn nhớ về cháu, vẫn sẽ luôn yêu cháu và cháu cũng vậy.

Bà già đứng bật dậy tát một cái “bốp” thật đau vào mặt của Bình Bình làm nó té từ trên ghế xuống và hét lên:

-Ba cô không biết dạy cô à, hay cả gia đình cô sinh ra đã biết cách “bắt quàng làm họ”, thấy người giàu sang là bắt đầu bám đuôi để trục lợi ỉn à. Cái thứ như cô thì nên nhìn lại mình đi, còn thua một con ở nhà tôi. – trông mặt bà ta thật hung tợn như muốn ăn tươi nuốt sống nó vậy.

Khi nghe thấy những lời sỉ vả đến cả gia đình của mình nhất là người cha mà nó kính yêu làm lòng nó đau nhói để rồi những giọt nước mắt tức tưởi lăn dài xuống. Cái tát ấy như một con dao đâm thẳng vào tâm hồn nhỏ bé cũng như lòng tự trọng của một cô bé mới trưởng thành.

-Bác có thể tát cháu, có thể mắng cháu nhưng không có quyền sỉ vả gia đình cháu, nhất là ba cháu.

-Cô chê bao nhiêu đây là ít phải không, cô cần bao nhiêu ra giá đi?

-Cái giá để mua một lòng tự trọng, mua luôn cả những ký ức cũng như đủ để có thể đánh đổi một tình yêu và đem theo cái “định mệnh” của mỗi con người thì cái giá của nó phải trả bằng một tấm lòng cao thượng. Và bà thì không có thứ đó vào lúc này đây. – cô nói kiên quyết dẫu cho nước mắt đang lăn dài trên gò má ửng đỏ vì cái tát của bà ta

Bất thành linh, Ngô Hoàng từ ngoài cửa bước vào phá tan cái không gian căng thẳng giữa hai người phụ nữ đó. Hắn đỡ Bình Bình lên và ôm chầm lấy nó, lấy bàn tay lau nhẹ những giọt nước mắt còn vương trên bờ mi và hướng mặt về phía người mẹ.

-Mẹ đã hài lòng chưa? Con đã bảo Bình Bình hông phải người như thế mà.

Bà đến và nắm lấy bàn tay của nó:

“Bình Bình, ngay từ lần gặp đầu tiên tại nhà cháu, bác cũng phần nào biết được tính cách và nhân phẩm của cháu. Nhớ lại khi xưa hồi còn tuổi trẻ như hai con, bác và bố của Ngô Hoàng cũng vượt qua rất nhiều thử thách từ ông bà nội của Ngô Hoàng cho đến những định kiến của xã hội. Và Bình Bình àh, cháu bây giờ cũng giống như hình ảnh của bác ngày xưa vậy. Những lời nói và hành động vừa rồi chỉ là bác muốn thử thách cũng như nhằm kiểm chứng lại tình cảm của hai con, lúc đó bác sẽ yên tâm hơn nhiều. Xin lỗi cháu nhé Bình Bình vì những câu nói nặng nề khi nãy.”

Sau khi nghe những lời nói chân tình của mẹ Ngô Hoàng, gương mặt nó giãn ra vì sự ngạc nhiên và có phần xúc động. Rồi cả ba người cùng trao nhau những nụ cười thân thương đã được chút tình gia đình. Nó được mời ở lại ăn cơm và mọi người cùng nhau hàn thuyên tâm sự nhiều hơn, tiếng cười nói của nó làm cho không khí ngôi nhà vui vẻ hẳn.

[5 tháng sau]

Vào buổi tiệc buffet BBQ, sinh nhật của Ngô Hoàng được tổ chức tại gia với quy mô dù không mang tầm quốc tế nhưng cũng đậm chất thượng lưu, có sự tham gia đông đảo của các bè phái, băng đảng có tiếng tăm trong “giang hồ” (Hoa Sen University).

Bữa tiệc diễn ra vô cùng hào hứng, vui vẻ và đầy sôi nổi, náo nhiệt. Ngô Hoàng và Bình Bình tay trong tay suốt cả bữa tiệc, tất cả những người tham dự dù muốn hay không muốn thừa nhận cũng đều phải ngưỡng mộ, trầm trồ.

.....

-Chào chị Thiên Bình, em là Ngô Lê Minh Thư, em họ của anh Ngô Hoàng ạ! Trước giờ em đã nghe anh Hoàng nhắc nhiều đến chị, nhưng đến hôm nay mới có dịp được gặp.

– nhỏ nhí nhảnh chào hỏi

-Chào em, chắc là anh Hoàng hay kể chuyện xấu của chị cho em nghe phải không? Hyhy, chị cũng có nghe anh ấy kể về người em họ vô cùng dễ thương, xinh xắn này, rất vui được gặp em

-Bình Bình này, sao anh Thiên Phong vẫn chưa đến nhỉ? – nhỏ Vy thắc mắc

-Anh ấy nói bận việc nên đến hơi muộn. – Bình Bình đáp

-Thiên Phong? Cái tên thú vị thật! – Minh Thư tươi cười

-Anh ấy cũng thú vị như cái tên mình vậy đó, tí nữa chị sẽ giới thiệu cho em nhé Minh Thư.

Trong suốt nửa buổi tiệc, Minh Thư vì có vẻ đẹp khá hấp dẫn nên cũng được nhiều chàng trai trong bữa tiệc để mắt đến thế nên nhỏ cũng đã chịu không ít lần mời rượu của các chàng trai muốn tán tỉnh. Nên bây giờ, nhỏ muốn ra ngoài đi dạo để giải tỏa bớt cái không khí ồn ào của bữa tiệc này cũng như cái men hơi ngà ngà say của mình.

Đi loạng choạng, nghiêng qua nghiêng lại, chân đứng không vững. Chợt có một cái thềm trước mắt, làm nhỏ chợt chân và chuẩn bị ngã thì... bỗng một bàn tay cứng rắn đỡ thân hình “hot hot” của nhỏ...hai cặp mắt nhìn nhau, nhỏ như bị hút hồn theo cơn gió..

-Cô ổn chứ?

-Ồ....cảm ơn anh nhé!

-Không có chi

Sau khi đỡ nàng đứng dậy, người con trai bước đi xa dần xa dần, Minh Thư thì như bị thôi miên đứng im một chỗ còn đôi mắt thì dán chặt theo hình bóng anh ta.

-Anh tên gì vậy? – nhỏ gọi với

Chàng trai không quay đầu lại mà chỉ chỉ tay hướng lên trời, nơi những cơn gió đang thổi vi vu.....

(“•••••”•••••) THE END (•••••)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dinh-menh-cua-manh-ky-uc>